

Ablukayı dağıtmak için direnişi büyütelim!

Elindeki iktidar gücünü sonuna kadar kullanan AKP gericiliği, yürüttüğü ideolojik bombardıman ve fiili zorbalıkla, en başta korkunun toplum çapında yeniden örgütlenmesi için çabalıyor.

Katliamların hesabını sormak için ileri!

Kitlesel katliamlar, provokasyonlar, kontra hukukun kararları işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesinin önünü kesmek içindir. Bu baskı ve kölelik düzenini yaşatabilmek için ölüm kusan sermaye devletinin hesaplarını ve oyunlarını boşa çıkarmak gerekiyor. İşçi ve emekçiler, bu kara perdeyi yırtmalıdır. (s. 3)

"Dinci terörün dostları" Doha'da toplandı

Kökten dinci katilleri finanse eden, silahlandıran ve yöneten emperyalistlerle suç ortakları, yıkıcı savaşı tırmandırmak için düğmeye bastılar. (s. 22)

İsyan ve direniş ruhuyla mücadeleyi büyütelim!

Liseli gençlik hareketi, gelişmelerle paralel olarak özel bir döneme girdi. Direniş liseli gençlik kitlelerini de sokağa çıkardı. (s. 26)

Günlerdir Türkiye ve dünya gündeminin ilk sıralarındaki yerini koruyan büyük halk hareketi, dördüncü haftasını geride bırakıyor. AKP iktidarının tüm zorbalığına, kara çalma ve çarpıtma kampanyalarına rağmen kararlılıkla süren direniş, gelinen aşamada yeni eylem biçimleri üzerinden kendisini üretmeye devam ediyor.

Sermaye devletinin 15-16 Haziran tarihlerinde Taksim'i hedef alan dizginsiz saldırısı, esasta bütün bir ülkeye yayılmış olan kitle eylemlerini bastırmaya dönük bir ilk hamleydi. Her geçen gün büyüyen kitle hareketini Taksim üzerinden bastırmayı amaçlayan

Günün görevi harekete geçmiş bulunan kitlelerle devrimci bir zeminde buluşmak, direniş kararlılığını güçlendirmektir. Sermaye devletinin devreye soktuğu polis terörü, gözaltı-tutuklama furçası tam da buna dayanarak püskürtülebilir.

ve azgınca Taksim direnişine saldıran sermaye devletinin hevesi bir kez daha kursağında kaldı. "Fetih ruhuyla" Taksim'e seferler düzenleyen sermaye devleti, her ne kadar Gezi Parkı'ndaki çadırları zorbalıkla kaldırmayı başarsa da Taksim eylemlerini sonlandıramadı. Kitlelerin Taksim kararlılığını kıramadı.

15-16 Haziran'da yaşanan azgın polis terörünün hemen ardından Taksim'de başlayan "duran adamlar"

eylemi ve devamında gündeme gelen bir dizi eylem ve etkinlik, kitlelerin direniş kararlılığını döne döne ortaya koydu. Kitle hareketi cephesinden atılan bu adımlar bir kez daha ülke geneline yayıldı. Günlerdir yaşanan azgın faşist polis terörü hemen her yerde eylem ve kitlesel protestolarla karşılandı, birçok kentte militan direnişler sergilendi. (devamı s. 2'de)

Gözaltı ve tutuklama terörü devrede, devrimci-ilerici güçler hedefte!

Gelişen kitle hareketinin önüne geçemeyen ve acz içerisinde debelenen sermaye devleti, gelişen hareketinin önünü kesmek ve tamamen bastırmak için yeni bir saldırı sürecinin düğmesine basmış bulunuyor. Haftalardır kara propaganda ile zemini hazırlanan saldırı planının bu yeni halkasını ise, devrimci ve ilerici güçleri hedef alan gözaltı-tutuklama terörü oluşturuyor.

Direnişin daha ilk gününden itibaren ilerici ve sol güçleri hedef haline getiren sermaye devleti, bugüne kadar her fırsatta saldırıyı ihmal etmemişti. 11 Haziran'da ilk adımı atılan tutuklama furçası ise 15-16 Haziran ve takip eden günlerde tam bir insan avına dönüştürüldü. İstanbul, Ankara, Adana, İzmir, Eskişehir ve diğer birçok kentte şimdiden onlarca kişi tutuklanarak hapisanelere konuldu.

AKP iktidarı sürecin başından itibaren devrimci ve ilerici güçleri kitle hareketinden yalıtılmak için özel bir çaba ortaya koydu. Halk hareketi ile devrimci güçlerin buluşmasından duyduğu kaygıyı hiçbir zaman gizlemedi, koşulları oluşturduğunda devrimci güçlere saldıracağını büyük bir pervasızlıkla dillendirdi. Öyle ki toplumu manipüle etmek için yürütülen kara propaganda içerisinde yine devrimci ve ilerici güçleri hedef alan tehdit ve hakaretler başı çekiyordu.

Sokaklarda estirilen polis terörüne eşlik eden gözaltı-tutuklama furçasının işaret fişegini AKP şefi Tayyip Erdoğan günler öncesinden vermişti. Katil polislerin sırtını sıvazlamaktan yargıya "gereğinin yapılması" için verilen mesajlara kadar Tayyip Erdoğan'ın yaptığı her açıklama, ilerici ve sol güçlere yönelik savaş ilanı niteliğindedir. Daha direnişin ilk günlerinde kimi düzen güçlerine ve liberal çevrelere "siz aradan çekilin, bizi onlarla baş başa bırakın" minvalinde yapılan çağrılar da bu aynı sürecin bir parçası idi. Kitleler ile devrimci ve ilerici güçleri ayırıştırmak, bu zemin üzerinde devrimci güçleri ezmek ve kitle hareketini tümünden bitiremeye de kendi icazet alanına çekmek üzerine kurulu olan saldırı politikası, gelinek yerde gözaltı-tutuklama terörü ile sürdürülüyor.

Sermaye devletinin kirli hesaplarını bozalım

Bu yeni saldırı dalgası ile bir taraftan sokaklara inen yüzbinlere gözdağı verilmek isteniyor, direniş içerisinde yıkılan korku duvarları geri inşa edilmeye çalışılıyor. Elindeki iktidar gücünü sonuna kadar kullanan AKP gericiği, yürüttüğü ideolojik bombardıman ve fiili zorbalıkla, en başta korkunun toplum çapında yeniden örgütlenmesi için çabalıyor. Böylelikle halk hareketinin elde ettiği moral ve politik kazanımları bir bir geri alacağını hesaplıyor.

Sermaye devleti kitle hareketi karşısında bu kirli politikaları devreye sokarken öte yandan hareketin politizasyonu açısından temel bir işlev gören devrimci

ve ilerici güçleri etkisizleştirilmek için elinden geleni yapıyor. Bir taraftan devrimci-ilerici güçleri hedef alan zorbalığı tırmandırıyor, öte yandan kitle hareketini ayırıştırmak/parçalamak için hareketin içerisinde yer alan düzen içi güçleri ve liberal çevreleri hizaya çekmeye çalışıyor. Kimi sendika ve meslek odalarını tehdit ve şantajla sürecin dışına itmek için uğraşiyor.

Hatırlanacağı üzere, benzer bir süreç 19 Aralık cezaevleri katliamında da yaşanmıştı. Ölüm Oruçları'nın toplum çapında etki yarattığı günlerde, çeşitli reformist-sol güçler, meslek odaları ve sendikalar da harekete geçmiş, kitlesel eylemler gerçekleştirilmişti. Sürecin ilerleyen günlerinde gerçekleştirilen cezaevi katliamlarına, dışarıda tutuklama furçası eşlik etmişti. O dönem de sermaye devleti yayınladığı genelgeler aracılığıyla reformist çevrelere, sendikalara ve meslek odalarına baskı uygulamış, sürecin dışına itmek ve icazet alanına çekmek için elinden geleni yapmıştı.

Şu an da benzeri bir kirli politika hayata geçiriliyor. Devrimci güçler bir taraftan yalıtılmaya, yalnızlaştırılmaya çalışılıyor, öte yandan gözaltı ve tutuklama terörü ile etkisizleştirilmek isteniyor. Sermaye devletinin bu kirli politikasını boşa düşürmek, saldırıları geri püskürtmek görevi ise yine bu kapsamlı saldırıların hedefinde duran devrimci ve ilerici güçlere düşüyor.

Ablukayı dağıtmak için kitlelerin direnme iradesini örgütleyelim

Tarihsel deneyimler ve güncel gelişmeler, burjuva sınıf iktidarının kitle hareketlerini dizginlemek ve bastırmak için ne kadar pervasızlaşabileceğinin sayısız örneği ile doludur. Ancak, bunun karşısında direnme iradesini koruyan ve devrimci bir önderliğe kavuşan kitleler karşısında hiçbir gücün duramayacağını da sayısız örneği bulunmaktadır.

Günün görevi ise harekete geçmiş bulunan kitlelerle devrimci bir zeminde buluşmak, direniş kararlılığını güçlendirmektir. Sermaye devletinin devreye soktuğu polis terörü, gözaltı-tutuklama furçası tam da buna dayanarak püskürtülebilir. Yaşanacak her saldırıda, her gözaltıda, her tutuklamada, her katliamda kitleler seferber edilebilmelidir. Direniş sürecinde katledilenler, yaralananlar ve tutsak düşenler her zamankinden çok daha fazla sahiplenilmelidir. Bu konuda tam bir seferberlik içinde olunabilmelidir. Zira sözkonusu olan büyük halk hareketinin geleceğidir. Söz konusu olan bugüne kadar elde edilen maddi ve moral kazanımlardır.

Bu nedenle direnme kararlılığı tüm kitlelere, kitle örgütlerine, meslek odalarına, sendikalara, ilerici ve sol kesimlere mal edilebilmelidir. Sermaye devletinin saldırıları karşısında kitleler harekete geçirilebilmeli, saldırılar karşısında kitlesel bir direniş hattı örülmelidir. Bu başarılırsa ancak sermaye devletinin devreye soktuğu yeni saldırı dalgası göğüslenebilir, kitle hareketi ve direniş, yeni bir düzeyde örgütlenebilir.

Kızıl Bayrak'tan...

31 Mayıs'ta patlak veren büyük halk hareketi, temposunda ve kitleselliğinde bir parça zayıflama yaşansa da çeşitli eylem biçimleri üzerinden sürüyor. Türkiye'nin bir dizi kentinde binlerce insan, azgın polis terörüne rağmen direnme kararlılığını koruyarak sokaklara inmeye devam ediyor.

Direnişin ortaya koyduğu bu tablo ve kararlılık, sermaye devletinin Taksim Direnişi üzerinden halk hareketini kırmaya dönük hesaplarının boşa çıktığını da göstermiş oldu. Zira AKP iktidarı, Taksim Gezi Direnişi'ni kırarak her geçen gün büyüyen ve kitleselleşen hareketi bastırma planları yapıyordu. Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı. AKP iktidarının kirli planları direniş barikatlarında tuzla buz oldu.

Bunun gerisinde ise bir yanılla hareketi tetikleyen nesnel süreçlerin kendisi yer alıyor. Yani kitleleri sokaklara döken koşullar yerli yerinde duruyor. Bu olgu yılların birikimi üzerinde yükselen öfkenin ve mücadele isteğinin diri kalmasına neden oluyor. Öte yandan, günlerce süren azgın devlet terörü karşısında ortaya konan direnme kararlılığı, direnişi soluklu kılıyor. Kitlelerin moral değerlerini güçlendiriyor, direniş azmini büyütüyor. Kitleler, bu nedenle sokakları terk etmiyor ve azgın polis terörü karşısında ölümüne direnmeye devam ediyor.

15-16 Haziran'da devreye sokulan ve Taksim Direnişi'ni hedef alan kapsamlı saldırı karşısında İstanbul'da ve paralel olarak her yerde sergilenen kararlı direniş, bugün hala hareketin bir düzeyde devam ettirilebilmesi açısından kritik bir rol oynadı. Zira sermaye devleti o tarihe kadar halk hareketini zayıf yönleri üzerinden düzenin icazet alanına çekmeyi, ehliştirmeyi ve hızla sönmüştürmeyi hesap ediyordu. Kitlelerin direniş kararlılığı böylesi bir yenilginin önüne geçti ve hareketin kaderini belirleyecek bir rol oynadı.

Gelinek yerde sermaye devleti yeni ve kapsamlı bir saldırı süreci işletiyor. Direniş karşısında ace düşen ve her geçen gün daha da saldırganlaşan sermaye devleti, dizginsiz bir gözaltı-tutuklama furçası başlatmış bulunuyor. Günlerdir süren ve bir dizi kente yayılan gözaltı-tutuklama terörü adeta bir 'insan avına' dönüştürülmüş durumda. Bu kapsamlı saldırıyı durdurabilmenin yolu ise kitleleri seferber etmekten geçiyor. Bir gözaltı/tutuklama saldırısı yaşandığında on binleri sokaklara dökmek, bu konuda ilerici ve sol güçlerin sorumluluk almaları için basınç oluşturmak, günün en ivedi görevi olarak önümüzde duruyor.

***

Ekim Gençliği geçtiğimiz haftalarda yayınladığı bir açıklama ile 8-14 Temmuz tarihlerinde **Yaz Kampı** gerçekleştireceğini duyurmuştu. Ancak 31 Mayıs'ta patlak veren halk hareketinin ortaya çıkardığı yeni gelişmeler ve sorumluluklar, kamp üzerinden belirlenen faaliyet planını değiştirmeyi zorunlu kıldı. Gelinek aşamada Ekim Gençliği tarafından yapılan yeni bir açıklama ile yaz kampının **22-28 Temmuz** tarihine ertelendiği duyuruldu.

Katliamların hesabını sormak için ileri!

Baskılara son vermenin yolu bu bozuk düzene karşı işçi sınıfının kızıl bayrağı altında birleşerek sosyalizm mücadelesini büyütmeğe geçiyor. Zira ırkçı şovenizmin ve dinsel gericiğin biricik panzehiri, devrimci sınıf mücadelesidir.

Sivas Katliamı'nın yıldönümüne kısa bir süre kaldı. Bu süreçte devletin Alevilere yönelik saldırılarının hız kesmeden sürdüğüne dair bir dizi yeni gelişme yaşandı. Malatya Sürgü'deki Alevi emekçilere linç girişiminde bulunanların davası görüldü. Ayrıca Madımak Katliamı'nın yeni duruşmasına kısa bir süre kaldı. AKP iktidarı sözcüleri de son gelişmelerden, kontra yargının kararlarından duydukları memnuniyeti, her vesileyle dile getiriyorlar.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Pendik Şubesi'ne tehdit ve hakaretlerde bulunan kişilere ilişkin dava beraatla sonuçlandı. Derneğe gelerek, dernek üyelerine hakaretler yağdıran Özgür Yolcu ve polis Muharrem Kırımlı hakkında "halk arasında korku ve panik yaratmak amacıyla tehdit", "halkı kin ve düşmanlığa tahrik ve aşağılama" suçlarından dava açılmıştı. Davanın son duruşması kolluğun silahlarının gölgesinde yapıldı.

Mahkeme sırasında avukatların tüm uyarılarına rağmen hakim mahkeme salonuna silahlarıyla giren kolluğu koruma ve kollama görevine dört elle sarıldı. Mahkeme hakimi Mahmut Erdemli avukatların itirazlarının sürmesi üzerine skandal bir açıklama yaptı. Polisin mahkemenin güvenliğinden sorumlu olduğunu belirten hakim, az da olsa mahkeme salonunda risk bulunduğu gerekçesiyle sanık kolluğun yol arkadaşlarının mahkeme salonuna silahlı girmesine onay verdi.

Hakim Mahmut Erdemli duruşma sonucunda kararını açıkladı. Mahmut Erdemli Özgür Yolcu ve polis memuru Muharrem Kırımlı'nın dernek yöneticilerini tehdit etmediklerini, dernek yöneticilerini uyarıcı tarzda konuştuklarını, yaptıkları uyarıların eleştiri çerçevesinde olduğu kanaatine vardığını ve bu nedenle her iki sanık hakkında da beraat kararı verdiğini ifade etti.

Bu kararın hemen ardından yargının başrolünü oynayacağı, sözde sivilleşme ve demokratikleşme adıyla Sivas Katliamı davası sanıklarının yeniden yargılanmasının önü açılması için düğmeye basıldı. Bu yeniden yargılanma, katillerin aklanmasının işaret fişeği olarak kayıtlara geçti. Asıl amaçlanan ise Sivas Katliamı davasında ceza alan katiller sürüsünün cinayet ve katliam suçlarından beraat etmesi ya da en azından tahliye edilmeleridir. Önce açık bir devlet katliamı olan Sivas Katliamı'ndaki devletin elini göstermemek için seferber olan sermaye yargısı şimdi de katiller sürüsünü aklamak için tüm hünerini sergilemeye hazırlanıyor.

Yargının bu uğursuz adımları ne ilktir, ne de son adımlar olacaktır. Yargıtay, Çankaya Cemevi Yaptırma Derneği tüzüğünde yer alan cemevlerinin ibadethane olduğu maddesinin iptal istemini jet hızıyla sonuçlandırıp cemevlerinin ibadethane olmadığı yönünde karar vermişti. Yargıtay 7. Hukuk Dairesi yayınladığı gerekçeli kararında cami ve mescit dışında bir yerin ibadethane olmasının mümkün olmadığını belirterek sermaye devletinin tekçi anlayışına tam destek vermişti.

AKP iktidarı milliyet denilince Türklüğün, mezhep

deyince Sünni inancının öne çıktığı tekçi anlayışı tüm toplumsal yapının dokularına işlemek istiyor. Tekçi anlayıştan beslenen her türden saldırganlığa omuz verirken, inkarcı ve tekçi anlayışı reddeden dinamiklere yönelik saldırıları destekliyor. Malatya Sürgü'de Alevi bir ailenin linç edilmek istenmesi olayının üstünü kapatmak için tüm AKP iktidarı sözcülerinin seferber olması, Sivas Katliamı davasının zamanaşımına uğramasını ve katillerin yeniden yargılanmasının AKP iktidarı sözcüleri tarafından sevinçle karşılanması bu duruma birer örnektir. Zira AKP iktidarı Alevi sunni çatışmasına kan taşıyor.

Sermaye yargısının Alevileri yok sayan Alevilere yönelik saldırıların öznesi saldırganları koruyan yaklaşımına alkış tutan AKP iktidarı AİHM kararlarını görmezden geliyor. Örneğin AİHM kararlarına rağmen Alevi çocuklarına yönelik zorunlu din dersi işkencesi sürüyor. Alevileri asimile etme hedefi doğrultusunda Alevi köylerine cami yapma ve misyoner imamları Alevi köylerine gönderme saldırıları sürüyor. Alevi inanç ve ibadet merkezlerinin gaspı devam ediyor. Madımak Otel'i'nin müze yapılması talebi duymazlıktan geliniyor. Madımak şehitleri ile katillerin isimlerinin yan yana olmasına onay veren dinci partinin köhnemiş zihniyeti her yerde ortaya saçılıyor.

CHP de Sivas katliamı davası sanıklarının yeniden yargılanmasından yana tutum aldı. CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu yeni yargılamalara sıcak baktığını belirtti. Kemal Kılıçdaroğlu yeni yargılamanın yeni aklamalar olacağını elbette ki biliyor. Tıpkı daha önce Onur Öymen'in Dersim katliamını öven konuşmasını

alkışladığı gibi Sivas vb. Alevilere yönelik katliamların faillerinin aklanmasına da onay veriyor.

Kitlese katliamlar, provokasyonlar, kontra hukukun kararları işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesinin önünü kesmek içindir. Bu baskı ve kölelik düzenini yaşatabilmek için ölüm kusan sermaye devletinin hesaplarını ve oyunlarını boşa çıkarmak gerekiyor. Özeld sınıf bilinçli işçi ve emekçiler, genelde işçi ve emekçiler, emek-sermaye çatışmasının üzerine çekilmek istenen kara perdeyi yırtmak sorumluluğu ile karşı karşıyadır.

Bugün işçi ve emekçiler bölünmek istenmekte, dahası Aleviler üzerindeki baskılar, katliam tehditleri artmaktadır. Her türden suni bölünmenin panzehiri emek-sermaye çatışmasını temel alan işçilerin birliği, halkların kardeşliği mücadelesidir. İşçi ve emekçiler ekonomik-demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğa son vermek için birleşip, düzene karşı mücadele etmelidir.

Baskılara son vermenin yolu bu bozuk düzene karşı işçi sınıfının kızıl bayrağı altında birleşerek sosyalizm mücadelesini büyütmeğe geçiyor. Zira ırkçı şovenizmin ve dinsel gericiğin biricik panzehiri, kapitalist sömürü düzenine karşı yürütülecek devrimci sınıf mücadelesidir. Bu nedenle bugün "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarını yükseltmek, yaratılmak istenilen her türlü etnik-mezhepsel çatışmanın karşısında birleştirici olan sınıf kimliği ile durabilmek, her zamankine göre çok daha özel bir anlam taşımaktadır.

31 Mayıs patlaması ve “yaklaşan baharın kırlangıçları”*

Gençlik, ortaya koyduğu mücadele pratiği ile bu düzenden bir beklenti içerisinde olmadığını, kapitalizmin değer yargılarının onun için bir şey ifade etmediğini, başka bir dünya istediğini ortaya koymuştur.

31 Mayıs patlaması ve ardından ortaya çıkan gelişmelerde gençliğin belirgin bir rol oynaması sürece dair bir değerlendirmeyi gerekli kılmaktadır. Halen tüm sonuçlarına varmış olmasa da şimdiye kadar yaşananlar ve ortaya çıkan sonuçlar yaptığımız değerlendirmeleri doğrulamıştır. Gençlik hareketinin bir çıkış yaşama potansiyeline sahip olduğunu, Dolmabahçe, “başkaldırıyoruz!” eylemlerinin bu potansiyele işaret ettiğini ancak kendiliğindencilik veya reformizmin etkisi ile daha ileriye taşınmadığını, bu noktada devrimci önderlik boşluğuna işaret etmiştik. 31 Mayıs’ta patlak veren halk hareketinde gençliğin tuttuğu yer, bu değerlendirmemizi ayrıca doğrulamış bulunuyor.

Tarihselliği içinde 31 Mayıs patlaması

Yaşanan patlama, içinde bulunduğumuz tarihsel çağın ve tarihsel dönemin karakterinin bir yansımasıydı. Hiç de bir takım öznel nedenlerle açıklanabilecek, AKP karşıtlığı veya Gezi Parkı sınırlarında gerekçelendirilebilecek bir patlama değildi.

Krizler ve bunalımlar dönemi içerisinde olduğumuz ve bunun halk hareketlerine, bölgesel ve iç savaşlara yol açtığı açıktır. “Arap Baharı” diye nitelendirilen

ayaklanmalar, Avrupa, ABD ve Ortadoğu’da gelişen olayların hemen hepsi sistemin yaşadığı krizlerin birer yansıması olarak karşımıza çıktılar. Mevcut iktidarları ve diktatörleri tehdit eden aşamaya gelen kitle hareketlerinin temel eksikliği ve zafiyeti, devrimci önderlikten yoksun olmalarıdır. Bugün Türkiye’de yaşanan süreç, her ne sebeple ortaya çıkarsa çıksın, dünyadaki bu genel bunalımın ve hareketliliğin bir parçası olarak görülmelidir.

Tüm bu süreçlerde gençliğin mücadele sahnesine çıktığı ve temel bir rol oynadığı da açıktır. Eylemlerde, sokaklarda, çatışmalarda sürekli olarak genç unsurların öne çıkması gençliğin bu düzenden artık hiçbir şey umut etmediğinin göstergesidir. Türkiye için de durum aynıdır.

Biriken öfke buzları kırdı attı

Özellikle 1 Mayıs Taksim yasağı ile başlayan baskı ve zorbalık, sermaye devletinin tüm eylemlere azgınca saldırısı ile devam etti. Bir ay boyunca pervasız polis terörü yaşandı. Toplumsal yaşama, bireysel özgürlüklere müdahale eden yasaklamalar bu süreci hızlandırdı. Halihazırda on yıllardır alttan alta biriken öfke, AKP iktidarının gittikçe pervasızlaşan

tutumlarıyla birleşince patlamayı kaçınılmaz kıldı. Kitleler üzerindeki ölü toprağını attı, buzları, kalıpları parçaladı, korku duvarlarını yıktı. Sokağa çıkmaz denilenler bir anda sokakları fethetti. Tüm yasakları söküp attı. Hareket çok kısa sürede tüm Türkiye’ye yayıldı. Biz genç komünistler için şaşırtıcı bir durum olmamakla beraber, bunun kendisi tüm süreci örgütleyip yönlendirecek bir hazırlıkla süreci karşılayamadığımız gerçeğini değiştirmiyor.

Süreç halen sıcaklığını korurken kimi ilk değerlendirmeleri yapmak gerekiyor. Bu hem şu anda yaşanan sürece müdahale etmeyi ve ileriye taşımayı ayrıca kolaylaştıracaktır:

1- Gençlik hareketi her ne kadar durgun bir dönemde olsa da gençliğin bir potansiyele sahip olduğu, durgunluk dönemlerinin sorunlar karşısında gençliğin öfkесinin giderek büyüdüğü, zaman zaman çıkış arayışlarının kitlesel-militan eylemlere konu olabileceği (ODTÜ vb.), içten içe bu potansiyele her daim taşıdığı ortaya çıkmıştır. Genç komünistler, yaptığı tüm değerlendirmelerde bu potansiyele işaret etmiştir. Bu son süreç herkese bu potansiyele güvenmek gerektiğini göstermiştir. Bu da soruna tarihselliği içerisinde bakmak gerektiğini bir kez daha göstermektedir.

2- Gençlik, ortaya koyduğu mücadele pratiği ile bu düzenden bir beklenti içerisinde olmadığını, kapitalizmin değer yargılarının onun için bir şey ifade etmediğini, başka bir dünya istediğini ortaya koymuştur.

Bu süreç, gençliğin gelişecek devrim süreçlerinde temel yeri olacağını, gençliği kazanmanın devrimci süreçler açısından kritik önemini bir kez daha göstermiştir. Lenin’in “Gençlik, özellikle işçi gençlik kimin yanındaysa gelecek onundur” sözünün doğrulandığı bir süreç olmuştur.

3- Sadece sokağa ve eyleme çıkmakta değil, barikatlarda ölümü göze alıp polisin karşısında tereddütsüzce durmaya kadar gençlik korku duvarlarını yıkmıştır. Gençlik, mücadele potansiyelinin açığa çıktığı yerde militanlığı ile göz doldurdu. Bu süreç, eyleme çıkma ve çatışma konusunda muazzam bir deneyim ve yaratıcılık ortaya çıkarmıştır.

4- Gençlik kaybedecek bir şeyi olmadığını göstermiştir. Evlerinden çıkan, hayatını bu eylemlerle kurgulayan ve geleceğini bu mücadelede gören binlerce genç mücadelenin ateşinde pişmiştir. Çatışmada yaralananlara yardım etmek için final sınavlarına girmeyen birçok tıp öğrencisi, bunun en somut örneğidir. Ki, devletin temel hedeflerinden biri haline gelmiştir.

5- Büyük halk hareketi gençliğin örgütlenme gücünü, etrafını harekete geçirme yeteneğini ve bünyesinde doğal önderler çıkarma potansiyelini göstermiştir. Ortaya konulan sloganlardan eylem biçimlerine “İsyanın sonu, yaratıcılığın sınırı yoktur” sözü gerçeklik kazanmıştır.

6- Harekete geçen gençliğin 12 Eylül sonrası, burjuva gericiğin kuşatması altında yetiştiği düşünülürse, ortaya koyduğu pratiğin anlamı daha da berraklaşacaktır. Bu gerçeklik, devrimci önderlik iddiasındaki biz genç komünistlere düşen temel bir görevi daha gündeme getirmektedir: Gençlik içerisinde devrimci ideolojinin, marksist dünya görüşünün daha etkin bir şekilde taşınması.

7- Gençlik, özellikle Gezi Parkı'nda oluşturulan dayanışma kültürü ve komün tarzı yaşam ile kapitalizmin dayattığı bireyciliğe, özel mülkiyet dünyasına karşı olduğunu, sosyalist kültüre ne kadar yakın olduğunu göstermiştir. Binlerce gencin, barikat kurarken, çöpleri taşıırken, yemekleri dağıtırken, kendisini değil toplumun sorumluluğunu alması görülmeye değerdi. Kolektivizmi ve yoldaşlaşmayı direnişin içerisinde kavrayan, eylemlerde geride kimseyi bırakmayan bir karakter bu mücadele içinde yaratılmıştır.

8- Süreç gençliğin sosyalist fikirlere ne kadar açık olduğunu göstermiştir. Hem kullandığı sözlerden, hem kendisini nitelendirmelerinden, hem de yapılan kitle çalışmalarına gösterilen ilgiden bu sonuç açık bir şekilde görüldü. Süreç gençliğin politik algısını geliştirmiş ve açmıştır. Bundan sonra her şey daha farklı olacaktır.

9- Reformizm halen gençlik hareketinin önündeki engellerden biridir. Gençliğin ortaya çıkan mücadele dinamikleri daha ilk günden itibaren reformist akımların ideolojik ve pratik ufku aşmıştır. Bu açıdan direniş, reformizmin gençlik kitleleri üzerindeki etkisini kırmak için önemli olanaklar yaratmıştır.

10- Devrimci önderlik boşluğunun doldurulamaması tüm süreci yönetmede, devrimci bir tarzda yol yürümede zayıf kalınmasına neden olmuştur. Kitlelerin ve gençliğin enerjisi devrimci önderlikle buluşamamış ve örgütlenememiştir. Elbette bu deneyimden dersler çıkartacağız, kazanımlarımızın yanında kaçırıklarımızı da büyük bir açıklıkla ortaya koyacağız.

11- Süreç belli bir düzeyde devam etmektedir. Genç komünistler olarak halen direnişin içerisinde bulunmaktayız ve müdahale kanallarını zorlamakla yükümlüyük. Gençliğin ortaya çıkan enerjisini devrimci saflara kazanmak yalnızca biz genç komünistlere düşen bir görevdir. Bunu başkasından bekleyemeyeceğimiz gibi kendiliğinden olacak bir şey olarak da göremeyiz. Tüm düşünsel ve pratik yoğunlaşmamızı buna yöneltmeliyiz. Halen devam etmekte olan eylemlere bu bilinçle katılmalı ve yönlendirmeye çalışmalıyız.

12- Gençlik, dostu-düşmanı, soluğu olanı-olmayanı ayırt edecek eşsiz deneyimler edinmiştir. Bizler bunu bilerek zamanla devrimci bir odak haline gelebilmeliyiz, gelmeliyiz de. Başka bir seçeneğimiz olmadığını, ortaya koyduğumuz iddianın bunu gerektirdiğini bilince çıkarmalıyız.

Sonuç olarak meydanları zapt eden, özgürleştiren kitle hareketi bu düzenin yıkılabileceğinin en somut göstergesidir. Bu süreçte gençliğin tuttuğu yer çok anlamlıdır ve genç komünistler olarak üzerimize düşen sorumluluğu bir kat daha arttırmaktadır. Yine Lenin, "Biz daima ilerici sınıfın gençliğinin partisi olacağız" derken gençliğin önemine ve genç komünistlere düşen göreve de çabuk bükmektedir. Bundan sonra gelişebilecek süreçlere bu kadar hazırlıksız yakalanma lüksümüz olmadığını bilerek hareket etmeliyiz.

Ekim Gençliği

*Lenin'in gençlik için kullandığı bir tabir...

Halk hareketi 'durmuyor'!

Burjuva iktidar gelenekselleşmiş kirli yöntemlerini sahneye koyar koymaz hiç vakit kaybetmeksizin karşı tepkilerini de yaratıyor.

Halk hareketinin toplumsal fay hatlarında yarattığı kırılmalar artçı sarsıntılar biçiminde sürüyor. Bu nedenle Taksim Direnişi düzen cephesinin temel bir gündemi olma özelliğini hala koruyor. Özel karargâh merkezlerinde yapılan planlar doğrultusunda hareketin soluk aldığı, genişleyerek yayıldığı alanlara bir bir müdahale ediliyor. Gezi Parkı, ardından Ankara'da Kuşulu Park, Eskişehir'de, İzmir'de Gündoğdu Meydanı'nda çadır kurarak devam eden direnişlere yönelik polis baskınları bu çerçevede gerçekleştirildi. Ancak sermaye devletinin, her adımı hesaplanmış bu saldırılarına kitleler anında yanıt veriyor.

Yani burjuva iktidar gelenekselleşmiş kirli yöntemlerini sahneye koyar koymaz hiç vakit kaybetmeksizin karşı tepkilerini de yaratıyor. Bu nedenle sermaye düzeni tam anlamıyla bir açmaz içerisinde. Alevi-Sünni çatışması, şovenizm, seçim aldatmacası, korku atmosferi, polis ve yargı terörü, burjuva medya aracılığıyla kesintisiz olarak sürdürülen yalan ve demagoji, eli sopalı-bıçaklı faşist çetelerin sahneye sürülmesi, bunlar da yetmezse anti-komünist, dinsel-gerici söylemler, halk hareketine karşı bindirilmiş kitalarla örgütlenen 'milli irade' mitingleri vb... Kısacası sermaye devleti elinde ne kadar ideolojik ve zor aygıtı varsa kullanıyor. Ancak içinden geçtiğimiz 'bunalımlar, savaşlar ve devrimler' döneminin nesnel koşulları toplumsal-sosyal hoşnutsuzluğun neden olduğu bu öfke patlamasının kolayından kontrol altına alınmasına engel oluyor.

Sermayenin tüm zorbalığına karşı devam eden eylemlerin zenginleşerek sürmesi de bu yüzden. Sermaye devleti polis operasyonu ile direnişçileri Gezi Parkı'ndan dışarı attı. Ama iki gün boyunca Taksim'de, İstanbul ve ülkenin dört bir yanında süren fiili çatışmalarla, direnişle boğuşmak zorunda kaldı. Taksim'i polis ablukası ile işgal edip, 'OHAL' ilan etti. Tüm gelişmeler gösteriyor ki, ipliği pazara çıkmış ve hiçbir inandırıcılığı kalmamış olan AKP hükümeti ve şefi karşısında kitlelerin kazandığı özgüven perçinleniyor. Sermaye devleti de bu özgüveni kırmaya çalışıyor. Ancak dinci-gerici AKP'nin zorbalığına karşı özgün bir dil geliştirilerek mücadele devam ediyor. AKP iktidarının dikensiz gül bahçesi yaratmak için dizginlerinden boşalan polis terörü de sokaklara dökülen kitleleri sindirmeye yetmiyor.

Sermaye devletinin demokratik hak ve özgürlükleri yok etmek için devreye soktuğu polis devleti uygulamalarına tepki büyüyor. Söz, basın, gösteri, toplantı ve örgütlenme hakkı için kitleler hareketleniyor. Baskı ve zorbalığa karşı duvar yazıları, tweeter, bestelenen şarkılar, parkların-meydanların örgütlenme zeminlerine dönüştürülerek kültürel-sanatsal üretimlerin sunulduğu birer komünal yaşam alanları haline getirilmesi yönünde bir hareket geliyor ve yayılıyor.

Ortaya çıkan bu eylem biçimleri belki yeni değil. Ama halk hareketinin kendi özgünlüğü içinde farklı bir ruha ve karaktere bürünerek yaratıcı bir şekilde şekilleniyor. Dahası geniş kitleler tarafından sahipleniyor.

İşte bu noktada dört bir yanı kuşatılmış Taksim Meydanı'nda fiili sıkıyönetim ve eylem yasağının ilan edildiği, yoğun çatışmaların yaşandığı günlerin hemen ardından Erdem Gündüz, polis şiddetine karşı 'duran adam' eylemi başlattı. Ardından birkaç saat içinde 'duran adam' eylemi değişik biçimler kazanarak sahiplenildi. Esas itibarıyla pasif direniş biçimlerinden biri olan eylem son derece aktif ve kitlesele bir biçime dönüştü. Pek çok kentte 'duran adam' eylemi, sloganlar, forumlar meşaleli yürüyüşlerle bir arada gerçekleştiriliyor.

Kitlelerin özgürlük mücadelesini faşist zorbalıkla boğmakta ısrar eden sermaye iktidarı karşısında susarak 'duran adam' olmak birkaç gün içinde polis devleti uygulamalarının kitleleri sindiremediğinin bir simgesi haline geldi. Ki, hareketin bugünkü bilinç düzeyi 'duran adam' eylemlerini pasif sınırlara hapsedmekten uzak. Haklarını direnerek kazanma ve talepler için mücadele etme kararlılığı öne çıkmakta. Bunun için Erdoğan 'duran adam' eylemlerini bile sermaye düzeni için tehlike olarak gördüğünü gizleyemiyor. Dini-gerici sermaye iktidarı ekonomik-sosyal- siyasal saldırılarını gerçekleştirmenin önünde herhangi bir eylem ve muhalif sese dahi tahammülsüz davranıyor.

Taksim Meydanı'ndaki fiili eylem yasağı 'duran adam' eylemiyle bir şekilde kırılmış oldu. Dinci-gerici iktidar halk hareketinin hemen sönümlenmeyeceğinin bilincinde. Bu nedenle toplumsal muhalefeti geleneksel yöntemiyle teslim almaya çalışıyor. Taksim'de Erdem Gündüz ardından 'duran adam'lar gözaltına alındı. Sonra yeni 'duran adam'lar çıkmaya devam etti. Şimdi kitleler dönüşümlü olarak saatlerce meydanda durmaya devam ediyor. 'Barışçıl' eylemlerin yapılmasına karşı olmadıkları yalanına sarılanlar ise 'duran adam' eylemine dahi karşı çıkıyorlar. Sermaye devleti bu eylemlerin kendiliğinden sönmesini bekliyor.

Son gelişmeler kitlelerin sermaye iktidarına karşı tepkilerini dışı vuracakları eylem biçimlerini sahiplenmeye açık olduğunu kanıtlıyor. Bu eylemler hızla yaygınlaşmakta ve merkezi bir karakter kazanmaktadır. Işık söndürme, tencere-tava, yerelerde yapılan yürüyüş ve gösteriler, çadır eylemleri ve en son 'duran adam' eylemlerinde olduğu gibi Taksim Dayanışma'nın da çağrısıyla İstanbul'da çeşitli parklarda yapılan forumlar kısa sürede her alana yayıldı ve dört bir yanda yeni forum alanları yaratıldı.

Sınıf devrimcileri olarak devrimci önderlikten yoksun kitle hareketine örgütlü biçimler vermek için yerelerde gerçekleşen bu forumların esnek işçi ve emekçi inisiyatifleri ya da halk meclislerine dönüştürülmesi sorumlulukburjuva iktidar gelenekselleşmiş kirli yöntemlerini sahneye koyar koymaz hiç vakit kaybetmeksizin karşı tepkilerini de yaratıyor. Bu nedenle sermaye düzeni tam anlamıyla bir açmaz içerisinde. Bu ile hareket etmeliyiz. Dikkatimizi eylem biçimlerine ya da örgütlenme modellerinin hiçbirine daraltmadan her aracı ve yöntemi kitleleri politikleştirmenin birer zeminine çevirebilmeli ve kitlelerin devrimci enerjisini açığa çıkarmak için seferber olmalıyız.

Ethem'in katiline çifte koruma

Ethem Sarısülük'ü katleden polis Ahmet Şahbaz için yürütülen soruşturma süreci katilin hem sermaye hükümeti tarafından hem de yargı eliyle korunduğu gerçeğini gösterdi.

Ankara'da 1 Haziran günü yapılan eylemde Ethem Sarısülük'ü vuran polis için önce günlerce soruşturma açılmamış, sonrasında zamana yayararak dosya savsaklanmıştı. Fakat binlerce emekçinin eylemlerle Ethem'in katiline dair adım atılması talebi ve kamera kayıtlarıyla sabit polis cinayetinin gizlenememesi üzerine soruşturma başlamıştı.

Kitlelerin basıncı ile ağır-aksak yürüyen soruşturma sürecinde düzenin kolluk güçleri uzun süre katil polisin isim ve silahını savcılığa sunmamıştı. Fakat bir süre sonra önce kullanılan silah ardından katil polisin ismi savcılığa ulaştı. Katil polis Ahmet Şahbaz soruşturmanın bu bir haftalık sürecinde ifadesini verip tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

13. Sulh Ceza Mahkemesi'nce alınan ifadenin ardından verilen kararsa aklama operasyonunun başlangıç adımıydı. Polislerin yargılandığı benzer cinayet ve şiddet dosyalarında olduğu gibi Ahmet Şahbaz'ın duruşması öncesi de polisler mahkemenin bulunduğu alanı ablukaya aldı. Salona da 20 sivil polis koruma için girdi. Adliyenin karakol polisleri de çevre güvenliği için görevlendirildi. Mahkeme savunmasını dinledikten sonra kararını infazın "meşru müdafaa sınırları içinde kaldığı" gerekçesiyle verdi. Aynı kararda katil polisin tutuklanmasının "ilerde telafi edilmeyecek zararlara yol açacağı anlaşılmıştır" deniyor.

Soruşturmada 7 gün sonra olay yerinde ancak keşfi yapılan, Ethem'i vurmasının üzerinden 23 gün sonra

ancak adliyeye getirilen, adı bile 2 hafta sonra iletilen, çevik kuvvetten personel sınıfına almak dışında yaptırımla karşılaşmayan katil polis böylece ilk adımda aklanmış oldu.

Katil polisin tutuksuz yargılanması soruşturmanın bir detayını da gizlemiş oldu. Ankara Cumhuriyet Savcısı Veli Dalgacı, Ahmet Şahbaz'ı "meşru müdafaa sınırının aşılması suretiyle ölüme neden olma" nedeniyle yargılanmasını talep ediyor. Bu da katilin en fazla 5 yıl hapis cezasıyla yargılanmasına, "mazur görülebilecek bir heyecan, korku veya telaştan ileri gelmiş ise" faile ceza verilmemesine kılıf oluyor.

Geçtiğimiz hafta soruşturmada tanık ifadeleri toplanmaya başlandı. İlk olarak cinayeti kameraya alan Kanal D kameramanı Hakan Dikiciler, Ahmet Şahbaz'ın görevli olduğu çevik kuvvet grup amiri S.G. ifade verdi. Ethem Sarısülük'ün vurulma anına tanıklık eden iki eylemcise 25 Haziran günü "yasadışı örgüt üyesi" iddiasıyla gözaltına alındı. Polisin katili koruma adımlarından biri olan bu adım tanıkları susturma amacı taşıyor.

Karar sonrası konuşan Sarısülük ailesinin avukatı Kazım Bayraktar, AKP'nin açıklamalarıyla yargı kararının örtüşmesine dikkat çekerek "İktidarın polisi koruması yargıda karşılığını bulmuştur. Yargıç vicdana saygısızlık etmiştir. Bu nedenle kimse yargının verdiği karara saygı beklemesin. Bundan sonra hukuk yollarını adalet beklentisiyle değil, adaletsizliği teşir etmek için

kullanacağız. Bu davanın yargıcı Türkiye ve dünya halklarıdır." dedi

Ethem Sarısülük'ün kardeşi İkrar Sarısülük ise, "Hukuk ve adalet ayaklar altına alınmıştı. Şimdi ise yerin dibine girmiştir. Kanıtları incelemeyen hakim karar vermiştir. Serbest bırakan da kardeşimi öldüren polis kadar suçludur" diyerek tepkisini gösterdi.

Direnişe yönelik pervasız saldırıların sürdüğü, başta Erdoğan olmak üzere sermaye hükümeti şeflerinin polis terörünü kahramanlık olarak tanımladığı bir süreçte mahkemenin kararı tesadüf değildir. Ahmet Şahbaz şahsında polis şiddeti ve cinayetleri sahiplenilmekte, aklanmaktadır.

Düzen yine katilini savunuyor...

Türlü çarpıtma, yalan ve manipülasyonla katil polisin arkasında duran dinci parti şefleri, mahkemenin katil polis hakkında verdiği tutuksuz yargılama kararının ardından yaptıkları açıklamalarla koruyucu tavırlarını yinelediler.

Bakanlar Kurulu toplantısı sonrası AKP hükümeti adına basın karşısına çıkan Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, tutuksuz yargılamanın aklama olmadığını iddia etti. Yargılamanın devam ettiğini belirten Arınç, "polis memurunun göstericiler kalkanını gasp etmişler, daha sonra linç teşebbüsünde bulunmuş. Vücuduna 37 adet taş isabet etmiş, çok sayıda yumruk ve tekme almış" iddialarında bulundu.

Ancak Arınç'ın "unuttuğu" bir şey vardı. Ethem'in vuruluş anı görüntülerinde 'kalkanı gasp edilen', '37 taş yiyen', 'linç edilmekten korkan' polis yerde yatan bir eylemciye tekme atıp ateş ederek geri çekildiği yer alıyordu. Aynı görüntülere göre, etrafı çevrili olmayan, yani istese ateş etmeden geri çekilebilecek pozisyonda olan polisin bilerek diğer polislerden öne çıktığı, kitleye saldırdığı ve ardından silahını çekip kitle üzerine ateş ettiği de yer alıyordu.

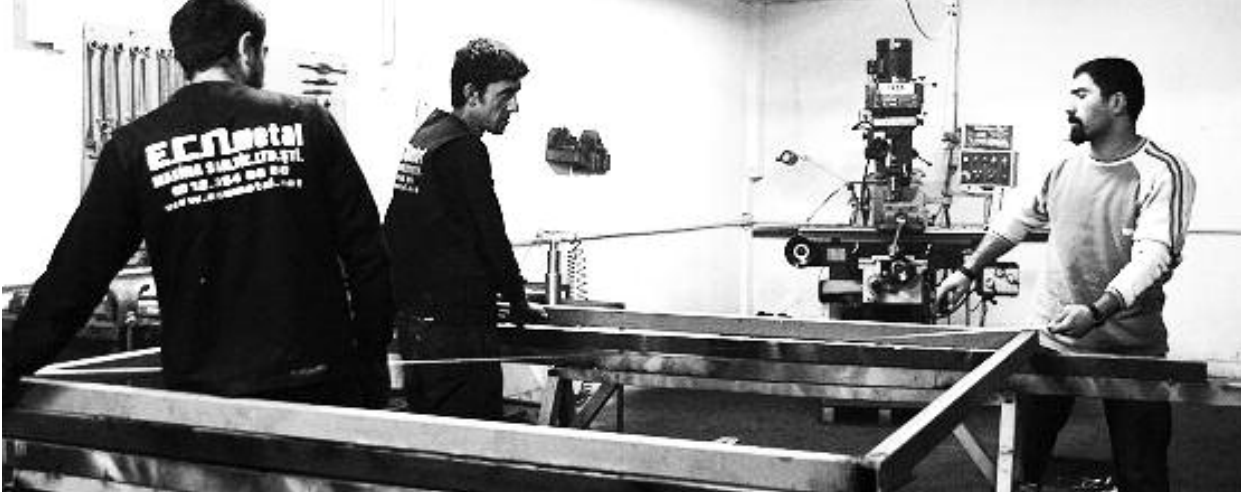
Arınç'ın yalan ve çarpıtma üzerine kurulu polis avukatlığı dinci-gerici iktidarın katillerini nasıl da koruduğunun yeni bir göstergesi oldu. Kendilerinden başka bir tutum da beklenemezdi. Ne de olsa saldırı emrini doğrudan AKP şefi vermişti, polis adeta "kahramanlık destanı" yazmıştı.

Yanısıra, mahkeme ifadesinde "Kaskımı ve copumu aldılar. Saldırı tekmelemeye başladılar" diyen Ahmet Şahbaz'ın görüntülerde kaskı, copu ve gaz maskesi üzerinde olduğu da açıkça görülüyor. Alenen yalan ifadeyle savunma yapması bile sermaye düzeninin yargısı ve hükümeti tarafından sahiplenildi.

Mahkeme kararı sonrası düzen güçleri yeni bir aklama kararı çıkmasını sevinçle karşıladılar. Bu sevincin yansıdığı örneklerden biri de Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı bünyesinde görev yapan Memur Suçları Soruşturma Bürosu Yazı İşleri Müdürü Zekeriya Ünalmağ'ın aklama kararı veren hakimi tweet atarak kutlaması oldu.

Ethem'i unutma!

"Onlar ümidin düşmanıdır sevgilim Akarsuyun, meyve çağında ağacın, serpilip gelişen hayatın düşmanı..." *

**Biz ise ezelden beridir
dostuz ümide...
Onun en coşkulusunu taşıyız
yüreğlerimizde!**

Güneş yine her zamanki gibi doğuyordu. Korna sesleri, kuş cıvıltıları sıradan bir günün ilk emareleriydi. Ama onun heyecanı her günkü gibi değildi. Ethem bugün işe gitmeyecekti. Çünkü yüreğindeki dindirilemeyen coşku onu sokağa çağırıyordu. Günlerdir İstanbul Gezi Parkı'nda, doğanın talanına karşı çıkanlara polis azgınca saldırırken, o tüm bu yaşananları haber bültenlerinden dışları sıkılı izlemişti. Dün de Ankara'da Kızılay'a yürümek isteyenlere saldırmıştı katil sürüleri. Bugün ise Güvenpark'a çağrı yapılıyordu. O devrimciydi. Dünyanın öteki ucunda yapılan haksızlıklara dahi tahammül edemiyordu ki "kavgamızın şehri" İstanbul'da yapılan zulme sessiz kalsın. Ağaçları seviyordu Ethem, kuşları, toprağı... Ama biliyordu "üç beş ağacın" kurtuluşu bile düşmanla dişe diş bir mücadeleden geçecekti. Derdi "üç beş ağaçtı" Ethem'in. Karıncanın yükü, onun yüküydü. Tüm dünyanın derdi, onun derdi...

Düşmanını çok iyi tanıyordu. Daha önce yüzlerce barikatta karşı karşıya gelmişti onunla. Kendisi gibi milyonlarca işçinin alinteri üzerinden semirenler, işçilerin kanlarını son damlasına kadar emmek isteyenlerdi şimdi "taş" yüreklilerin karşısında çaresizleşenler. Ve işte Kızılay'a girilmişti. Yıllar sonra Kızılay Meydanı direnişçilerin sloganlarıyla yankılanıyordu. Katiller ise gerisin geri kaçıyorlardı meydandan. En öndeydi Ethem. Zaferin coşkusu vardı yüreğinde. Birden bir ses duyuldu. Arka arkaya altı el ateş edildi. Herkes sustu adeta. Zaman bir anda durdu. Yere yığıldı Ethem. Alnından akan kanla kızıştı direnişin meydanı. Buna hazırlıklıydı o. Ölümü göze almıştı, hem de ölümün böylesini...

"Diyelim ki, dövüşülmeye değer bir şeyler için, diyelim ki, cepheleyiz.

Daha orda ilk hücumda, daha o gün yüzükoyun kapaklanıp ölmek de mümkün. Tuhaf bir hınçla bileceğiz bunu, fakat yine de çıldırması merak edeceğiz

belki yıllarca sürecek olan savaşın sonunu..."**

Daha ilk hücumda, daha o gün, yüzükoyun kapaklandı Ethem. Ama "o tuhaf hıncı", "çıldırması merakı" ve inadiyla tutundu yaşama. Direndi. Yaşamının direnmek olduğunu yalnızca şarkılardan değil, her gün ilmek ilmek ördüğü yaşamından biliyordu. O günden sonra günlerce işgal edilen Kızılay Meydanı'ndan yükselen sesleri duyuyordu Ethem. "Diren, dayan Ethem seninleyiz!" diyordu megafondan çıktığı belli olan, bağırımdan kısılmış olan o ses. Sonra çığlık olup büyüyordu. Elini tutuyordu gözü yaşlı anası. Yoldaşları yanı başından hiç ayrılmıyordu. Hala direnenler de var biliyordu. Elllerinde onun gülen gözlerini bayrak yapanlar, "Ethem'in hesabı sorulacak" diye haykıranlar... Barikat barikat çarpışıyorlardı. Ve "O" canla, kanla yazılan bu destanın en onurlu sayfalarına işleniyordu.

Şimdi güneş eskisi gibi doğmuyor, korna sesleri, kuş cıvıltıları sıradan bir günü değil direnişi çağırıyordu. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. Ve asla eskisi gibi olmayacaktı. Bunu çok iyi biliyordu Ethem. Hala direniyordu...

Ölüm adın kalles olsun...

"Ölmek ne garip şey" diyor şair... Ölümünle yol açmak, ölümünle daha büyük fırtınalara hazırlamak yürekleri ne garip şey. Binlerce insanın beynine kazanmak ve onların fikirlerini ölümünle değiştirmek ne garip şey...

Ankara'ya beklenen bir ölümün haberi soğuk bir rüzgarın uğultusuyla yayıldı. "Ethem öldü!" Alnına saplanan kahpe kurşunlar, onu yavaş yavaş öldürdü. Yavaş yavaş öldü Ethem... Ama direnişin bayrağını hiç bırakmadı elinden. Mütevazı, onurlu yaşamını geride bırakarak asıldı gökyüzündeki yıldızlardan birine. Onu tanıyan, tanımayan binlerce insan bu yiğit evladını bağrına bastı. Kızılay Direnişi'nin şehidi Ethem Sarısülük kara bulutları dağıtan maviliğin ortasında, uğruna şehit düştüğü özgürlüğünü anımsatan gökyüzüne uğurlandı. Alkışlarla, sloganlarla... Ardından "Ethem ölmedi, yaşıyor!" diye yakıldı ağıtlar. Evet! Ethem ölmedi, yaşıyor diye.

İşte, Ethem Ostim'in atölyelerinde demli çayını yudumlıyor. Emekçi semtlerinde eylemlerin en önünde yürüyor. Kızılay barikatlarında düşmanına korku salıyor. Gururla bakıyor gözleri. Ethem ölmedi, yaşıyor!

*/ ** - Nazım Hikmet'in şiirlerinden...

Ethem'in katili hesap verecek!

Ethem Sarısülük'ü vuran katil polis Ahmet Şahbaz için tutuksuz yargılanma kararına öfke sokakta büyüdü. Birçok ilde eylem gerçekleşirken emekçiler hesap sorma kararlılığını gösterdi.

Mahkeme kararı, **Ankara**'da emek ve meslek örgütleri tarafından yapılan eylemlerle kınandı. İlk eylem 25 Haziran günü Mülkiyeliler Birliği Toplantı Salonu'nda gerçekleştirilen basın toplantısı oldu.

Kurumlar adına yapılan açıklamada polis vahşeti özetlenerek "hiçbiri hafızalarımızdan silinmedi" denildi. Daha sonra Ethem'i vuran polisin serbest bırakıldığı belirtilerek "meşru müdafaa" gerekçesiyle yapılan bu uygulamanın kabul edilebilir olmadığı söylendi.

Diğer bir eylemse **Güvenpark**'ta "Ethem'i unutmadık, katilini istiyoruz" eylemiydi. Güvenpark'ta binler Ethem için toplandı. Eylem Ethem'in vurulduğu yerde gerçekleştirildi.

Ethem'in evinin bulunduğu **Batıkent**'te binlerce insan yürüdü. Yürüyüşe coşku ve öfke hakimdi.

Keçiören'de 26 Haziran günü Ethem Sarısülük için eylem yapıldı. Üç kişi satırlar ve kesici aletlerle eylemcilere saldırdı.

24 Haziran günü **İstanbul**'un bir dizi bölgesinde yapılan eylemlerle yargı kararına tepki gösterildi. Taksim Direnişi sonrası semtlerde başlayan forumlar Ethem için yapılan eylemlerin buluşma noktaları oldu. Kadıköy Yoğurtçu Parkı, Kartal, Abbasağa Parkı'nda binler Ethem için buluştu.

25 Haziran günüye sendikaların çağrısıyla **Taksim**'de eylem gerçekleştirildi.

Taksim Anıtı önünden İstiklal Caddesi'nin içine doğru biriken binlerce kişi oturma eylemine başladı. Eylemin ardından basın açıklaması okundu. Açıklama bittikten sonra dağılmayan kitle öfkesini protestolarını sürdürerek gösterdi.

Gebze'de "Katil polis hesap verecek" şiarının ve Ethem'in fotoğrafının olduğu pankartların taşıdığı eylem Kent Meydanı'nda gerçekleştirildi.

İzmir Gündoğdu Meydanı'nda toplanan kitle Ethem Sarısülük'ün "Ölümsüzdür!" yazılı resimleriyle yüründü. Direniş ve Ethem Sarısülük üzerine bir konuşma yapıldı. Ethem şahsında devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra, gözaltılarla ilgili bir konuşma daha yapıldı.

Adana Atatürk Parkı'nda yapılan basın açıklaması öncesi Taksim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Açıklamada, Taksim Direnişi boyunca devletin halka yaşattığı zulüm teşhir edildi. Ethem'in ve diğer yaşamını yitirenlerin katillerinin yargılanması ve polis terörünün son bulması istendi.

Kızıl Bayrak / Ankara-İstanbul-İzmir-Adana-Gebze

Direniş sokakları terk etmiyor!

Direniş ülkenin dört bir yanında tüm kitleliliği ve canlılığıyla devam ediyor. Sermaye hükümeti AKP'nin saldırgan üslubu, polis ve yargının hukuksuz baskın ve tutuklamaları kitleleri bir adım geri itemedi.

21 Haziran 2013 | Adana

Direniş ülkenin dört bir yanında tüm kitleliliği ve canlılığıyla devam ediyor. Sermaye hükümeti AKP'nin saldırgan üslubu, polis ve yargının hukuksuz baskın ve tutuklamaları kitleleri bir adım geri itemedi. Binlerce emekçi meydanları, sokakları boş bırakmadan direnişi sürdürüyor. Atılan her saldırı adımı karşısında hızla kitlesel reflexler gerçekleştirilerek saldırılara karşı mücadele çağrısı örülüyor. Onlarca ev basılmış, yüzlerce kişi gözaltına alınmış 78 kişi tutuklanmış olmasına karşın talepler de direniş de geri çekilmedi.

Ankara

Ankara Dikmen'de eylemler tüm kitleliliği ve coşkusuyla devam ediyor. Gezi Parkı eylemlerinin çatışmadan çıktığı süreçte bile devam eden polis saldırıları her geçen gün daha da pervasızlaşarak Dikmen'de uygulanıyor.

Polis saldırısı karşısında emekçi halkın öfkesiyle her geçen gün katmerlenerek direniş gücü olarak

aktarılıyor. Emekçi halkın sahiplenmesiyle ilk günkü kadar güçlü. Çatışmaların ortasında bir gün biri arabasını barikat için feda ediyor diğer gün bir başkası kamyonla barikata moloz taşıyor.

Saat 21:00 tencere tava eylemleri saatinden itibaren Dikmen Caddesi'nde buluşmaya başlayan kitle burada sloganlar eşliğinde barikatlar kurarak bekliyor. Dikmen'de eylemlerin neredeyse başından beri akşamları bölgede karartma uygulanıyor. Akşam saatlerinden itibaren bölgedeki tüm sokak lambaları söndürülerek emekçiler üzerinde psikolojik baskı yaratılmaya çalışılıyor.

23 Haziran akşamı barikatlar kurulurken eyleme taraftar gurplarından da destek geldi. Çarşı grubu eyleme katılırken Ankaragücü Sokak grubu üyeleri de kendi yazdıkları tezahüratlarıyla Dikmen'deki eylemdeydi.

Polis kitleye müdahale etmeye yanaşmazken, kurulan barikatlar ateşe verildi. Kitle polis saldırısı ihtimaline karşın barikatlardan ayrılmazken sloganlarla bekleyiş sürdü. Oldukça coşkulu bir şekilde süren bekleyiş gece geç saatlerde sona erdi. Polis ise bir kez gaz bombası atarken kitlenin yanına gelmeye cesaret edemedi. Polis tüm eylem boyunca Polisevi Kavşağı'nda beklemeyi tercih etti. Polis günlerdir gerçekleştirdiği vahşi saldırıların ardından imaj tazelemek için kitleye saldırmazken sokakların elektriği kesilerek, TOMA ve çevik kuvveti hazır tutarak ortamı provoke ve taciz etmeye devam etti.

26 Haziran akşamıysa polis yeni silahları ve taktikleriyle kitleye saldırdı. Polis bu defa emekçilere Keklik yönünden saldırdı akrep tipi zırhlı araçlarla ara sokaklara baskın yapılarak tüm sokaklar gaza boğuldu. Polis TOMA'dan yeni bir kimyasal kullanıyor. TOMA'dan sıkılan köpüklü suyun bulunduğu alanda nefes almak güçleşiyor.

İstanbul

Taksim Dayanışma'nın "Karanfilini de al gel!" şiarıyla yaptığı çağrıya onbinlerce kişi yanıt verdi. Direnişte yaşamını yitirenleri anmak için yapılan eylemde ağaçların ilk kesildiği yere karanfil bırakılması planlandı.

Açıklamanın ardından coşkuyla bekleyen kitle Gezi Parkı'na girişin engellenmesi üzerine Taksim Meydanı'nı terketmedi. Polisin saldırı tehditlerine kitlenin yanıtı "Kamuya açık parktan çık!" sloganı oldu.

Uzun süren gerginliğin ardından çevik kuvvet polisleri kitleyi kalkanlarla meydanın dışına sürüklemek istedi. Kitle ise sloganlarla direnmeye devam etti. Polisin sürükleme çabalarına karşı yere oturanlar oldu.

Kalkanlar ile kitleyi dağıtamayan polis tazyikli su ve gaz bombası ile saldırdı. Saldırının etkisiyle İstiklal Caddesi'ne çekilen kitlenin ardından TOMA ve çevik kuvvet polisleri gitti. Kitleyi Galatasaray Lisesi önüne kadar sürükledi. Bu sırada ara sokaklara girenler polisin arkasından yine İstiklal Caddesi'ne çıktı. Sabah gazetesi foto muhabiri Emin Özmen polis tarafından yere yatırılıp coplarla dövüldü. Basın emekçisi olduğu bilinmesine rağmen Özmen polis şiddetinin hedefi oldu.

İstiklal Caddesi, Sıraselviler Caddesi üzerinde ve ara sokaklarında çatışmalar gece yarısına kadar sürdü. İstiklal girişini de kapatan polis girişlere izin vermedi. Polis yer yer meydanda dağınık halde bekleyen kitleye de tazyikli su ve gazla saldırdı. Polis kitleyi geri püskürtmek için özellikle gaz bombası, biber gazı ve plastik mermi kullandı. TOMA ile kitleye tazyikli suyla müdahale eden polis, Akrep isimli zırhlı araçların içinden kitleye gaz bombası ve plastik mermi yağdırdı.

Ara sokaklara da araçlarla giren polis, boyalı plastik mermi kullandı. Her saldırının ardından caddeye tekrar çıkan kitle polise taş ve şişelerle karşılık verdi. Yer yer barikatlar kuruldu, ateşler yakıldı.

Polis 20'ye yakın direnişçiyi gözaltına aldı. Polis caddeden tamamen çekildikten sonra, İstiklal Caddesi girişini de açtı. Kitle ara sokaklardan ve meydandan gelerek İstiklal Caddesi üzerinde biraraya geldi. Polis saat 02.00'ye kadar ara sokaklarda kitleye saldırmaya devam etti.

Kartal halkı eylemlerine ara vermeden devam ediyor. Kartallı Kazım Meydanı'nda toplanan kitle saat 21.00'de "Her yer Taksim, her yer direniş! / Kartal Halkı" pankartını açarak yürüyüşe başladı. Minübüs yolunu trafiğe kapatarak Kartal Meydanı'na inen kitle yol boyunca ajitasyonlarla direniş büyütme çağrısı yaptı.

Sarıgazi'de halk yürüyüşleri kararlılığını koruyarak devam ediyor. Her gün bir mahalleye yürüyüş gerçekleştiriliyor. Dayanışma çadırının önünde başlayan yürüyüşler coşkulu ve öfkeli geçiyor. Hükümet istifa talebinin haykırıldığı yürüyüşlerde devrim ve sosyalizm sloganları da kitlenin sık sık attığı

sloganlar içinde.

Gazi Mahallesi

Eylemler, trafo önünde toplanarak kitlenin Gazi Parkı'na yürüyüşüyle gerçekleştiriliyor. "Bu daha başlangıç mücadeleye devam/ Gazi Dayanışma Platformu" pankartıyla yürüyen kitle sıklıkla "Faşizme karşı omuz omuza!", "Direne direne kazanacağız!", "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!" sloganlarını atıyor.

Adana

"Adana Direniyor" bileşenleri 23 Haziran günü coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdi. Mitinge gelen ve önleri İnönü parkı civarında kesilen SDP, TÖP-G ve ESP üyeleri keyfi bir biçimde durdurularak ve darp edilerek gözaltına alındı. Gözaltına alınan 12 kişilik SDP ve ESP üyelerine destek amaçlı miting güzergahı onların gözaltına alındıkları yöne çevrildi. Kitle sloganlarla yürüdü.

Yürüyüş boyunca Taksim Direnişi'ni selamlayan sloganlar atıldı, gözaltıların serbest bırakılması istendi. Yürüyüşe Akkapı'dan, Şakirpaşa'dan ve Meydan'dan gelen emekçiler pankartlarıyla katıldı.

Yürüyüş bittikten sonra bir grubun AKP İl Binası'na doğru yürüdüğü ve burada polisin saldırısıyla karşılaştığı öğrenildi.

Akkapılı emekçiler 23 Haziran günü gerçekleştirilen yürüyüşte coşkulu bir şekilde yerini aldı. Geçtiğimiz hafta boyunca ise mahallede yapılan etkinlikler ve dağıtılan bildirimlerle direniş ateşi büyütüldü.

Şakirpaşalı emekçiler de oluşturdukları program gereğince geçtiğimiz hafta boyunca mahallede yürüyüşler gerçekleştirmiş, bildirimler dağıtmıştı. 23 Haziran günü ise Atatürk Parkı'na gelerek direniş destek oldular.

Meydan-Emek-Gülpınar-Dumlupınar Halk İncisiyatifi Taksim Direnişi'ne destek olmak için mahallede yürüyüşler yaptı. Halkı direnişeste çağırarak Meydan halkı, sonrasında Atatürk Parkı'na gelerek buradaki yürüyüşte yerini aldı.

26 Haziran günü Abidin Dino Parkı'nda biraraya gelen kurumlar tutuklamaları protesto etti.

Çanakkale

KESK ve DİSK gibi sendikalar ile devrimci/ilerici güçlerin çağrısını yaptığı kitlesel yürüyüşler, son günlerde forum gerçekleştirme biçimine evrildi.

"Çanakkale Bağımsız Direnişi" şiarı altında örgütlenen, çoğunlukla ÇOMÜ öğrencilerinin bulunduğu grubun, Truva Atı önünde başlattığı çadır eylemliliği de sürüyor.

İskele Meydanı'na taşınan eylemlilik, 31 Mayıs'tan beri sürüyor. 23 gündür çadırlarda kalınıyor ve sürecin gidişatını konu alan çeşitli etkinlikler düzenleniyor.

Direnışçiler çadırların yanında bir yardımlaşma kütüphanesi oluşturdu. Gezi Parkı eylemleri boyunca gerçekleşen polis terörünü resmeden fotoğraf sergisi de halen alanda bulunuyor. Tüm ihtiyaçlar kolektif olarak karşılanıyor.

22 Haziran günü ÇOMÜ Rektörlüğü'nün önünde "duran adam" eylemi gerçekleştirildi. Öğrencilerin ve kimi akademisyenlerin gerçekleştirdiği durma eyleminde kitap okundu.

Bu eğitim-öğretim yılında Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi'nden mezun olan öğrenciler için Çanakkale 18 Mart Stadyumu'nda gerçekleştirilen resmi mezuniyet töreni de eylemlere sahne oldu.

Eğitim-Sen üyeleri bir kısım akademisyen, stadyumdaki törende geçiş yapması planlanan akademisyenler kortejine katılmayarak ÇOMÜ yönetimini protesto ettiler.

"Her yer Taksim her yer direniş - Diren ÇOMÜ Mezunları!" şiarlı pankart, stadyumu dolduran kalabalık tarafından yoğun bir şekilde alkışlanırken, kimi öğrenci kortejleri ise geçiş sırasında "Her yer Taksim her yer direniş!" sloganları attılar ve yaşanan gelişmelerle ilgili dövizler taşıdılar.

Bursa

Kültür Park'ta biraraya gelen kitle burada sloganlarla bekleyişini sürdürdü. Altıparmak yolu üzerinden Heykel'e kadar yapılan yürüyüşte sloganlar hiç susmadı. "Sivas'ın hesabını sorulacak!" da atılan sloganlar arasında yer aldı. Balkonlardan ve işyerlerinden eylemcilere destek verildi. Yan şeritten geçen araçlar da kornalarına basarak eylemcileri selamladılar. Emekçiler, gençler ve kadınlar yürüyüş boyunca oldukça coşkulu oldu. Yürüyüş boyunca katılım artarken, Heykel'e gelindiğinde binlerce kişi Taksim Direnişi'ni selamladı.

Ulucami önünden geçerken kandil nedeniyle bir süre slogan atılmadı. Bu sırada eylemciler el sallayarak ve zafer işareti yaparak yürüyüşlerini sürdürdüler.

İzmir

24 Haziran akşam forumda kararı alınan Gündoğdu'dan Basmane'ye yürüyüş "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam / Bütün parklar bizim İzmir" yazılı pankartın açılmasıyla başladı. Basmane'de bulunan AKP Konak İlçe Binası'na kadar yapılan yürüyüşün ardından, Gezi Parkı'yla başlayan ama Türkiye'yi saran direnişin 25. gününde olduğu vurgusuyla direnişin bugününü anlatan ve mücadeleye devam edileceğinin altını çizen basın metni okunduktan sonra 10 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

25 Haziran'daysa yapılan operasyonlarda gözaltına alınanlar için basın açıklaması gerçekleştirilerek devlet terörü protesto edildi.

Kızıl Bayrak / Ankara-İstanbul-İzmir-Bursa-Adana-Çanakkale

Polisten işkence 'destanı'

25 Haziran günü açığa çıkan kamera kayıtlarıyla polisin bir kişiyi öldürme amacıyla işkence yaptığı, şiddet uyguladığı ortaya çıktı. Avukatların suç duyurusuna eklediği görüntülerde polisler kişinin bayılması üzerine başka bir yere taşırken görünüyor.

4 Haziran günü Sarıgazi'deki eylem sırasında polis saldırıya geçtikten sonra eylemle alakası olmayan Hakan Yaman'ı önce gaz bombası fişegiyle karnından vuruyor. Yaman'ın yere düşmesini fırsat bilen polisler saldıracak Yaman'ı öldürseye dövüyorlar. Polisin vahşeti bununla sınırlı kalmayarak sert bir cisimle Yaman'ın gözü çıkarılıyor. Polisler işkencelerini Yaman'ın öldüğünü düşünerek bitirirken Yaman'ın hareketsiz bedenini yakındaki barikat ateşine atıyorlar.

Saldırısı gerçekleştiren polislerin kullandıkları TOMA'nın numarası da görüntülerle birlikte suç duyurusunda savcılığa iletilmiş. Görev aldıkları yer ve kullandıkları araç sabit olan polislerin kimlikleri de böylece tespit edilebilecek.

Avukatlar, suç duyurusuyla Yaman'ı "canavarca hisle öldürmeye tam teşebbüs" ve "işkenceyle uzun organ kaybı" suçlarından polislerin tutuklanarak cezalandırılmalarını istediler.

Kartal Anadolu Cumhuriyet Başsavcılığı'na yapılan suç duyurusunda işkence şöyle anlatıldı:

"Yerde hareketsiz kalan Hakan Yaman o sırada yakında yanmakta olan ateşin içine polisler tarafından atılmıştır. Olay tartışmasız biçimde işkencedir çünkü birden fazla polis müvekkilimi dakikalarca darp etmiş, gözünü çıkartmış, ölmesi için ateşe atmışlardır. Yaman'ın öldüğünü düşünen polis memurları olay yerinden uzaklaşmıştır. Mağdur kendi çabasıyla ateşten kurtulmuş, çevredeki insanların yardımı ile önce Sancaktepe Bölge Hastanesi'ne kaldırılmış ve yakınlarına haber verilmiştir. Burada mağdurun durumu ağır olduğu için ilk müdahale yapılmadan Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne sevk edilmiştir."

İstanbul direniş forumları: Mücadeleye devam!

Parklarda ve mahallelerin merkezi noktalarında gerçekleşen forumlarla birlikte Taksim Direnişi'yle halk hareketine dönüşen mücadele devam ediyor.

25 Haziran 2013 | Kartal

25 Haziran 2013 | Küçükçekmece

bulmasıyla birlikte çeşitli yürüyüşler ve eylemler gerçekleştiriliyor. Şimdilerde ise parklarda ve mahallelerin merkezi noktalarında gerçekleşen forumlarla birlikte Taksim Direnişiyle halk hareketine dönüşen mücadele devam ediyor.

25 Haziran

Küçükçekmece'de yapılan forum saat 21.00'de, Taksim Direnişi ile ilgili hazırlanmış parçalardan oluşan müzik dinletisi ile başladı.

Müzik dinletisinin ardından Ethem Sarısülük ve direniş boyunca yitirilenler kısa bir konuşma ile anıldı ve forum başlatıldı. Bir saati aşkın süre boyunca Taksim Direnişi üzerine konuşulduktan sonra bundan sonraki süreçle ilgili somut öneriler alınmaya başlandı. Önerilerin tartışılması ve somutlanmasının ardından forum sonlandırıldı. Yaklaşık 30 kişiyle başlayan forum sonrasında yaklaşık 70 kişiye ulaştı.

Toplantı sonucunda alınan kararlardan bazıları şunlar:

* Bir sonraki forum tarihi olarak 28 Haziran Cuma belirlendi. 21.00'de Küçükçekmece sahildeki amfi tiyatrodaki buluşulacak.

* Cennet Mahallesi Şenol Ergün Parkı'nda gerçekleşen forumla ortaklaşmak. Mekansal açıdan daha elverişli olduğu için de forumları Küçükçekmece sahildeki amfi tiyatrodaki gerçekleştirilmeyi önermek.

* Atölye çalışmaları başlatmak. Somut öneri olarak direniş süreci boyunca AKP iktidarının yaptığı "bunlar siyasi" vurgusu karşısında "siyaset"i tartışmak için bir Siyaset Atölyesi gerçekleştirmek. Ayrıca Cennet Mahallesi'nde planlanan Müzik Atölyesini ortaklaşa gerçekleştirmek.

* Taksim Dayanışması'nın gerçekleştirdiği toplantılara bir temsilci ile katılmak. Böylece hem alınan kararların oraya aktarılmasını sağlamak, hem de toplam tartışmalardan daha sağlıklı bir şekilde

haberdar olmak.

* Küçükçekmece'de gerçekleşen forumların duyurusunu yapabilmek için Facebook ve Twitter adreslerini daha etkin bir şekilde kullanmak.

Esenyurt'un Ardıçlı, Yeşilkent ve Tokat mahallelerinden emekçilerin ve gençlerin katılımıyla Yeşilkent 2 Temmuz Parkı'nda forum gerçekleştirildi.

Bağlama eşliğinde çekilen halaylarla başlayan forumun açılış konuşmasında, forumların önemine vurgu yapılarak Taksim Direnişi'nin sesinin mahallelere taşındığı ifade edildi.

24 Haziran akşamı aynı parkta yapılan forumda tartışılan başlıklar ve üzerinde ortaklaşılın noktaların notlar halinde aktarıldığı forum, serbest kürsü bölümüyle devam etti.

Bu bölümde söz alan birçok emekçi Taksim Direnişi'nin anlamı üzerinde durdu. Baskıya, sömürüye karşı mücadeleyi sürdürme çağrısı yaptı. Sivas Katliamı'nın 20. yıldönümüne ilişkin konuşmaların da yapıldığı forumda 3. köprüye 'Yavuz Sultan Selim' adının verilmek istenmesi kınandı.

Gezi Direnişi'ne katılma nedenlerini anlatan emekçiler faşizme karşı omuz omuza mücadelenin devam etmesini istediklerini aktardılar.

Taksim Direnişi sırasında yaşamını yitiren Ethem Sarısülük, Abdullah Cömert ve Mehmet Ayvalıtış'ın anıldığı forumda 29 Haziran Cumartesi akşamı gerçekleştirilecek 2 Temmuz anmalarına da katılım çağrısında bulunuldu. Oldukça canlı geçen forumun yapıldığı amfi tiyatro dolarken birçok emekçi söz alarak duygu ve düşüncelerini dile getirdi.

Kartal'da akşam saat 19.00 sularında meydana biraraya gelen kitleye gençlerin hazırladığı ve Taksim Direnişi'ni konu alan tiyatro gösterimi gerçekleştirdi. Yaklaşık 2 saat süren tiyatro çevredeki insanlar tarafından ilgi ile izlendi ve sloganlarla selamlandı. Tiyatro gösteriminin ardından forum düzenine geçildi.

Forumda, katılımcı çocuklar, AKP karanlığına karşı öfkelerini ve Taksim Direnişi'ne dönük fikirlerini ifade ederek direnişe devam dediler. Alkışlarla karşılanan çocukların ardından foruma katılan gençler, kadınlar, yaşlılar söz alarak düşüncelerini ve önerilerini dile getirdiler. Saat 24.00'e kadar süren forumda birçok emekçi söz aldı. Genelde önerilerden çok iktidara yönelik düşünceler ifade edildi. Dile getirilen talepler arasında halk komitelerinin/meclislerinin kurulması önerisi öne çıktı. Diğer yandan seçim barajının kaldırılması, meydanın yaşam alanı haline getirilmesi, atölyelerin kurulması yönlü bir çok öneri ifade edildi.

Forumda Ethem Sarısülük'ün katilinin serbest bırakılmasına ilişkin öfke de sık sık dile getirildi. Hafta sonu Kartal Meydanı'nda gerçekleştirilecek olan Sivas Katliamı anmasına çağrı yapıldı.

Kazım Koyuncu'nun da unutulmadığı forumda Kazım Koyuncu şarkıları ile beraber birçok marş çalındı. Meydana kurulan çay ocağı ile gelenlere çaylar ikram edildi. Evlerinden yaptıkları kek ve börekleri getirenler de meydanı yaşam alanına çevirme yönlü

Öncesi ve sonrasıyla Taksim Direnişi'nin konuşulduğu, önümüzdeki mücadele sürecine ilişkin önerilerin ortaya konduğu forumlar devletin tüm yalan ve çarpıtmalarına rağmen sürüyor. Bu çerçevede emekçilerin düzenlediği forumların mahallerde yankı

çağrılar gerçekleştirdi.

24 Haziran

Esenyurt Saadetdere Mahallesi'nde

gerçekleştirilen forum öncesinde Depo Kapalı Cadde girişinde "Yaşasın Taksim Direnişi'miz" pankartı açarak mahalle içlerinde yürüyen kitle Taksim Direnişi ve Sivas Katliamı'nda yaşamını yitirenleri unutmayacağını, unutturmayacağını haykırdı. Yürüyüşe Depo halkı da alkışlarla destek verdi. Pankartın önünde ise kızıl fularlılar tencere-tava bandosu oluştururken devlet terörüne karşı direnişin sembollerinden biri haline gelen baret de takıldı.

Sokak aralarında devam eden yürüyüşün ardından Yurtiçi Kargo direniş alanının karşısında çember oluşturularak forum etkinliğine geçildi.

Bağlama eşliğinde çekilen halaylarla devam eden forum, alanda toplanan işçiler, emekçiler ve gençlerin söz almasıyla devam etti. Bu bölümde söz alan emekçiler, Taksim Direnişi'yle ilgili düşüncelerinin yanısıra bundan sonra yapılması gerekenlerle ilgili önerilerini dile getirdiler.

Dinci-gerici AKP iktidarının yıllardır sürdürdüğü baskı uygulamalarının toplumda büyük bir öfke biriktirdiğine vurgu yapılan konuşmalarda birlik ve dayanışmanın geliştirilmesi gerektiği ifade edildi. İşçi ve emekçilerin yaşadığı açlık ve yoksulluk gibi sorunlara da değinilen konuşmalarda direniş coşkusu vardı.

Geç saatlere kadar devam eden forumda, 29 Haziran Cumartesi akşamı Depo Kapalı Cadde'de gerçekleştirilecek 2 Temmuz anmasına katılım çağrısında bulunuldu. Ayrıca, forumda yapılan oylama sonucunda önümüzdeki hafta aynı yerde ikinci bir forum gerçekleştirilmesi oy çokluğuyla kabul edildi.

Tuzla Üst İçmeler'de bulunan Bingöl Mahallesi'nde Doğu Yıldızı Spor Kulübü Lokali önünde gerçekleşen forum, HDK temsilcisinin yaptığı açılış konuşması ile başladı.

Forumla onlarca kişi katılırken liseli gençlik daha çok söz aldı. Liseliler okullarında yaşadığı sorunları anlatırken daha çok Alevi inancına mensup oldukları için ayrımcılığa maruz kaldıklarını hatta bu yüzden sınıfta bırakıldıklarını ifade ettiler. Liseliler ayrıca paralı eğitime de değinirken aynı zamanda emekçi çocukları oldukları için sermayeye karşı örgütlü mücadele edilmesi gerektiğini de ifade ettiler. Forumun sonunda ise 7. sınıfa giden bir çocuk "Eftelya" şarkısını söyledi. Katılımcıların eşlik ettiği şarkının sonunda "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganı atıldı.

21 Haziran

'Avcılar Gezi Dayanışması' adı altında başlayan yürüyüş ve forum 21 Haziran akşamı devam etti.

Saat 21.00'den itibaren Marmara Caddesi girişinde toplanan kitle sloganlarla Avcılar Belediyesi önündeki havuza kadar yürüdü. Yürüyüşün ardından meydana kürsü kurularak etkinlik başlatıldı. Forumun açılışında yapılan konuşmada direnişin talepleri hatırlatılırken günlerce süren devlet terörünün bilançosu aktarıldı.

Serbest kürsü bölümünde söz alan birçok kişi de Taksim Direnişiyle beraber dayanışma ve birlikte mücadelenin geliştiğini ifade etti. Gözaltına alınanların serbest bırakılması istendi. Kürsüden söz alarak Kürtçe konuşan bir emekçinin konuşması ise kitle tarafından "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganıyla karşılandı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece-Esenyurt-Tuzla-Avcılar

Forumlarda dayanışma ve mücadele kararlılığı

Mahallelerde gerçekleştirilen ve Türkiye'nin illerine yayılan forumlarda, emekçiler geleceklerini tartışıyor. Geleceğe dair birlikte tartışılarak kararların alındığı forumlarda, dayanışma ve mücadele isteği ön planda.

Ankara-Mamak

20 Haziran'da Mamak Tuzluca'yır Meydanı'nda saat 21.00'de buluşan emekçiler Direniş Komitesi tarafından örgütlenen forumlarda düşüncelerini ve önerilerini ifade etmeye devam ettiler. Mamaklı emekçiler Ankara'da "cadı avı" ve gözaltı-tutuklama furmasına ilişkin düşüncelerini dile getirdiler.

Çocukları gözaltına alınan ailelerin de konuştuğu forumda saldırıların püskürtülebilmesi için dayanışmayı büyütme çağrısı ön plana çıktı. Forum bölümünün ardından etkinliğe geçildi. Devrim ve sosyalizm şehitleri anısına yapılan saygı duruşunun ardından konuşmalar gerçekleştirildi. Ethem Sarıgül'ün ailesinin avukatı Kazım Bayraktar katilin serbest bırakılmasıyla ilgili konuştu. Etkinliğin ilerleyen bölümlerinde Malik İnci ve Mehmet Kale ezgileriyle desteklerini sundular.

22 Haziran'da Tekmezar Hacı Bektaş-ı Veli Parkı'nda gerçekleşen forum, etkinlikle devam etti. Saat 19.30'da başlayan forumda ilk olarak serbest kürsü kuruldu. Burada söz alan emekçiler mücadeleyi büyütme, alanları terk etmemek çağrısı yaparken, ulusalci havanın da oldukça etkili olduğu görüldü. Ayrıca emekçiler devrimci tutsakların da yanında olduklarını belirttiler.

BDSP tarafından yapılan konuşmada, devletin yaptığı operasyonların ilk olmadığı, bu saldırılara karşı Kürdü, Türkü, Arabı, Ermenisi, Alevisi, Sünnisi hep birlikte kardeşleşerek mücadeleyi büyütmenin ve bu mücadelenin örgütlü bir şekilde yürütülmesi gerektiğinin altı çizildi.

Etkinliğe katılım ilk başta sınırlı iken saat ilerlemesiyle sayı da hızla arttı. Etkinlik yerel bir sanatçının ezgileri ile sona erdi. Alanda BDSB bildirileri dağıtılırken *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışı gerçekleştirildi.

Ayrıca Halkevleri Mamak'ta direniş platformunun içerisinde olmasına rağmen Tuzluca'yır'da etkinliğin olduğu sırada bir kürsü kurmuş ve alanda yaptıkları çağrı ile kitleyi buradan Tuzluca'yır'a götürmeye çalışmıştır. Etkinliği bölme pahasına yapılan hareket emekçilerin tepkisi ile karşılaşınca geri adım atmak zorunda kalmışlar ve 'bugün buradayız' açıklaması yapmışlardır. Mamak Direniş Platformu'nun kararı alanda kalmak ve günün parkta yapılacak etkinlikler üzerinden planlamak olmasına rağmen Halkevleri'nin bu dar grupçu pratiği hareketi bölmekten öteye gitmemektedir. "Az olsun benim olsun" bakışı ile bu hareketin önünün açılmayacağı ise açık ve nettir.

İzmir-Güzeltepe

Türkiye'nin bir çok semtinde gerçekleştirilen ve

Taksim Direnişi'nin tartışıldığı forumlar devam ederken Çiğli Güzeltepe Mahallesi'nde de forumlar yapılmaya başlandı. 24 Haziran akşam saat 21.00'de Uğur Mumcu Parkı'nda başlayan ve Taş Ocağı'nda otobüs son duraklarında sona eren yürüyüşün ardından forum gerçekleştirildi. Birçok mahallelinin ve siyasi kurum temsilcilerinin söz aldığı forumda sorunlar konuşularak "ne yapabiliriz" sorusu tartışıldı. Saat 23.00'e kadar süren tartışmalarda bazı tartışmaların bir sonuca bağlanması ve kararlar alınması bir sonraki foruma bırakıldı.

Bursa

22 Haziran'da duran adam eylemleri, belgesel gösterimleriyle devam eden eylem ve etkinlikler gerçekleştirilen forum ile sürdü.

Forumdan önce çocuklar için bir resim atölyesi gerçekleştirildi. Forum ise saat 20.30'da başladı. Çok sayıda emekçi, genç, kadın ve emekli söz alarak düşünce ve önerilerini dile getirdi.

Bunun yanısıra Brezilya'da ulaşım yapılan zam ile patlak veren eylemler hatırlatılarak, Bursa'da her 3 ayda bir ulaşım zam yapıldığı ve ulaşım hakkına sahip çıkmak için çalışmalar yapılması gerektiği belirtildi.

Birçok insanın halen direnişin nedenlerini bilmediği, bu yüzden yukardan olmayan bir dil ile neden insanların sokağa döküldüğünün anlatılması gerektiği vurgulandı.

Kitlelerin sokakta siyaset yapmayı öğrendiği, siyasetin emekçilerin, gençlerin yaşamının gündelik bir parçası haline gelmesi gerektiği ifade edilen bir diğer görüşü. Bu açıdan forumların önemine dikkat çekildi ve bu forumların mahallelerde, işyerlerinde yapılması gerektiği dile getirildi. Direnişle dayanışma platformları oluşturulması gerektiği belirtildi.

Bugüne kadar direniş marjinaler ve çevreciler olarak ayırmaya çalışan devletin çabalarını boşa düşürmek gerektiği söylenerek, tutuklanan direnişçilere sahip çıkmak gerektiği belirtildi.

Bu görüşleri destekleyen konuşmalar sürerken, bir grup provokasyon çıkarmaya çalıştı. Bir konuşmacının konuşmasına müdahale ederek, demokrasi dersi vermeye çalışan bu grup forumda dağıtıcı bir etki yaratsa da bir süre sonra foruma katılanların sağduyulu davranmasıyla provokasyon girişimi boşa düşürüldü.

Forumdan şu kararlar çıktı: Forumların mahallelerde örgütlenmesi için çalışmalar yürütülmesi, örgütlenme ihtiyacının giderilmesi, ulaşım zammına karşı çalışmalar yürütülmesi...

Kararların oylanmasıyla forum sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara-İzmir-Bursa

Polis ve yargının ortak listesi

Taksim Direnişi'nin etkisini kırmak, emekçi halkı gözaltı ve tutuklamalarla korkutmak için başlayan hukuk terörü aralıksız devam ediyor. Polis ve yargı arasında kurulan ortaklıkla hazırlanan listelerde sermaye hükümeti AKP'nin direktiflerine uygun olarak hiçbir somut delile dayanmadan "yasadışı örgüt üyeliği", "halkı isyana teşvik", "Anayasal düzeni bozmaya çalışmak" gibi suçlamalardan tutuklamalar çıkarılıyor.

Polis fezlekelerini aynen kopyalayıp gizlilik kararı aldırarak savcılar önlerine konan listelere göre tutuklama kararı veriyor. Şu ana kadar direniş gerekçesiyle tutuklananların sayısı 78'e çıktı. Ev baskınlarının sürdüğü ve gözaltında mahkemeye çıkartılmayı bekleyenlerin olduğu düşünüldüğünde bu sayının artacağı açıktır.

Bir hafta içerisinde yaşanan ev baskınları sonrası gözaltı ve tutuklama pratikleri de bunun bir yansıması oldu. Ankara, Adana, İzmir, Erzincan, Eskişehir, İzmit gibi bir dizi ilde devam eden baskınlar ile devlet saldırılarında boş gün olmadı.

İzmir'de, 20 Haziran günü Gündoğdu'daki direniş alanına yönelik saldırıyla başlayan ve farklı günlerde yapılan ev baskınlarıyla devam eden gözaltı saldırısı sonucunda toplam 24 direnişçi tutuklandı.

Eskişehir'de, 26 Haziran günü, aralarında Eğitim-Sen Şube Başkanı Ali Paşa Şanlı'nın da bulunduğu 13 kişi ilerici kurumların önlerinde bekleyen sivil polisler tarafından kurulan pusularla gözaltına alındılar.

Adana'da 21 Haziran günü yapılan ev baskınları ile gözaltına alınan 10 kişiden 4'ü savcılıktan serbest bırakılırken, 6'sı tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi. BDSP'li Zemin Demirel denetimli serbestlik ile serbest bırakılırken, diğer 5 kişi tutuklandı.

Tutuklama gerekçesinin "Terör örgütlerinin internet üzerinden yapmış olduğu çağrıya uyarak eylemlere katılmak" olduğu belirtildi.

Ayrıca 23 Haziran günü Atatürk Parkı'ndaki eyleme gelirken yol üzerinde gözaltına alınan ve mahkemeye çıkartılan ESP üyesi Serpil Aslan serbest bırakılırken, SDP üyesi Mahmut Yiğit tutuklandı. Yiğit'in ateşli silah bulundurduğu iddiasıyla tutuklandığı öğrenildi.

Ankara'da 30 civarında ev basıldı. Baskınlarda gözaltına alınanlar Ankara Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne götürüldü. Dosyaya gizlilik ve 24 saat avukat görüşme yasağı gibi kısıtlama kararları konuldu. Gazetemiz yayına hazırlandığı saatlerde gözaltındaki 22 direnişçi savcılığa ifadeye vermeye

başlamıştı.

Erzincan'da da Umut Yayımcılık bürosu ve Partizan okurlarının evlerine yapılan baskınlarda 6 kişi gözaltına alındı.

Baskınlarla gözaltına alınanlar arasında Partizan'ın Erzincan muhabiri Çetin Kirsiz de bulunuyor. Gözaltındakilerin avukatlarıyla görüşmesine izin verilmedi.

Kocaeli'nin Derince ilçesinde gözaltına alınan 6 kişiden 2'si de "kamu malına zarar verdikleri" gerekçesi ile 20 Haziran günü tutuklandı.

İstanbul'da polis operasyonlarında gözaltına alınıp tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılan 7 kişi için savcılığın itirazı üzerine tutuklama kararı çıkarıldı.

Savcılık, itirazını güçlendirebilmek adına 16 Haziran günü gözaltılarla getirilen demir çubuk, benzin ve tineri ön plana çıkardı. Fakat tutuklama kararı verilen 7 kişinin üzerinden çıkanlar baret, gaz maskesi, sargı bezi gibi "suç delilleri" idi.

Keyfi tutuklama kararı çıkarılanlar arasında doktor, mühendis, heykeltıraş ve öğrenciler bulunuyor. Doktorun üzerinden çıkan sargı bezi ise "eyleme nitelikli katılım" olarak yorumlandı.

Kararda eylemlerde atılan "Hükümet istifa!", "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganları ise "polise cebir ve tehdit kullanıldı" ifadesiyle tanımlandı. Atılan slogandan dahi korkan ve eylemleri kırmak için tutuklama terörüne hız veren sermaye hükümeti sözcüleri günlerce samimiyetsiz açıklamalar yapmış, "taş atan marjinal gruplar dışındakilere saldırı olmayacak, demokratik eylemlere katılanlar hedef alınmayacak" vb. söylemlerde bulunmuşlardı. Devlet yetkililerinin bu türden açıklamalarının yalan ve çarpıtma amaçlı olduğu ise, gözaltı ve tutuklama saldırıları ile her geçen gün daha fazla ortalığa saçılıyor.

Direnışçilerin "eylem yapmakta ısrar etmesi" de suç delilleri ve tutuklama talebi arasında kullanıldı. Böylece asıl hedefin direniş iradesini kırmak olduğu da açığa çıkıyor.

İstanbul'da ayrıca tutuklu Çarşı üyelerinden biri serbest bırakıldı. Avukatlarının tutukluluğa itirazı üzerine Halil İbrahim Erol 26 Haziran'da özgürlük hakimi tarafından serbest bırakıldı. Öte yandan, savcı, Çarşı grubundan Bülent Ergenç, Güray Sezmen ve Cem Yakışkan'ın 50'er bin TL kefalet ile serbest bırakılmasına itiraz ederek tutuklanmalarını istemişti. Savcının bu talebiyse özgürlük hakimi tarafından reddedildi.

Baskı ve zorbalık sökmeyi, tutuklama terörünüz de sökmeyecek!

Kazanan biz olacağız!

Onyıllardır sermaye devleti ve uşak hükümetlerinin uyguladığı sömürü, soygun, yağma ve talan politikalarına, baskı ve zorbalığına karşı Taksim Gezi Parkı'ndan başlayarak tüm Türkiye'de halk ayağa kalktı. Taleplerine, geleceğine, özgürlüğüne sahip çıktı, yüzbinler sokakları günlerce terk etmedi. Yasaklı meydanlar bir bir militan çatışmalarla özgürleştirildi.

Direnış ateşi Türkiye'nin dört bir tarafında yanmaya devam ediyor.

ABD emperyalizminin bölgedeki taşeronu sermaye devleti ve onun icra kolu dinci-gerici AKP, direnişin ilk gününden beri, bir yandan çaresizlik içinde çırpınırken diğer yandan da azgın tehditler savurmayı ihmal etmedi. Günlerce sokaklarda militanca süren direniş, azgın bir polis terörüyle karşılandı. Binlerce insan yaralanırken, onlarca insan sakat kaldı. Binlerce kişi gözaltına alındı. Direniş boyunca üç direnişçi yaşamını yitirdi. Tüm saldırılar ve zorbaca yöntemler direnişçi kırmaya yetmedi.

Şimdilerde ise devletin baskı ve zorbalığına gözaltı ve tutuklama terörü eklenmiş bulunuyor. Azgın polis terörü ile bitiremedikleri direnişçi, insanları zindanlara doldurarak engelleyebileceklerini sanıyorlar.

Ankara, İstanbul, İzmir, Adana ve daha bir çok ilde gece operasyonlarıyla evler basıldı, yüzlerce direnişçi gözaltına alındı. Onlarca direnişçi asılsız gerekçelerle, üretilmiş delillerle tutuklanarak zindanlara kapatıldı.

18 Haziran sabahı Ankara'da da polis operasyonları gerçekleştirilmiş, 25 ilerici-devrimci gözaltına alınmıştı. 72 saatlik gözaltı süresinin ardından adliyeye getirilen direnişçilerden, aralarında **BDSP'li Ali Yılmaz'ın** da bulunduğu 22 direnişçi tutuklanarak Sincan F Tipi hücrelerine hapsedilmiş bulunuyor. Saatlerce süren savcılık ve mahkeme işlemlerinde ortaya çıkan gerçeğin de gösterdiği gibi, karar tamamen siyasi olarak alınmış, asılsız iddialarla, uydurma gerekçelerle ve üretilen delillerle tutuklamaların zemini hazırlanmaya çalışılmıştır.

Ankara BDSP olarak hiçbir baskı ve zorbalığın bundan önce olduğu gibi bundan sonra da sökmeyeceğini, devrim ve sosyalizm mücadelesini her alanda güçlendireceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz. İşçileri, emekçileri, gençleri, kadınları kazanana kadar direnişçi sürdürmeye, taleplerimize sahip çıkmaya, devletin terörüne karşı örgütlenmeye, tutuklu direnişçilerle her türlü dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz. Kazanan biz olacağız!

Tutuklanan direnişçiler derhal serbest bırakılsın!

Durmak yok, geri çekilmek yok, kazanana kadar direniş!

Ankara Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

22 Haziran 2013

Dinci-gericilikle 'düşkünlük' kol kola...

Fethullah Gülen cami ve cemevi yapılmasını istedi. Herkesten önce 'düşkünleşen Alevi önderleri' Gülen'in 'elini öptü'.

Gülen'den cami-cemevi talimatı...

Dinci güruhun efendisi Fethullah Gülen'in, şu günlerde yeni bir proje sunduğu öğrenildi. Cemaat şefinin projesine göre, İstanbul ve Ankara'da cami, cemevi ve aşevinin yan yana bulunduğu yapılar inşa edilecek.

Ortaya atılan projenin gerekçesi ise tam Alevi emekçilerin gönlünü fethedecek türden(!) İstanbul'a yapılacak 3. köprüye, tarihte Alevi katliamları ile anılan Yavuz Sultan Selim'in adının verilmesi ve bunun Alevileri incitmesi... Buradan yola çıkarak "Bir köprüyle bir sürü köprüyü yıkmayalım" diyen Gülen, Alevilerin gönlünü almak için "kardeşlik" gösterisine girişti.

Yansıyan bilgilere göre, yapılar için uygun arsalar aranıyor. Bulunur bulunmaz başlanacak yapıma. Söylenene göre Gülen efendi o kadar hassasiyet gösteriyormuş ki bu konuda, projenin yürütücüleri cemevlerinin Alevilik ritüellerine bire bir uygunluk göstermesi için Alevi dedelerinden danışmanlık almış.

'Düşkünleşen Alevi önderleri' saf tuttu...

Gülen'in projesine en büyük destek Cem Vakfı, Türkmen Alevi-Bektaşî Derneği ve Dünya Ehl-i Beyt Vakfı tarafından verildi. Sözkonusu vakıfların başkanları tarafından yapılan açıklamalarda Gülen'in projesi heyecan ve mutlulukla karşılandı.

Alevi emekçilerin yaşadığı mezhepsel baskı ve ayrımcılığı çoktan unutmuş, tek dertleri Alevi emekçilerin yaralarını istismar ederek düzen içinde yer edinmeye çalışan bu zatlara göre böylesi bir girişim mezhepsel çatışmaların önüne geçecek. Kendini heyecana kaptıran daha da ileri giden Dünya Ehl-i Beyt Vakfı Genel Başkan Fermani Altun, Çorum ve Sivas katliamlarının, ülkede mezhep çatışması yaratmaya çalışan "taşeron provokasyoncuların" işi olduğunu söyledi. Öyle ya Gülen cemaatinin katliamlarla zerre kadar ilgisi yoktu...

Cemaat, devlet ve istismarcılar kol kola...

Dinci cenahın büyük efendisinin girişimi hiç de

"sevgi ve kardeşlik" adına değil. Onlarca yıldır Alevilere yönelik katliamlara imza atanlardan, Alevileri baskı altına alanlardan, ötekileştirenlerden, aşağılayanlardan, yalan ve çarpıtmalara karalayanlardan, her fırsatta Alevilere yönelik zehrini kusanlardan böylesi bir girişim beklemek anlamsız da zaten. Ancak, Taksim Direnişi'yle karşılaşmasıyla sert kayaya çarptığını ve işlerin artık o kadar kolay yürümeyeceğini anlayan dinci-gerici cenah, bir kez daha kardeşlik gösterilerine girişiyor. Bunu yaparken "dış mihraklar mezhep çatışması yaratmaya çalışıyorlar" türünden söylemlerle direnişi karalamayı da ihmal etmiyor. Buradan düşünüldüğünde, ilerleyen günlerde cemaat efendisinin diğer dinlere yönelik "kardeşlik" adımları atması şaşırtıcı olmayacaktır.

Devletin bu süreçteki rolü henüz tanımlanmış değil. Ancak dinci gericiğin denetimi altındaki devletin aykırı bir tutum alması sözkonusu bile olamaz. Alevilere yönelik katliamları tertipleyen, katillerini koruyan, gündelik saldırıları olağanlaştıran, Alevi açılımı balonu patlayınca bir daha adını dahi anmayan devlet yine "kardeşlik" nutukları atacak.

Önemli bir mesele de ortada Alevi önderleri olarak dolaşan isimlerin yaklaşımları. Yukarıda sayılan vakıfların, açıklamanın ardından Gülen'e övgüler dizmesi gelinen yeri gösteriyor aslında.

Dinci gericilikle kol kola girmekte hiçbir beis görmeyen bu zatlara birkaç hatırlatmada bulunmakta fayda var yine de. Çorum, Maraş ve Sivas katliamlarını örgütleyen... Onlarca yıl katilleri koruyup daha sonra katliamları aklayan... Alevileri sapkın ilan eden ve her fırsatta kara propagandasını yapan... -Bu liste daha da uzatılabilir. Ancak sonuna üç nokta konmuş bu cümleleri tamamlamak dahi bugün sarıldıkları efendilerin gerçek kimliğini anlatmaya yeter. Elbette bunlar andığımız zatlar için herhangi bir şey ifade etmiyor. Ne de olsa aynı sınıfın mensupları...

Alevi ve Sünni emekçilerin ancak hak ve özgürlükler mücadelesi içinde kardeşleşebileceğine dair uzun cümleler kurmak da şu an gereksiz. Zira içinde bulunduğumuz direniş süreci bunun en somut ve en güzel örneklerini yeteri açıklıkla ortaya koyuyor.

Alevilere tehdide beraat

Pendik'te bulunan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Cemevi'ne gelerek dernek üyelerini tehdit eden Özgür Yolcu ve polis Muharrem Kırımlı'nın yargılandığı dava 24 Haziran'da karara bağlandı.

İstanbul Anadolu Adalet Sarayı 29. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen karar duruşmasına tutuksuz sanıklar, avukatı, Pendik PSAKD'den Nazmiye Güzel ve dernek avukatları katıldı.

Duruşmada PSAKD avukatı Hasancan Yılmaz, Alevilere yönelik kapı işaretlemelerini hatılatarak tehditlerin artmasına dikkat çekti. Yılmaz, sanıkların cezalandırılmasını istedi.

Duruşma salonunda 20 silahlı polisin sanıklar için etten duvar örmesi üzerine PSAKD avukatı Hasancan Yılmaz, hukuksuz uygulamaya tepki gösterdi.

Hakim Mahmut Erdemli ise polislerin "duruşmanın güvenliği"ni sağladıklarını savundu. Böylece polisin yargılandığı davalarda mahkemenin ceza vermesi gereken sanıklarla aynı tarafı temsil ettikleri görüldü.

Davada son sözü sorulan sanık polis Muharrem Kırımlı beraatini talep etti.

Hakim Erdemli, "Eleştiri yapılmasını sağlamazsak dini eleştirme özgürlüğünü kaldırmış oluruz" diyerek polislerin hakaret ve tehditlerini "eleştiri" sınırında tanımladı. Alevi emekçilerle alay edercesine kararını açıklayan Hakim Erdemli salondakiler tarafından protesto edildi. Salondakiler "Bu tehdit değil mi?" şeklinde tepkilerini gösterirken kararı alkışlarla protesto ettiler. Protesto sonrası PSAKD üyeleri salonu boşaltmayınca Hakim Erdemli, duruşma salonundan ayrıldı.

Duruşma sonrası eylem

Duruşma sonrası PSAKD Pendik Şubesi basın açıklaması gerçekleştirerek kararı protesto etti. "Baskı ve tehditlere son! Eşit yurttaşlık hakkı istiyoruz!" ozaliti açılan eylemde "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Aleviyiz haklıyız, kazanacağız!" sloganları sıklıkla atıldı.

Basın açıklamasını yapan PSAKD Genel Başkanı Kemal Bülbül, polis ve hakimın yaptığı suç ortaklığı olduğunu ifade ederek mahkemenin kararı için "Böyle hukuki karar olmaz. Bu kararı tanımıyoruz" dedi.

Katliama öfke ilk günkü gibi

3. köprüye Yavuz Sultan Selim ismi verilmesi, Dersim'deki Gola Çetu Parkı'nın yıkılması kararı ve geçtiğimiz hafta içi görülen Malatya Sürgü'deki faşist saldırı davası, mitingin gündemiydi.

Sermaye devletinin 2 Temmuz 1993'te Madımak'ta gerçekleştirdiği katliama öfke, aradan 20 yıl geçmesine rağmen halen yüreklerde. Alevi emekçiler, 20. yılında Sivas Katliamı'nı unutmuyor, unutturmuyor. Çoşkulu geçen mitingde Taksim Direnişi'nin ruhu kendini hissettirdi.

Miting Taksim Direnişi'yle içiçe geçerken son dönemde Alevilere yönelik saldırılar tepkiyle karşılandı. 3. köprüye Yavuz Sultan Selim ismi verilmesi, Dersim'deki Gola Çetu Parkı'nın yıkılması kararı ve geçtiğimiz hafta içi görülen Malatya Sürgü'deki faşist saldırı davası, mitingin gündemiydi. Taksim Direnişi ve 3. köprü pankartlarından dövizlere tüm mitingin ortak paydasıydı.

Alevi Bektaşî Federasyonu bileşenleri ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği İstanbul Şubeleri'nin örgütlediği eylem için emekçiler Kadıköy'de iki ayrı noktada buluştular.

Alanda atılan sloganlarla Sivas Katliamı lanetlendi. Ayrıca Taksim Direnişi'yle özdeşleşen "Her yer Taksim Her yer direniş!", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganları da sıklıkla atıldı. Taksim Direnişi alana rengini verirken programın başından sonuna kadar direnişi büyütme çağrısı yapıldı.

İstanbul'un birçok yerinde bulunan köy dernekleri de kortejleriyle alana geldiler. Divriği Kültür Derneği, Malatya Hüsûkuşağı Derneği, Sivas Yıldızeli Sarıçam Derneği gibi çok sayıda dernek alana geldi. Miting saati yaklaştıkça devrimci ve ilerici güçler de alana giriş yapmaya başladı. TKP 1920, SDH, Alinteri, Çağrı, DHF Haydarpaşa kolundan alana giriş yaptı.

Alevi gençlik örgütleri de kendi pankartlarıyla gelerek canlılıklarını alana taşıdılar. Zara Gençlik Platformu, Alevi Bektaşî Gençlik Platformu, Avrupa Alevi Gençler Birliği alana kendi pankartlarıyla geldiler.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, TKP, EMEP, ESP, SODAP, SDP, SYKP, ÖDP, Partizan, Kaldıraç, Mücadele

Birliği ise alana Altıyol kolu üzerinden geldi. Düzen partisi CHP de Altıyol kolundan alana geldi. BDSP'li sınıf devrimcileri "Sivas Katliamı'nın hesabını sormak için Taksim Direnişi'ni büyütelim!" pankartı, kızıl bayrakları, sancakları ve katliamın failinin sermaye devleti olduğunu haykıran sloganları ile alana giriş yaptılar. Sınıf devrimcileri kitlesel ve disiplinli korteji ile alanda yerini aldı.

Miting programı, Nazım'ın "Bu memleket bizim!" şiirinden parçayla başlatıldı.

Kürsüden Taksim Direnişi sonrası saldırıların hedefi olan ESP ve Çarşı grubuna destek mesajları okundu. "Hiçbirimiz unutmadık. Bizden sonra gelecek kuşak da unutmayacak" denerek direniş sürecinin yarattığı mücadele bilincine değinildi.

Miting programı başta Sivas şehitleri olmak üzere eşitlik, özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu sırasında Sivas şehitlerinin isimleri sayılarak "burada" denildi.

Tüm katılımcıların yüzlerini Taksim'e dönmesi istenerek en büyük "duran adam" eylemini gerçekleştirme çağrısı yapıldı. Binlerce emekçi yüzünü direnenlerin meydanı Taksim'e, Gezi Parkı'na çevirerek "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganını attı.

Bülbül: "Daha fazla cesaret daha fazla direniş!"

PSAKD Genel Başkanı Kemal Bülbül mitingin ilk konuşmasını yaptı. Bülbül konuşmasına Taksim Direnişi'nde şehit düşenleri selamlayarak başladı. 3. köprüye Yavuz Sultan Selim ismi verilmesine değinen Bülbül, bu ismi kabul etmeyeceklerini, köprü yapımında doğacak doğa katliamının isimle gölgede bırakılmak istendiğini, bunun bir mizansen olduğunu söyledi. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün iki büyük

devlet projesine Hacı Bektaş Veli ve Pir Sultan Abdal isimleri verilmesi önerisini kabul etmediklerini söyleyen Bülbül, kendi taleplerini dile getirdi. Sivas Üniversitesi'nin adının Pir Sultan Abdal Üniversitesi yapılması, Hacı Bektaş Veli'de Hacı Bektaş Doğa ve Toplum Bilimleri Üniversitesi kurulması, Tunceli ismi bir askeri operasyon ismi olduğu için Dersim adının geri verilmesi, Dersim'deki Tunceli Üniversitesi'nin adının Seyit Rıza Üniversitesi yapılması taleplerini saydı.

Bülbül'ün konuşmasının ardından, PSAKD Sultanbeyli Şube Başkanı'nın tutukluluğunu hatırlatılarak "Tüm tutuklulara özgürlük!" şiarı yükseltildi.

Program, grevci THY işçilerinin sahneye çağrılıp selamlanmalarıyla devam etti. Kürsüden ayrıca KESK'li tutsakların aileleri tarafından hazırlanan mesaj okundu.

Taksim Dayanışması adına TTB Merkez Konsey üyesi Dr. Osman Öztürk konuşma yaptı. Öztürk, direniş sürecinde yaralananlara ve uygulanan şiddete dikkat çekti. Öztürk, uygulanan baskı ve şiddete rağmen taleplerin arkasında olduklarını ifade ederek direnişin taleplerini yineledi.

3. köprüye onay yok

Alevi Bektaşî Federasyonu adına konuşan Av. Muharrem Aktaş söze Alevi deyişleriyle başladı. Aktaş, "hak ile zulüm 1400 yıldır savaşmaktadır" derken uygulanan baskı, yalan ve hilelere vurgu yaptı. Aktaş, Edoğan'ın Alevi karşıtlığına dayalı nefret dilini yerleştirmek istediğini ifade etti.

Bu yıl Sivas'ta yapılacak miting için İstanbul'daki tüm PSAKD şubelerinden otobüs kaldırılacağı söylenirken "Sivas şehitleri ölümsüzdür!", "Sivas'ın ışığı sönmeyecek!", "Gün gelecek devran dönecek, katiller halka hesap verecek!" sloganları büyük bir öfkeyle atıldı.

Arif Sağ ve Sabahat Akkiraz'ın müzik dinletisiyle miting devam etti.

Sahnede yaptığı konuşmada son dönemdeki '90 nesli vurgusuna dikkat çeken Arif Sağ "70 yılda yapılmayanı 1 günde yaptılar" dedi. Sağ, "Umuyorum ki bu ülkeyi yönetenler de bir nebze olsun ders alır. Ama görülüyor ki böyle bir niyet yok" diye ekledi.

Sabahat Akkiraz ise "Kusura bakma başbakan. Biz Aleviler senden akıl alacak değiliz" dedi. Taksim Direnişi'ne vurgu yapan Akkiraz "Kula kulluk yakışır mı?" türküsünü seslendirdi. Sanatçı Mustafa Özarslan da sahneye çıkarak, Ankara'dan gelerek mitinge destek verdiğini belirten bir konuşma yaptı.

Son olarak, tertip komitesi sahneye çağrılarak hep birlikte "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganı atıldı ve bir kez daha 2 Temmuz'da Sivas'ta olma çağrısı ile miting bitirildi.

Miting dağılırken "Burası Kazlıçeşme değil!" diyen emekçiler, alandaki çöpleri topladılar.

AROBUS'ta direnen işçiler kazanacak!

Beklemek kaybetmek, direnmek kazanmaktır!

Geçtiğimiz hafta otomobillerin iç dizayn ve montajını yapan Mercedes Arobus-Argen işçileri oldukça hareketli günler geçirdi. 11 Haziran'da 4 öncü işçinin işten atılması ile birlikte Birleşik Metal Sendikası'nda örgütlenme süreci hız kazandı. Atılan işçiler kısa sürede oldukça başarılı bir çalışma ile çoğu işçiyi üye yaptı. Bu sırada hain bir işçinin vasıtasıyla örgütlenme sürecinden haberdar olan patron Türk Metal'i devreye soktu, sendika düşmanlığına ve saldırılarına başka şekillerde de hız verdi. Buraya kadar yaşanan gelişmeler haber olarak yayınlanmıştı.

Bu süre zarfında yaşananlar, zaaflar daha sağlıklı bir ilerleme kaydetmek için her yönü ile değerlendirmelidir. Patron tarafının ne yaptığından, ne tür oyunlar hazırladığından çok değerlendirilmesi gereken kendi cephemiz olmalıdır. Zira onlar her türlü saldırıyı ve oyunu oynamaktan geri durmayacaklarını baştan açık şekilde ortaya koymuşlardır. Bunun karşısında işçilerin ve sendikalarının atacağı adımlar belirleyici olacaktır.

Şu ana kadar belli bir mesafe katetti Türk Metal. Bunun nedenlerinin başında atılması gereken adımların atılmaması, atılması kararlaştırılan adımların önüne sürekli engeller çıkartılması yatmaktadır. İşçilerin deneyimsizliği ve işsizlik korkusunu arkasına sığınarak yapılacak bir açıklama sorumsuz bir açıklama olacaktır. Sözün kısası atılan adımlar masa başında ve ya telefon görüşmeleri ile sınırlı kalmıştır. Bu da esasta hareketsiz geçirilen bir süreci beraberinde getirmiştir. Atılan işçilerin geri dönmelerini sağlayacak adımları hayata geçirmek yerine, Birleşik Metal-İş'in "sizlere yeni bir fabrikada iş ayarlarız" demesinin anlaşılır bir tarafı olmadığı gibi mücadeleyi geliştirecek bir tarafı da yoktur.

Diğer bir yönü Birleşik Metal-İş 1 No'lu Şube'de üyelikler sırasında içeride var olan örgütlülük kağıt üzerinde kalmış, güçlendirmek için başka araçlara başvurmakta geç kalınmıştır. Zira içeriği derleyip toparlayan işçiler işten atılmıştı. Koordinasyonu ve kararlılığı koruyacak olan bir komitenin ve ya komisyonun önemi tartışmasızdır. İşçilerin, hareketli geçmek kaydıyla, kısa zamanda neler öğrenebileceğini, nasıl deneyimler kazanacaklarını birçok örnekten biliyoruz. Öncüler atılmış olsa da, yeniden diğer işçiler arasından deneyimsiz de olsa kararlı işçilerden yeniden farklı bir komisyon oluşturmanın önünde bir engel yoktu. İşçilerin geri bilincine yaslanarak "içerden bize destek gelmez" düşüncesi, ancak siyaseten kirlenmiş yani umutsuz olanlara özgü bir davranıştır. Ki, çalışan işçiler arasında kurulması zorunlu bir komisyonun yoksunluğu, içeride çalışan işçiler arasında irtibat kopukluğunu, sendikadan haber bekleme zorunluluğunu, kesin olmayan bilgilerle hareket etmeyi yani bir bilinmezliği beraberinde getirmiştir. Kararlı bir duruşu sergileyebilecek olan böylesi bir komisyon ve ya komite Türk Metal çetesini karşısında işçilerin Birleşik Metal'den istifasını değil, dimdik, onurluca ayakta durmasını sağladı.

"O zor, bu zor, öyle olmuyor, o lafta söylendiği gibi olmuyor, biz neler gördük" diyerek kolaycılığa kaçan Birleşik Metal-İş, hareketli, fazlasıyla hassas, kritik bir dönemde, birçok şeyi devreye sokmaktan geri durmuş, birçok işçi baskı ve tehditle Türk Metal'e imza atmıştır. Türk Metal geçtiğimiz hafta 21'nde üye yapmaya başladığını patron aracılığı ile açıkladı. 26'sına kadar Birleşik Metal-İş fabrika işçilerinin tümüne, yüz yüze bir çağrı ile gitmek yerine masa başından telefonla üç-beş işçi ile görüşmeyi daha doğrusu sadece bilgi edinmeyi tercih etti. İçeride işçiler psikolojik olarak ne kadar yıprandıklarını, sinir krizleri geçirdiklerini dile getirirler de, her gün üçer-beşer işçinin istifa edip Türk Metal'e geçtiği, yeni birçok işçinin alınıp Türk Metal'e üye yapıldığı söylene de bu durum değişmemiştir. Bu arada dik duran işçilerin sinir krizleri geçirdiği, uyuyamadıkları abartma değildir.

Caydırıcı bir nitelik oluşturacak eylemlerden biri iş yavaşlatmadır ve ya iş durdurmadır. İş yavaşlatma işçiler tarafından uygulanmaktadır. İşler yarı yarıya düşmüştür. Diğeri ise bunu tamamlayacak dışarıda direnişe başlamak, Mercedes fabrikasının ve ya servislerinin önünde eylemler yapmak, kamuoyu oluşturacak başka eylemler yapmaktır. Son atılan işçiler bu konuda kararlılıklarını, içerideki motivasyonun buna bağlı olduğunu dile getirmişlerdir. Ki, çalışanlar da bunu söylemişlerdir. Ancak direnişin olmaması yönünde sürekli geri adım atılmıştır. Karar alınmasına karşın bu böyle olmuştur. 4 kişi atıldığında bir kişi bile işten atılsa direnişe başlanacağı söylenmiştir. 2 kişi atılmış ancak başlanmamıştır. 12 kişi atılmış yine başlanmamıştır. En son 1 kişi atılmış yine başlanmamıştır. İşçiler başlayacaklarını söylediklerinde ekonomik olarak korkutulmuş, öyle kolay değil denilerek çoğu işçi caydırılmıştır. Kararların arkasında durulmaması bir tarafa, içeride baskılarla işçiler Türk Metal'e imza atmaya devam ederken atılan işçilerin bunun karşısına geçmek için attıkları adımların karşısında durulmuştur. Fabrikanın önüne giden atılan işçiler, işçi arkadaşlarına moral konuşmaları yapmış ancak sendika tarafından "kafanıza göre iş yapmayın" denilmiştir. Sürekli geçmişten kötü örnekler verilmesi de akıllara ziyandır. Bir; kötü örnek örnek değildir. İki; bu kötü örnekler sınıf bilinçli işçilerin politikalarının karşısında durularak oluşmuştur. Üç; deneyimlerden öğrenmek yerine işçilerin moralleri neden bozulmak istenir? Dört; didip taşıma işkolunda DHL'de ve Yurtiçi Kargo'da onca zorluğa, zorbalığa ve sektörel dağılıklığa rağmen nasıl mücadele edildiği gözlemlenmeli, hatta oralardan Birleşik Metal-İş 1 No'lu Şube kendisine dersler çıkarmalı ve oradan öğrenmeli, güzel örnekler işçilere anlatılmalıdır.

Türk Metal fabrikada harıl harıl Birleşik Metal-İş'ten istifa ettirirken ve örgütlenme çalışması yaparken, Birleşik Metal-İş'in hareketsiz kalması, direnişe geçmek isteyen işçilerin önüne geçmesi, her şeyi yasal yollarla halletmeye çalışması neyi ne kadar çözecektir? Sorumlu davranış her gün her saat işçilerin yanında olmak değilse nedir? İşçiler içeride her dakika imzaya zorlanmış, birçok işçi Türk Metal'e geçmiş, en kararlı unsurlar çözülecek

duruma gelmişken, Birleşik Metal-İş hala "yetki başvurusunu yaptık, yetki kim ne yaparsa yapsın bizde" demesinin açıklanacak bir tarafı yoktur. Ötesi hareketsiz kalındığı ve işçiler tek başına bırakıldığı her dakika, her saat, her gün patron-Türk Metal lehine işlemiştir.

Daha ciddi çözümler yaşandığı taktirde sorumlusu kim olacaktır? İşçilerin deneyimsizlikleri mi sorumlu olacaktır? İlerleyen günlerde Türk Metal'e veryansın etmenin hiçbir anlamı yoktur. Sürecin kazanımla sonuçlanması adına bu sınırlılıkla hareket ederek kazanabileceğini düşünmek hayalperestliktir. Görüşmeler sırasında işçilerin telefonların bataryası sökülmüş, servisler içeri alınmış, saat başı dik duran işçilere daha ciddi bir baskı oluşturulmuştur. Harekete geçilmesi için daha kaç işçinin atılması, kaç işçinin istifa etmesi, daha hangi baskının uygulanması beklenmektedir?

Bu süre zarfında sınıf bilinçli metal işçileri işçilerin ileri tutumunu sahiplenmek ve bunu daha ileri taşımak için adımlar atmıştır. İşçilerle içeride ve dışarıda moral ve motivasyonu güçlendirmek için adımlar atmıştır. Bu adımları sendikal bilinci, Birleşik Metal-İş'i güçlendirecek şekilde atmıştır. İşçiler arasında Birleşik Metal-İş'e karşı oluşabilecek olan güvensizliği kırmak için adımlar atmıştır. Ki, yer yer işçilerin "sendikayı ve sendikacıları arkamızda görmek istiyoruz, neden gelmiyorlar?" sözlerinin karşısında işçilerin çözülmemesi yönünde, sendikayı ve sendikal örgütlülüğü güçlendirecek, işçilerin iradesinin belirleyici olacağı yönünde konuşmalar yapılmıştır. Bunun yanında işçilerin iş yavaşlatma, direniş çadırı kurma, çeşitli eylemlilikler düzenleme gibi pratikleri sahiplenilmiş ya da daha ileri taşınmaya çalışılmıştır. Ancak "kendi başınıza iş yapmayın" denilmiştir. Biz ileri işçilerin örgütlülüğün korunması için tartıştığımız ve kararlaştırdığımız tüm eylemlilik çalışmasının önüne sendikal konularını kullanarak geçmeye çalıştılar ve geçtiler. Ki, sendika şubesi kendi kararlarını dahi uygulamadılar.

Hala geç kalınmış değildir, eylemliliklerin güçlendirilmesi, içeride üretimden gücün kullanılması ve kamuoyu yaratılması koşuluyla sonuç alınabileceği bilinci ile hareket edilmelidir. Çalışan arkadaşlar arasında irtibat kopukluğu giderilmeli, kararlı işçilerden oluşacak bir komite ile de tüm işçilerin birlikte hareket etmesi sağlanmalıdır.

Bu mücadelenin başarıya ulaşması demek, sermayeye karşı bir mevzi elde edilmesi demek, sömürü çarkına bir kurşun demek, Birleşik Metal-İş'in, sendikal bilincin, sınıf bilincinin güçlenmesi demektir. Biz bunu böyle anlıyoruz. Bunu böyle görmeyenler, işçiler sinir krizleri geçirip Türk Metal'e üye olurken, mücadele yerine olduğu yerde duranlardır. Olumsuz bir sonucun sorumlusu da onlar olacaktır.

Gezbe Metal İşçileri Birliği

27 Haziran 2013

12 Haziran seçimleri

(10 Eylül 2011 tarihli konferansın 12 Haziran Seçimleri'ne ilişkin özel bölümüdür. **TKİP IV. Kongresi'ne çalışma materyali olarak sunulmuştur...**)
2007 seçimleri %46'lık oy oranıyla amerikancı dinci parti payına büyük bir başarı olmuştu. Bunu vesile ederek 22 Temmuz seçimleri üzerine altı bölümlük temel önemde bir değerlendirme yayınlamıştık. Parti sitesinde ya da *Parti Değerlendirmeleri*'nin 3. kitabında bulabilirsiniz bunu (*Seçimler ve Yeni Dönem, Parti Değerlendirmeleri-3, II. Bölüm, s. 77-150, Eksen Yayıncılık - Red*).

Bence bu değerlendirmeyi yeniden incelemeye fazlasıyla da değer. Orada dinsel gericiğin başarısını neye borçlu olduğu, tarihsel bir çerçevede ve temel çizgileriyle ortaya konulmuştur. '60'lı ve '70'li yıllardaki devrimci yükselişler, emperyalizmin ve egemen sınıfın bu devrimci yükselişleri kırmak üzere girişimleri, bu çerçevede faşist 12 Mart darbesi... 12 Mart'tan daha kapsamlı bir operasyon olarak da 12 Eylül faşist darbesi... 12 Eylül rejimiyle birlikte dinsel gericiğin önünün açılması, Türk-İslam sentezinin devlet ideolojisi katına çıkartılması... Bu çerçevede dinin devrime karşı bir dalgakıran olarak kullanılmasının bir devlet politikası olarak daha kapsamlı bir şekilde benimsenmesi vb... Tüm bu konular üzerine esaslı düşünceler var sözkonusu değerlendirmede.

Kurulu düzen ve dinsel gericilik

Orada ortaya konulan temel önemde bir noktayı burada yeniden vurgulamak istiyorum. 12 Eylül askeri faşist darbesi sadece devrimci hareketi ezmekle ve toplumsal hareketi bastırmakla, böylece emekçi insanı çaresizlik duygusu içerisinde ataletle sürüklemekle kalmadı, yanısıra 24 Ocak Kararları denilen azgın neo-liberal politikalarla ağır bir yoksulluğun içerisine de itti. Bilimsel bakış açısıyla ele alındığında, emekçinin yoksulluğun, yoksunluğun ve çaresizliğin dipsiz kuyusuna itilmesi ve bu arada hak arama mücadelesinden her yolla alıkonulması, başta din olmak üzere her türden gerici mistik inancın hızla güç kazanabileceği bir toplumsal-kültürel atmosfer oluşturur.

Emekçi hak arama mücadelesi yürütebilse, sermayenin saldırılarına karşı birlik içinde ve örgütlü biçimde direnebilse, böylece özgüven kazanır ve koşulları değiştirebileceği inancı ile hareket eder. Çaresizliğin ve umutsuzluğun boğucu çıkmazında dinsel gericiğin pençesine düşmez. Örgütlü mücadele içindeki emekçi yalnızlık, çaresizlik, umutsuzluk duygularına kapılmaz. Kurulu düzene karşı direnme pratiği, emekçiyi ifade uygunsu gerçek dünyaya bağlar. Ama eğer, sistemin politikaları emekçiyi ekonomik, sosyal, kültürel bakımdan yıkıma uğratiyorsa ve emekçi buna karşı herhangi bir direnme gücü ortaya

koyamıyorsa, işte bu emekçiyi çaresizlik duygusuna, giderek de her türlü bilim dışı düşünceye, mistik inanca, hurafeye, özellikle de dine yöneltir. Her biçimiyle örgütlü dinci gerici akımlar da bundan en iyi biçimde yararlanır. Tam da böyle bir dönemde, 12 Eylül döneminden söz ediyorum, sermaye devleti dinin önünü bilinçli bir politika olarak açıyorsa, dinsel akımlara, tarikatlara özel bir tarzda destek de veriyorsa, bunun meyvelerini sonuçta dinsel gerici akım fazlasıyla toplar.

Türkiye'de yaşanan da bu oldu. Bugün olayların geldiği yer üzerinden bunu çok daha iyi görebiliyoruz. Önden bütün '80'li yıllar boyunca on yıllık neo-liberal politikalar ve genel olarak 12 Eylül askeri faşist rejiminin ezici uygulamaları var. Ardından '90'ların başında dünyada bir çöküş atmosferi, dolayısıyla sosyalizmden, devrimden, ilerici düşünceden, mücadeleden bir geri duruş, bir kaçış, bir gerilemiş var. Bu atmosfer dünya ölçüsünde her biçimiyle burjuva gericiğine büyük bir güç kazandırdı. Türkiye'de bunun izdüşümü, bir yanıyla Kürt sorunu üzerinden şovenizmin, öteki yanıyla da dinsel gericiğin güç kazanması oldu. Bunların ikisi el ele gittiler. Bunların ikisi bir arada emekçiyi sersemletmenin, bölmenin, mücadeleden, sınıfsal yönelişten, toplumsal kimlik bilincinden alıkoymanın etkili araçlarına dönüştüler burjuvazinin elinde. Şovenizm, Kürt işçisini bir tarafa, Türk işçisini öteki tarafa savurdu, böylece birleşik bir sosyal mücadele olanağından yoksun bıraktı. Dinsel gericilik, emekçileri sınıf kimliği üzerinden sosyal mücadeleye yönelmek yerine, tarikat ve cemaat ilişkileri içerisinde kendine yer aramaya, çıkış bulmaya yöneltti. Toplamında şoven milliyetçi ve gerici dinci ideoloji emekçinin bilincini bozdu. Onu ilerici-devrimci düşünceden ve sınıf mücadelesinden uzak tutan bir imkana dönüştü burjuvazinin elinde.

Burjuvazi dini bu amaçla gündeme getirdi, dinsel akımları bu amaçla güçlendirdi. Ama her şey burjuvazinin başta düzenlediği sınırlar ve planlamalar içerisinde de gidemezdi, gitmedi de. Sonuçta bu toplumda burjuva gericiğinin bir biçimi olarak dinci akımlar var, bunlar siyasal bir iddia taşıyorlar ve buna dayalı bir projeye sahipler. '60'lı yıllarda Milli Nizam Partisi'nin kuruluşundan beri bu özellikle böyle. Milli Nizam Partisi'nin kuruluşu da, emperyalist akıl vermeler yoluyla, sermaye düzeninin kendi tercih ve özendirilmelerinin bir sonucudur. '60 yıllarda CIA uzmanları Türkiye'ye geliyor, toplumsal dinamikleri inceliyor ve değerlendirme yapıyorlar. Türkiye'deki sosyal uyanış gerçeğini tespit ediyorlar ve buna karşı alınması gereken tedbirler kapsamında, dinsel bir partinin de önünün açılması gerektiğine önemle işaret ediyorlar. O günün Türkiye'sinde dinsel akımlar, her biçimiyle tarikatlar ve cemaatler zaten var. İstenen bunların açık politik bir tutumla da sahneye çıkması,

dolayısıyla partileşmesidir. Milli Nizam Partisi'nin kuruluşu bunun ifadesi olmuştur.

Burjuvazi dini ve dinsel akımları sosyal mücadelenin güç kazandığı dönemlerde özellikle kullanır. Ardından mücadeleyi askeri darbelerle ezmeye yöneldiğinde ise bunlara da belirli bir tutum almak yoluna gider. Bunu faşist akımın temsilcisi MHP örneği üzerinden de biliyoruz. Sosyal mücadele yeniden güç kazandığında ise onları yeniden öne sürer. Nitekim Türk burjuvazisi de kendi kontrolünde, kendi tercihleri sınırları içerisinde, dini ve dinsel gericiği hep kullanageldi. Bu daha cumhuriyetin kuruluşundan beri böyle. Diyanet İşleri Başkanlığı daha baştan bu amaç çerçevesinde kurulmuştur. Cumhuriyet ile birlikte şeriata son verilmiş, halifelik kaldırılmış, tekke ve zaviyeler kapatılmış, tarikatlar ve cemaatler yasaklanmış, kamusal yaşamda dine belli sınırlamalar getirilmiştir. Ama Diyanet İşleri Başkanlığı üzerinden din, bizzat devlet eliyle toplumu yönetmenin bir olanağı olarak kullanılmıştır. Bizzat bütün bunları yapan aynı Kemalist iktidar tarafından...

1950'li yıllarda, sözde çok partili düzene geçişle birlikte, parlamenter rekabet kapsamında tarikatların ve cemaatlerin oy deposu olarak kullanıldıklarını ve Menderes hükümetleri tarafından önlerinin özellikle açıldığını biliyoruz. '60'lı yıllarda Türkiye'deki sosyal uyanış ve sosyal mücadele gerçeğiyle birleşince, bu politika yeni boyutlar kazandı ve dinci gericilik sahneye bir parti olarak sürüldü. 12 Eylül'le birlikte devrimci hareket ve toplumsal muhalefet bir kez daha ezildi. "Kardeş kavgasını durdurmak" söylemine inandırıcılık kazandırmak üzere MHP ve MSP de belirli sınırlarda hedef alındı. Ama bunu yapan aynı amerikancı cunta, tam da dinci partiyi yasakladığı bir dönemde, toplumda dinin önünü görülmemiş boyutlarda açtı. Türk-İslam sentezi devletin resmi ideolojisi haline getirildi. Dinsel akımlar, din düşüncesi, ilkokullardan başlayarak din eğitimi, giderek kuran kursları, imam hatip liseleri yaygınlaştırıldı. Tüm bunlar çok bilinçli bir politika ürünü idiler. Amaç dini devrime karşı bir dalgakıran olarak kullanmaktı. Geleceğe yönelik bir hazırlıktı bu.

Faşist cunta döneminin tüm politikaları '80'li yıllara damgasını vurdu ve ardından dünyadaki gelişmeler bunun üzerine geldi. '89 çöküşü, genel olarak sınıf mücadelesindeki genel gerileme, her biçimiyle burjuva gericiğinin, özel olarak da onun dinsel biçimlerinin dünya ölçüsünde önemli bir güç kazanmasına yolaçtı. Dinci-gerici akım bütün bunların meyvelerini giderek kendi inisiyatifleriyle de devşirmeye başladı. İstanbul '70'li yılların devrimci yükseliş döneminde solun kalesi idi. Oysa '90'ların ortasında dinci parti burada belediye seçimlerini kazandı. Bu dinci partinin hızla güç kazanmakta olduğunun önemli bir göstergesi idi.

ri ve dinsel gericilik

H. Fırat

Dinsel gericilik, emperyalizmin ve burjuvazinin Türkiye toplumundaki devrimci dinamiklere karşı önlem olarak gündeme getirdiği her şeyden en iyi bir şekilde yararlanmış, giderek toplumda alternatif bir siyasal güç haline gelmişti.

Düzenin egemenleri 28 Şubat 1997'de güya buna müdahalede bulundular. Sözde bu gelişmenin önünü kesmek üzere kirlili bir devlet operasyonu yapıldı. Ama şimdi olayların ardından görüyoruz ki, bu operasyonla gerçekte Amerikancı bir dinci partinin önü açılmış oldu. Bunun tam da böyle planlanıp planlanmadığından bağımsız olarak, operasyonla ortaya çıkmış sonuç budur. Belli sınırlarda millici söylemleri ve yerlici eğilimleri olan Erbakan çizgisinin beli kırıldı ve yuları tam olarak ABD'nin elinde olan dinci akımın önü, Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül ve benzerleri şahsında açıldı. Bu operasyonun, denetim altına alınmış, batının çıkarlarıyla tam uyumlu, ABD'nin ve İsrail'in çıkarlarıyla özellikle uyumlu, amerikancı dinci akımın önünün açılması sonucuna yol açtığını görüyoruz.

Emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye kusursuz hizmet

Bunlar içeride burjuvaziye, dışarıda ABD'ye, genel planda da batı emperyalizmine hizmette kusur etmediler. En acımasız ekonomik ve sosyal politikaları uyguladılar. Türkiye kapitalizmi bu dönemde tekelleşmede yeni boyutlar kazandı. En büyük tekeller daha da büyüdüler. 2002-2007 döneminde Koç Holding cirosunu 11 milyar dolardan 40 milyar dolara çıkardı. Bu beş yılda dört kat büyüme demekti. Bu semirme aşağı yukarı tümünü, tüm öteki büyük tekelleri kesiyor. Türkiye tarihinin en büyük özelleştirme operasyonları bu dönemde yapıldı. Türkiye'nin en büyük tekelleri, başta Koç Holding olmak üzere, bu dönemki özelleştirmelerden en iyi şekilde yararlandılar. Aynı dönemde emekçilere karşı acımasız bir politika uygulandığını, bin bir yolla sömürü ve soygunun katmerleştirildiğini biliyoruz.

Bütün bunları amerikancı dinci partinin hiç de yalnızca yeşil sermayeye, MÜSİAD'a ya da TUSKON'a değil, Türk burjuvazisinin tüm kesimlerine en iyi şekilde hizmet ettiğini gösteriyor. Kendisini özel olarak destekleyen, kendisiyle kan bağı olan kesimleri ayrıca destekledi kuşkusuz. Fakat bu genelde burjuvaziye sunulan hizmetin bir yan ürünü oldu. Dinciliğe dayanan sermaye grupları elbette bu dönemde ayrı bir güç kazandılar. Ama dinsel gericiliğin çatı partisi olarak AKP, genelde büyük burjuvazi adına hükümet oldu ve onun tüm kesimlerine en iyi şekilde hizmet etti. Bu dönemin toplamı içerisinde Türkiye dünyadaki dolar milyarderlerine yirmibeş harami kattı. Bütün bunlar bu dönemde, dinci hükümetin icraatları sayesinde oldu.

Bütün büyük holdinglerin bu dönemde kat kat büyüdüler. Koçlar'dan Doğu grubuna, Eczacıbaşılar'dan Tekfenler'e kadar...

Bundan dolayıdır ki, büyük burjuvazinin bütün kesimleri halen amerikancı dinci partiyi tam olarak destekliyorlar. Son seçim de dahil 2002'den beri gerçekleşen tüm genel ve yerel seçimlerde onu en etkin bir biçimde desteklediler. Çünkü kar, çünkü birikim, çünkü zenginlik burjuvazi için en şaşmaz hedeftir. Burjuvazi için tek değer budur. Bu ülkede yok cumhuriyeti, yok laiklikti, yok kemalist değerlerdi, bunlar işbirlikçi büyük burjuvazinin çok da umurunda değil. Emekçiler en iyi bir biçimde denetim altında tutuluyorsa, sistemin çarkı çıkarlarına uygun biçimde dönüyorsa ve bunları yapan dinci parti de gerek kendileri gerekse genelde emperyalist sistem tarafından kontrol altında tutuluyorsa, bunların islamcılığının da sınırları varsa, "ılımlı islam" denilen türden, böyle bir partiyi niye desteklemesinler ki. Nitekim öyle de yapıyorlar.

Dışarıda aynı şey, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, batı emperyalizminin toplamı için geçerli. Bölgede batı emperyalizmine en iyi şekilde uşaklık eden hükümet oldu AKP hükümeti. Bunu kuşkusuz Demireller, Ecevitler de yapıyordu. Ama onlar hiç değilse belli sorunlarda bazen çatlak sesler de çıkarabiliyorlardı. Örneğin Ecevit Irak'a müdahaleye karşıydı ve sonuçta bu siyasal yaşamına mal oldu. Irak'a karşı savaşın içinde yer alacak bir hükümeti AKP şahsında buldular. Sonuçta Türkiye'nin bu savaşa doğrudan katılmaması, 1 Mart Tezkeresi'nin

püskürtülmesiyle, AKP hükümetine rağmen oldu. Ama hükümet Irak'a emperyalist müdahaleye her türlü lojistik desteği verdi. Demek istiyorum ki, bunlar bölgede batı emperyalizmine ve siyonizme en iyi biçimde hizmet edecek ekip olarak ortaya çıktılar, daha doğrusu çıkarıldılar. Şimdi İsrail'le Kılıçdaroğlu'nun ifadesiyle cambaza bak oyunu oynuyor. İsrail'e karşı güya bazı yaptırımlar gündeme getirdiği günün gecesi, Türkiye'nin doğusuna Füze Kalkanı kuracağını açıklıyor. Kime karşı? İran'a karşı! Kimin için? İsrail için! Oysa perdenin ön tarafında İsrail ile cambaza bak oyunu oynanıyor.

AKP'nin son seçimdeki (12 Haziran 2011 seçimleri – Red) büyük başarısının sırrı üzerine konuşuyoruz, konu bu. Büyük burjuvazinin istisnasız tüm kesimleri, başta ABD emperyalizmi olmak üzere bir bütün olarak batı emperyalizmi, halen AKP'yi destekliyorlar. Bugünkü koşullarda kendilerine en iyi hizmet verebilecek parti olarak görüyorlar onu. Bu bizim seçimi önceleyen değerlendirmelerimizde bütün açıklığıyla var. Ama AKP şahsında dinsel gericilik güç kazandıkça, etki alanını sürekli biçimde genişlettikçe, kendi zihniyetini topluma dayattıkça, devlet neredeyse tüm kurumlarıyla ele geçirildikçe, onun gide gide bir sorun kaynağı haline geleceğini de görüyorlar. Hani o ünlü AB sözcüsünün deyimiyle "limitler içinde" kalınmasını istiyorlar ve bunun aşılmasını sorun sayıyorlar. Oysa AKP eksenli dinsel gericilik bu sınırları giderek daha sıkça zorluyor. Emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin buna karşı önlemi ise, denetimli biçimde muhalefeti güçlendirmek, böylece dengeleyici bir güç yaratmaya

çalışmak oldu. Evet, bir kez daha AKP iktidarı, ama karşısında bir parça güçlendirilmiş bir muhalefetle birlikte. Bu çerçevede seçimlerde oyunu biraz artırmış bir CHP istiyor, bu sınırlar içerisinde onu da destekliyorlardı. *Economist*'in tartışmalara yol açan başyazısı bunun sembolik bir ifadesi idi. Ama ana muhalefet beklenen bu başarıyı gösteremedi.

AKP'nin aldığı %50 seçmen desteğini değerlendirirken Türkiye'deki gerici siyaset tablosunda hemen seçimi önceleyen dönemde meydana gelen değişiklikleri de gözönünde bulundurmak gerekir. % 5-7 oranını zorlayan Refah'a hemen seçimler öncesinde operasyon yapıp bölerseniz, böylece onun seçmen desteğini de AKP'ye kanalize etmiş olursunuz. Merkez sağdaki son parti DYP'ye genel başkan bile bulamaz duruma düşerse, sonuçta bundan da AKP karlı çıkar. Özetle olan, MHP dışındaki hemen tüm sağ seçmen desteğinin AKP'de toplaşmasıdır. Aslında aynı eğilimli oylar bir havuzda toplanıyor, burada şaşırtıcı bir şey yok. Eğer AKP %40, Refah Partisi %5, DYP %2, bilmem hangisi %1 alsaydı, tablo gene aynı kalırdı. Ama ötekiler aradan çekilince, sözkonusu oylar tek havuzda toplanmış oldu. Burada çok yeni, çok şaşırtıcı bir şey yok. Refah Partisi bölündüğü andan itibaren bu olayın böyle olacağı açığa çıkmıştı zaten.

Öte yandan geçmişte tarikatlar sağ partiler arasında bölünürdü, özellikle de Demirelci partiye oy verirdiler, 12 Eylül dönemi sonrasında Özalıcı partiye oy verdiler. Şimdi iktidarın eteğinde güç toplamaya çalışan bir kuvvet olmaktan çıktılar, bizzat iktidar kuvvetinin kendisi haline geldiler. Bugün Türkiye'yi AKP'nin yanısıra Fethullah Gülen tarikatı yönetiyor. Polis olduğu gibi onun elinde, medya önemli bir bölümüyle onun elinde, bürokrasi de valiler, kaymakamlar, hakimler,

savcılar çok büyük ölçüde Fethullahçı. Ve zaten Fethullah'ın basındaki temsilcileri zaman zaman yaptıkları açıklamalarla bir koalisyon hükümetinin ortakları gibi konuşuyorlar. Seçimlerin hemen ardından "AKP bu başarıyı kendi başına kazanmadı, bunun farkında olsun" diyen yazılar yazdılar.

Demek istiyorum ki, şu son on yılda artık bir iktidar kuvveti oldukları inancıyla Türkiye'nin bütün dinsel gerici akımları tek bir parti ekseninde, AKP çatısı altında, AKP koalisyonu içerisinde birleşmiş durumdadır. AKP bu açıdan büyük bir koalisyon hareketidir. AKP bir çatı partisidir. İçinde Fettullahçılar var, Nakşibendiler var, daha modern kesimler var, amerikancı liberaller var, çok değişik akımların bir koalisyonu durumunda. Bu kadar gerici güç bir araya gelirse, oylarını tek havuzda birleştirirse, bu eder %50 AKP oyu. Demek istiyorum ki %50 oyu görüp de Türkiye felakete gidiyor kaygısı duymamız gerekmiyor. Bu bir görüntüdür sadece. Böyle bir gerici oy kitlesi Türkiye'de zaten var. Bu seçimde bir partide birleşmiş oldu, olay bu.

Bin türlü demagojiyi, kirli silahı da bunlar başarıyla kullanıyorlar. Çok kirli bir iktidarla karşı karşıyayız. Burjuvazinin bütün gerici akımları rezilliğin, pislüğün her türlüyle maluldür ama en rezilleri de dinci akımlar. Hiçbirisi seviyeyi bu kadar düşürmüyordu. Ana muhalefet partisinin liderini kişisel inançlarından dolayı aşağılayıp yuhalatan bir gericilik odağı ile yüzüyoruz. Suriye politikasına yapılmış çok cılız bir muhalefeti bile alıp Kılıçdaroğlu'nun mezhep kimliğiyle ilişkilendiriyorlar. Bu kadar kirli silahlar kullanıyorlar. Ve bu kirli silahlar gerici oy deposu durumundaki durgun kitlelerde büyük etkiler yaratabiliyor.

Ama bu kadar çelişen çıkarın temsilcisi olmak, bu

kadar çok rezilce davranabilmek, ölçüyü bu kadar çok kaçırabilmek, beraberinde bir fatura da biriktiriyordur. Türkiye toplumu karmaşık bir toplum. Gericilik bu toplumda her zaman bir güç sahibiydi. Menderes döneminde de, Demirel döneminde de bu böyleydi. Demirel'in Adalet Partisi 1965 seçimlerinde %57 oyla tek başına iktidar oldu bu ülkede. Aynı başarıyı 1969 seçimlerinde %47 ile tekrarladı. Ve bu başarı öteki bazı gerici partilerin varlığına rağmen gösterildi. Tutucu pasif kitleler şahsında gerici oy depoları bu toplumda hep var olageldi.

Bunlar, AKP demek istiyorum, bu gerici geleneğin en rezil temsilcisi ve bu da anlaşılır bir durum. Her ülkenin gericiliğinin, her ülkenin burjuvazisinin göstereceği eğilimleri tarihsel dönem içerisinde değerlendirmek gerekir. Dünyada olayların nereye gitmekte olduğunu, dengelerin nasıl bozulduğunu, huzurların nasıl kaçtığını, rejim ve kurulu düzenin sıkıntılarının nasıl arttığını, günümüz dünyasını ele alırken ortaya koydum. Bugünün burjuvazisini ve onu temsilen öne çıkan gerici siyasal akımları da bunun içinde değerlendirmek gerekir. Son onyıdır Türk burjuva gericiliğinin egemen siyasal biçimi kendini AKP şahsında gösteriyor. Gericiliğin en arsız, en kirli, en rezil biçimlerini temsil etme şerefi bugün için AKP'ye düşüyor. Doğal olarak biriken fatura da AKP'nin hanesine yazılıyor.

Düzen muhalefetinin açmazı

Ana muhalefet partisi olarak CHP seçimlerde umduğu başarıyı gösteremedi ve bu da çok şaşırtıcı bir sonuç değil. İktidardaki partinin politikalarını esası yönünden savunursanız, yani büyük burjuvaziye sesinizi çıkarmazsanız, emekçilerin büyük burjuvazi eliyle ve neo-liberal politikaları yoluyla soyup soğana çevrilmesine sesinizi çıkarmazsanız, emperyalizme ve siyonizme karşı çıkmazsanız, toplumda buna dayalı olarak bir sosyal siyasal hareketlendirme yaratmazsanız, salt "Recep efendinin villası" üzerinden, belediye hizmetlerinden çalınan müteahhitlik rantları üzerinden, bir takım başka özel icraatlar üzerinden muhalefet yaparsanız, bu sınırlarda bir muhalefetin toplumdaki karşılığı ancak bu kadar olur. CHP'nin temsil ettiği ana muhalefet iktidar partisi karşısında esasa ilişkin yeni bir şey söylüyor değil. Bütün temel politikalarda AKP ile aynı çizgide. Amerikan emperyalizminin bölge uygulamalarına karşı hiçbir itirazı yok. Bunu sadece arada AKP'nin açmazlarını ya da çelişkilerini vurgulamak için kullanmak zorunda kalıyor, o kadar. Füze Kalkanı bir hafta önce açıklanıyor, Kılıçdaroğlu bir hafta boyunca Füze Kalkanı hakkında tek kelime söylemiyor. Ne zaman ki hükümetten kendilerine ağır bir suçlama geldi işte ancak o zaman, peki sen de Füze Kalkanı kurdun, onu kime karşı kurdun belli değil mi demek zorunda kalıyor. Burada samimiyet de inandırıcılık da yok. Zira CHP'nin dış politika sözcüsü sayılabilecek Faruk Laloğlu, partisinin Füze Kalkanını desteklediğini daha baştan açıklamıştı.

Peki CHP neden böyle davranıyor, neden gerçek bir muhalefet yapmıyor? Çünkü bunu yaparsa, emperyalizmden ve büyük burjuvaziden yarın için umduğu desteği alamayacağını düşünüyor. Onun hesabı, dışarda ABD ve AB'nin, içeride işbirlikçi büyük burjuvazinin AKP'den umudu keserek kendilerini öne çıkarması üzerinedir. Bütün umutları budur, dolayısıyla temel politika ve davranışları da buna göredir.

(...)

CHP topluma yaşam biçiminin dokunulmazlığı vaadinden bulunuyor. Bunun özellikle modern ara

katmanlar için bir önemi olduğu açık. Fakat büyük burjuvazinin laik kesimlerinin çok da umurunda değil, zira böyle bir sorunları yok. Kendi yaşam alanlarında her türden rezilliği dilediğince yaşıyorlar. Dinci akımın elit kesimlerinin ve onların temsil ettiği yeni türedi burjuvazinin kokuşmuşluğunu da en iyi onlar biliyorlar. Pisliğin alası, kozmopolitliğin alası bu kesimlerde, o türbanlı hanımlar ile badem bıyıklı beylerde var. Bunlar bu düzenin nimetlerinden en iyi şekilde yararlanan ve bu düzenin hakkını da en iyi şekilde veren bir partinin temsilcileri şimdi. Gereğince nemalandıkları bir düzenin dengelerini çok bozmazlar. Kuşkusuz zaman zaman belli sınırları aşıyorlar, belli bakımlardan emperyalizmi ve büyük burjuvazinin belli kesimlerini rahatsız ediyorlar. Ama kendilerine sunulan hizmetin toplamı üzerinden bunlar önemsiz sorunlar olarak kalıyor. Böyle olmasa, büyük burjuvazi elindeki imkanlarını kullanarak, gerekirse zenginliğin bir kısmını da feda ederek, bunların üstesinden bir biçimde gelir. Ama halen hiç de böyle bir ihtiyaç duymuyor.

Dinci iktidarın politik ve psikolojik olarak da en güçlü olduğu bir dönemde, Türkiye toplumunda her türlü kozmopolit rezillik diz boyu gidiyor. Gazetelerin birinci sayfalarındaki magazin haberlere baksanız bile, toplum yaşamının ne halde olduğunu görürsünüz. Toplum maalesef her koldan çürüyor, çürütülüyor. Sonuçta iktidardaki dinci akımının modern burjuva kimlik üzerinden kendini ortaya koyduğunu unutmuyacaksınız. Bunlar yarı-feodal toprak ağaları, ortaçağ artığı köy tefecileri ya da geleneksel köy imamları değil, bunlar modern burjuva! Bunların altında en lüks arabalar, kollarında en pahalı saatler var. En lüks villalarda yaşıyor, iç çamaşırlarına kadar marka giyiyorlar. Bunların kendine özgü rezil bir piyasası, kendi yeni türedi sosyete var. Özetle bunlar modern büyük burjuvazinin dini siyasete alet eden kanadını temsil ediyorlar. Bugünün modern Türkiye’inde dinci akımını temsil ediyorlar. Bunlar 1920’lerin, ‘30’ların, ‘50’lerin değil, 2010 yıllarının, Türkiye’de 25 adet dolar milyarderi çıkarabilen bir ülkenin dincileri. Bunu unutmamak, dinci gericiğin sınırlarını abartmamak gerekir. Din burada toplumu sersemletmek, emekçiyi denetim altında tutmak sınırları içerisinde kullanılıyor ve Türkiye’nin toplam dengeleri düşünüldüğünde bu sınırları çok da aşamayacaktır.

Düzen muhalefeti, adı üzerinde düzenin muhalefettir. Böyle bir muhalefetten bir şey çıkmaz. Toplumda modern yaşam biçimini sindirmiş laik katmanlar var. Bu ülkede cumhuriyetçi ve kemalist bir birikim var. Bunun kendine göre inançlı bir kitlesi var. CHP sırt üstü de yatsa bile bu kesimlerin desteğini yine alır. Dinci gericiğin güçlenmesi karşısında bu katmanların umutsuzluğu arttıkça daha da fazla alır. Bugün CHP tarafından temsil edilen düzen muhalefetinin AKP karşısında bir parça canlılık gösterebilmesi, sosyal sorunları üzerinden kitleleri dalgalandırmasıyla mümkün. Öyle kuru vaatlerle değil, kitleleri fiilen harekete geçirmesiyle mümkün. Bunu Ecevit 12 Mart’tan sonra yaptı. Bir koldan 12 Mart rejimine karşı anti-faşist siyasal ajitasyonu, öteki koldan sosyal demagojiyi etkin biçimde kullanarak büyük bir dalgalanma yarattı. Bir sonraki evrede bunu, toplumdaki genel devrimci yükselişin de sağladığı imkanlardan da en iyi biçimde yararlanarak, 1977 seçimlerinde %42’ye kadar vardırdı.

Bu olursa bu yolla olur. Bunun dışında sosyal mücadele gelişmediği sürece kitlelerin eğilimleri değişmez. Durgun haliyle aldığınızda, bu ülkede %70’lik

sağ oy, %30’luk sol oy var, bu denge fazlaca değişmez. Bunu ancak sosyal mücadele değiştirir. Ve bu değişim tümüyle solun lehine olur. Sağın %70’lik seçmen desteği gericiğin, durgunluğun, tutuculuğun, geleneğin gücünden geliyor. Sosyal mücadele bu tutuculuğu parçalar. Toplumda ilerici bir atmosfer yaratır. Dengeyi ancak bu bozabilir. Ecevit zamanında dengeyi bununla bozdu. Ecevit %42’lik oyu aldığı dönemde Türkiye ayakta idi. Yüzbinlerce insan devrimci şiarlar ve bayraklarla sokakları, meydanları dolduruyordu, bu büyük bir toplumsal kaynaşma dönemi idi. O da onu kendince sandıkta değerlendirmiş oldu. Bu olmadığı sürece o %30 aynı sınırlarda, yani %30 olarak kalabilir.

Türkiye’de sosyal mücadele dengeleri değiştirmedikleri sürece parlamenter alanda bu sabit bir dendedir. Bu parlamento yolundan kırılmaz. Parlamento yolundan yol alabilmeniz bile sosyal dalgalanmalarla mümkün. Ulusal özgürlük mücadelesi Kürt halk kitlelerini ayağa kaldırmıyorsa, bugünkü parlamenter başarısının esamesi okunmazdı. Ulusal kurtuluş mücadelesi, ruhu, bilinci, uyanışı hareketi içinde yaratılmış etki, sonuçta sandığa oy olarak da yansıyor.

Bu Latin Amerika’da da böyle oldu, oluyor. Yıllar boyunca Bolivya ayakta idi, kitle hareketleriyle, genel grevlerle, kent isyanlarıyla çalkalanıyordu. Bu sonuçta bir seçmen desteğine dönüştü ve Eva Morales’i devlet başkanı yaptı. Aynı şey Ekvador’da oldu. Rafael Correa’yı başa getiren bu ülkedeki sonu gelmez toplumsal çalkantılardı. Chavez’i ensesinden tutup bir adaya götürdüler 2002’deki Amerikancı darbeye. Karakas’ın emekçileri yeni cuntanın sarayını milyonları bulan bir öfkeli kitle halinde kuşattılar 48 saat boyunca. Bundan aldıkları güç ve moral ile genç subaylar Chavez’i hapsedildiği adadan alıp gerisin geri devlet başkanlığı sarayına getirdiler. Chavez bu vesileyle yaptığı konuşmada, Venezuela halkı tarih yazdı diyordu ve kuşkusuz tümüyle haklıydı.

Kürt hareketinin seçim başarısı

Çatı partisi üzerinde ayrıca duracağım. Öyle çatı partisi, kongre partisi, bilmem ne yönelimi ile bir yere varılmaz. Türkiye solu bunu yirmi senedir deniyor ve bir arpa yol gidemiyor. Biz bunu Kuruçeşme’den beri biliyoruz. Bunun en verimli meyvesi ÖDP’ydi, bu projenin iflasının ardından onun beyin takımından biri, “ÖDP projesi görkemli bir iflaştır” demek zorunda kaldı. İşte bu kadar! Sosyal mücadele dışında yol almak imkanı yoktur.

Çatı partisine yönelenler ne edip edip sola bir kanal açmamız lazım diyorlar. İyi ama bu öyle masa başı hesaplarla, karmaşık hesaplara dayalı bir araya gelmelerle olmaz. Binlerce insanınız var, sürün fabrikalara ve işletmelere, bakın Türkiye’de dengeler nasıl değişiyor. Emekçi perişan, işçi sınıfı kayıyor, buralara güçlerini sürmüyorlar. İşçi sınıfını nasıl hareketlendiririz tartışması yapmıyorlar da, son seçim başarısını nasıl yeni bir parlamenter rüzgara çevirebiliriz hesabını yapıyorlar. Bir rüzgar yaratıp Bolivya’dakini biz niye yapmayalım diyor projenin sözcülerinden biri. Bolivya’da kitleler yıllarca ayakta idi, ülke baştanbaşa işçi ve emekçi hareketleri ile çalkalanıyordu. Parlamenter başarı dolaysız olarak bunun ürünü oldu. Türkiye’de de öncelikle başarmanız gereken budur, yoksa seçim partisi projeleri değil.

Kitle mücadelesinin gücü sonuçlarını her alanda, bu arada parlamenter alanda da gösterir. Sorun parlamenter mücadelenin nasıl bir genel mücadele

bağlamında, nasıl genel bir bakış açısıyla ele alınacağına. Siz hayatın içindeki sosyal siyasal mücadeleyi eksen alıyorsanız, işi buradan götürüyorsanız, oradan yarattığınız etkiyi parlamenter sonuçlar olarak da devşirebilir, bunu burjuva parlamentosuna karşı da kullanabilirsiniz.

Kürt hareketi bugün bunu ulusal sorun ekseninden, ulusal dava üzerinden yapmayı başarıyor. Kürt hareketinin bütün legal partileri de varlıklarını illegal PKK’nin siyasal başarısına borçlular. Sorun kendi başına legal parti sorunu değildir. Sorun legal partinin devrimci partinin yan ürünü olabilmesidir. Böyle olmaz da legal parti devrimci illegal örgüt yaratamamanın bir alternatifi olarak ortaya çıkarsa, bu tasfiyeci legalizme düşmek, devrimden kopmaktır.

Kürt hareketi son seçimlerde kendisini bile şaşırtan bir başarı gösterdi. Kürt sorununu ayrıca ele alacağım (*Bkz. Kürt Sorunu Üzerine Konferanslar-6*) ama şu kadarını söyleyeyim; 12 Haziran seçimlerinin hemen öncesi Kürt hareketinde iyimserliğin, özgüvenin, heyecanın tavan yaptığı bir evreydi. Bunun seçim sandığına seçim başarısı olarak bu düzeyde yansması hiç de şaşırtıcı değil. Parlamento seçimleri kapsamında bu önemli bir politik başarı. 30’a yakın milletvekili çıkarmayı düşünüyorlardı, 36 milletvekili çıkardılar. Kürt halk kitleleri arasında böyle bir potansiyel var, hele de bu bir iyimserlik konjonktürüyle birleşiyorsa. İşte 12 Haziran seçimlerinin hemen öncesinde böyle çok güçlü bir iyimserlik konjonktürü vardı. Devletin Öcalan’la görüşmeler yaptığı, bu meseleyi pazarlıklarla artık çözmeye yanaştığı aleniyet kazanmıştı. Hükümet inkar etmediği gibi bir biçimde doğruladı bu görüşmelerin olduğunu. Bu, yıllarca umutla, inatla, dirençle, fedakarlıklarla beklenen şeyin artık nihayet gerçekleşmekte olduğu, böyle bir dönemde her zamankinden daha kuvvetli, her zamankinden daha fazla birlik ve dayanışma içerisinde olmak gerektiği düşüncesini politize olmuş Kürt insanının bilincine yerleştirdi, oylar birleşti. Arkası ne oldu diyeceksiniz? Arkası bir kez daha hayal kırıklığı oldu. Şu an konumuz düzen siyaseti, dolayısıyla 12 Haziran seçimleri olduğu için, buna şimdi girmek istemiyorum. Onu Kürt sorunu ve Kürt hareketi başlığı altında ayrıca ele alacağım.

Demokratik özerklik projesi seçimlerden sonra ilan edilecek denmişti. Öcalan protokoller imza aşamasına geldi diye açıklamalar yapmıştı. Böyle bir atmosferde Kürt hareketi başarı gösterirdi, buna şaşmamak gerekir. Bu başarının politik bir anlamı ve bununsa ikili bir etkisi var. Bir yanıyla toplumun ilerici katmanlarında, özellikle Kürt sorunu konusunda ilerici demokrat çizgide olan kesimlerde kendi çapında bir heyecan, bir özgüven yarattı. Ama öte yandan da solda tasfiyeci hayallere yeni bir itilim kazandırdı. Başarının rüzgarı umutsuzluk ve karamsarlık atmosferini bir parça darbeledi ama öte yandan birileri bunu tasfiyeci projelere taze kan olarak kullanmaya yöneliyorlar. Bu arada duyan çatı partisi projesi içerisinde yerini almaya bakıyor. Bu tasfiyeci bir savrulmuş oluyor doğal olarak. Uzatmıyorum, bu konu üzerinde birazdan ayrıca duracağım. (*Bkz., Çatı Partisi ya da Solun Tablosu, Ekim, Sayı: 278, Ocak 2012*) Sosyalist olma iddiasındaki birilerinin, Kürt hareketinin eteğinde de olsa parlamentoya girmesi herşeye rağmen iyi bir şeydir. Ama siz bunu alır, işte Türkiye solunun tutacağı yol da budur, bunun örgütsel biçimi de çatı partisi’dir dersiniz, buradaki başarıyı tasfiyeci bir odak oluşturmanın rüzgarına çevirirseniz, o zaman karşınızda devrimcileri bulursunuz.

Dinci-gericiliğe karşı halk hareketleri

Kendilerini “diktatörlüğe/askeri vesayete karşı mücadele eden”, “yeniliğin/demokratikleşmenin” temsilcisi “mazlumlar” olarak pazarlamaya çalışan İhvacılar, artık halk hareketlerinin hedefindeler.

Emperyalist güçlerin desteği ile iktidara tırmanan dinci-gerici akımlar, halen esas olarak üç ülkede hakimler: Türkiye’de AKP, Mısır’da Müslüman Kardeşler (İhvan), Tunus’ta -İhvan’ın bir kolu olan-Nahda...

Kuruluş ve gelişim süreçleri farklı, her birinin kendine özgü yönleri olsa da, üç akımı da genel bir ifade ile “İhvancı” olarak tanımlamak mümkündür. Zira hem ekonomik, siyasal, diplomatik alanlarda benzer bir çizgi izliyor hem bölgesel ve uluslararası politikada aynı safta yer alıyorlar.

Gelinen yerde üç ülkede de İhvancı rejimlere karşı ciddi bir toplumsal muhalefet var. AKP’nin diğer ikisinden daha uzun ömürlü olması, farklı bir pratiğin temsilcisi olmasında değil, ülkedeki özgünlüklerden kaynaklanıyor. Türkiye’nin İhvancıları, derin bir ekonomik kriz ve burjuva siyaset arenasındaki partilerin iflas ettiği bir kesitte iktidara adım attılar. Öyle ki, sermaye iktidarının ekonomik/siyasi krizi işçi sınıfı ve emekçilerin isyanıyla karşılanamadığı için, 2002’den sonra alan, dinci-Amerikancı İhvancılara kaldı.

Yüksek oy oranının yanısıra kokuşmuş medyanın, büyük sermayenin ve emperyalist/siyonist güçlerin tam desteğini alan AKP, arkasındaki güçlere “alternatifsiz” olduğunu hatırlatarak konumunu güçlendirdi. Abdullah Öcalan’ı ve Kürt hareketini defalarca aldatan, avanak liberalleri tepe tepe kullanan, bir takım umutsuz solcuları ise kuyruğuna takan AKP, seçim üstüne seçim kazanarak 31 Mayıs 2013’e geldi.

Halk hareketinin şamarlarıyla sersemleyen Ankara’daki İhvancı-Amerikancılar, zorbalık, yalan, uydurma ve çarpıtmalara sarıldılar. Fakat bu çırpınışlar, dinci-gericiliğin alamet-i farikası olan “ılımlı islam

modeli”nin tarihin çöplüğüne doğru hızla yol almasını engellemeye yetmeyecek.

Tunus ve Mısır’ın İhvancıları, Ankara’dakiler kadar şanslı değiller. Zira onlar, bir halk isyanını istismar ederek iktidara tırmandılar. İlk günlerde bu kolay zaferin sarhoşluğunu yaşasalar da, isyan ederek diktatörü alaşağı etmiş bir halkı aldatmanın kolay olmadığını görmek için birkaç ay onlara yetti. Nitekim Ankara’daki İhvancılar, iktidarın sefasını on yıl sürdürdükten sonra halk hareketiyle sarsılırken, Kahire ve Tunus’takiler ise, bu sefahati bir yıl bile sürmeye muvaffak olamadılar.

Emperyalistler ve bu ülkelerdeki burjuvazi, “ılımlı islam” modeli ile en azından bir çeyrek asır işi götürebileceklerini var sayıyorlardı. AKP şeflerinin 2053’e uzanan planlardan söz etmeleri, bu ham hayallere iyice kapıldıklarını gösteriyor. Bu tür hayallere kapılmak ise, ancak halkları “güdülen sürü” görenlerin bir işi olabilir.

Her üç ülkede gelişen toplumsal hareket, ne iyi ki, bu uğursuz hayalleri yerle bir etti. Mısır-Tunus İhvancıları iktidara adım attıkları andan başlayarak pek gün yüzü göremediler. Umutları, Ankara’daki abilerinde idi. Ancak 31 Mayıs-1 Haziran Taksim Gezi Direnişi’nin ülke sathına yayılması, beklenmedik bir darbe oldu. İhvancı-Amerikancı rejimler artık üç ülke de toplumsal hareketin hedefindeler.

Kendilerini “diktatörlüğe/askeri vesayete karşı mücadele eden”, “yeniliğin/demokratikleşmenin” temsilcisi “mazlumlar” olarak pazarlamaya çalışan İhvancılar, artık halk hareketlerinin hedefindeler. Bu duruma düşmeleri kaçınılmazdı. Çünkü temel politikalarının tümü işçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin aleyhinedir. Onlar, asalak burjuvazinin ilkel zihniyetleri temsilcilerinden başka bir şey değiller.

Ekonomide neo liberal...

Halk hareketlerini ve isyanları kaçınılmaz kılan temel nedenlerden biri, kapitalizmin yapısal sorunlarıdır. Sömürü ve köleliğe dayalı bu sistem işsizlik, geleceksizlik, yoksulluk, sefillik, gelir dağılımı bozukluğu, eşitsizlik gibi temel musibetleri her gün yeniden üretir. Özelleştirme, taşeronlaştırma, sosyal hakların gaspı, eğitim, sağlık, ulaşım gibi toplumsal hizmet alanlarının özelleştirilmesi ise, var olan sorunları daha da derinleştiriyor.

İhvancıların ekonomi alanındaki amentüsü, neo liberalizmdir. Yani isyanlara yol açan ekonomik politikaları aynen devam ettiriyorlar. Bu politikayı icra eden her rejim, doğası gereği emperyalizme ve sermayeye dost, işçi ve emekçilere düşmandır. Böyle bir rejimi ne din, ne iman, ne şovenizm maskeleri, toplumsal hareketlerin hedefi olmaktan kurtarabilir.

Siyasette zorba...

Bağımlı ülkelerde neoliberal politikalar, ancak zorba rejimler eliyle uygulanabilir; tıpkı Türkiye, Mısır ve Tunus’ta olduğu gibi. AKP iktidarı, “askeri vesayeti ortadan kaldırdık, ileri demokrasiye ulaştık” safatasını yutturmaya çalışırken, Mısır ve Tunus’un İhvancıları ise, “devrimin savunucusu ve sürdürücüsü” diye caka satmaya çalışıyorlar.

Ardına gizlendikleri maskelere değil de, icraatlara bakıldığında, İhvancı zihniyetin kaba zorbalığa dayalı, faşizan niteliği tüm çirkinliği ile görülür. Ankara’daki İhvancı-Amerikancıların -öncesi bir yana- sadece 1 Mayıs’tan bu yana estirdikleri devlet terörüne bakılırsa, İhvancı zihniyetin nemenem bir şey olduğu kolayca anlaşılır.

Vurgulamak gerekiyor ki, Tunus ve Mısır’dakilerin de Ankara’dakilerden geri kalır bir yanı yok. Hatta daha da ilkeller. Grevlere, gösterilere, demokratik hakların emekçiler ve muhalifler tarafından kullanılmasına düşmanlık yapmaları, dinciliği/mezhepçiliği kışkırtmaları, bu zorba zihniyetin sadece ilk göze çarpan icraatlarıdır. Eğer Türkiye’dekiler kadar pervasız olamıyorlarsa, daha demokrat olmalarından değil, buna güçleri yetmediğindedir.

İsyan eden halkların polis zorbalığına, devlet terörüne baş kaldırdıkları, ekonomik, demokratik, siyasal özgürlükler alanının genişletilmesini talep ettikleri dikkate alındığında, halk hareketlerinin İhvancı rejimlere karşı olmasının ikinci temel nedeni kolaylıkla anlaşılır.

Toplumsal politikada ilkel/gerici

İhvancı ideoloji, kapitalist üretim ilişkilerine dokunmadan, siyasal ve toplumsal yapıları ortaçağa döndürmek istemektedir. Bu zihniyet hem devletin

hem toplumsal kurumların hem bireylerin bilimsel/akılcı yoldan uzaklaştırılmasını ve ilkel dogmalara tabi hale getirilmesini hedefler. Bunun için kaba şiddet dahil, her yolu mubah sayarlar.

Dolayısıyla iktidara gelir gelmez “devleti İhvanlaştırma” hamlesini başlatırlar. İlkel zihniyetlerini ve yaşam tarzlarını topluma dayatmak için ise, hiçbir fırsatı kaçırmazlar. Her üç ülkede de bu dayatmaların yüzlerce örneği mevcut. AKP şefinin “biz, ‘dindar’ bir gençlik yaratmak istiyoruz” açıklaması ve son dönemde bariz hale gelen ilkel yaşam biçimini dayatma girişimleri, İhvancı zihniyetin, toplumları nasıl bir karanlık içinde boğmak istedikleri hakkında fikir veriyor.

Ortaçağ yaşam biçimini 21. yüzyılın toplumlarına dayatmak, kaba/ilkel bir zorbalığın ürünü olduğu kadar, beyhude bir çabadır da. Zira toplumların belli bir kesimi bu zehri yutsa da, kimileri ise, sefil çıkarları için yutmuş görünse de, bu ilkeliği kabul etmeyecek ilerici bilinç ve değerleri özümsemiş toplum kesimlerinin bu gericiliğe boyun eğmesi mümkün değil.

Demokratik hak ve özgürlüklerin reddi, insan onurunun ise ayaklar altına alınması anlamına gelen bu dayatmalara başvuran İhvancı iktidarların, sadece devrimcileri değil, insanlığın ilerici/evrensel birikiminden nasiplenmiş herkesi bir gün karşılarında görmeleri kaçınılmazdır.

Dış politikada emperyalizme bağımlı

İhvancı iktidarların bir diğer ortak özelliği, alçaltıcı derecede emperyalizme bağımlı olmalarıdır. “İlimli İslam Modeli”nin emperyalist/siyonist güçler tarafından tasarlanmış olması, bu gerici odağın bölgesel ve uluslararası politikadaki rezil duruşunun nedenlerini anlamaya yeter. Nitekim İhvancı rejimler, emperyalistler kime dostsa ona dost, kime düşmansa ona düşman, kime destek verirse ona destek verirler.

Emperyalist güçlerin Suriye’ye karşı iki yıldan beri sürdürdükleri savaşta, her üç devletin de aldıkları tutum, İhvanlıların safını net bir şekilde gözler önüne seriyor. Ortaçağ kalıntısı Suudi Arabistan ve Katar rejimleriyle birlikte AKP iktidarı, yıkıcı savaşın dolaysız bir şekilde suç ortaklığını yapıyor. Tunus’un İhvanlısı Nahda, kraldan daha kralcı davranarak, ABD’den önce Şam’daki büyükelçiliğini kapattı ve kökten dinci çetelerin Tunuslu gençleri, cihat zıvalarıyla kandırıp Suriye’deki savaşın içine atılmalarına zemin hazırladı. Bire süre ikilem içinde kıvranan Kahire’deki İhvanlıların gerici rejimi ise, şeyh kılık-ların, mezhep ayrımcılığı ve savaş kışkırtıcılığı yapan fetvalar vermesine izin vererek, Suriye’de savaşan emperyalistler güdümündeki tetikçilere destek verdi. Arap Birliği zirvelerinde Katar kuyrukçuluğu yapan

İhvancı Mursi yönetimi, Suriye’nin Kahire büyükelçiliğini kapatarak, cihatçı çetelerin ardında saf tutanlar kervanına katıldı.

Siyonist rejimin Filistin halkına uyguladığı katliam ve zulümlere sessiz kalan ve İsrail’le işbirliği yapan bu rejimlerin, Suriye’deki yıkıcı savaşta, cihatçı çeteler safında yer almaları, halklar nezdindeki itibarlarını yerlere düşürdü. Emperyalizme, özellikle de ABD’ye uşaklık yapmaları, bu durumu daha da pekiştirdi. Zira Ortadoğu’da, tanımı yapılmış olsa da olmasa da, halk hareketlerinin, güçlü bir anti-emperyalist/anti-siyonist damarı var. Demek ki, İhvancı rejimler, izledikleri dış politikadan dolayı da, kaçınılmaz olarak toplumsal hareketlerin hedefinde oldular, olmaya da devam edecekler.

Kazanımlar İhvancı-gericiliğe karşı mücadele içinde sağlanacaktır

31 Mayıs’ta başlayan halk hareketi, farklı mücadele biçim ve araçlarıyla devam ediyor. Ankara’daki İhvanlı-Amerikancılar, ilerici-devrimci güçleri sürek avları gerçekleştirerek sindirmeye çalışsa da, toplumsal hareketin gelişimini önleme gücünden yoksunlar. Çünkü ellerinde devlet teröründen başka etkili bir silah kalmadı. Son halk hareketinin gösterdiği gibi, korku duvarlarının yıkıldığı yerde ise, bu silah pek de etkili olamıyor.

Mısır’da 30 Haziran’da, İhvancı Mursi’nin iktidarının birinci yıldönümünde milyonlar sokaklara çıkmaya hazırlanıyor. Mursi’nin istifası için 15 milyon imza toplayan İhvan karşıtı güçler, 30 Haziran’da İhvancı şefin istifasını talep edecekler. Bu hareket, Mısır’da İhvan rejimi karşıtı dinamiklerin ne kadar güçlü olduğunu ve dinci-gericiliğin kendini bu halka dayatmasının mümkün olmayacağını gösterdi.

Tunus’taki Nahda ve onun şefi Raşit Gannuşî’de, toplumsal hareketin hedefinde. Milyonların desteklediği yeni bir direniş hareketini başlatmaya hazırlanan gençlik birlikleri, sendikalar, sol/sosyalist partiler ve diğer örgütlenmeler, bir kez daha “halk rejimin yıkılmasını istiyor!” şiarını yükseltme hazırlığının son aşamasına gelmiş bulunuyor.

Her üç ülkede de İhvancı rejimler, toplumsal hareketlerin dinamiklerini oluşturan işçiler, emekçiler, kadınlar ve gençler nezdinde teşhir olmuştur. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, bu rejimler hem ekonomik, sosyal, siyasal, demokratik sorunların kaynağı hem toplumsal ilerlemenin önündeki temel engellerden birini temsil ediyorlar. Dolayısıyla toplumsal sorunların çözümü veya ekonomik-demokratik, sosyal-siyasal kazanımlara ulaşılabilmesi için, -anti-kapitalist mücadeleyi ihmal etmeden- öncelikle İhvancı rejimlere karşı mücadelenin yükseltilmesi zorunludur.

“Dış mihraklar” Brezilya’yı da karıştırıyor!

Görünen o ki, “bölgesel lider” diye tarif edilen AKP şefi Tayyip Erdoğan, artık bu sıfatı yetersiz görmeye başlamış. Zira Brezilya’daki halk hareketinin şifrelerini de anında çözen AKP şefi, “küresel lider” mertebesine terfi ettirilmesini gerektiğini, bileğinin gücüyle dünya aleme kanıtladı.

Samsun’da AKP’lilere hitap eden “küresel şef” Tayyip, Türkiye’yi sarsan halk hareketinin bir takım “dış mihraklar” ve “lobiler” tarafından kışkırtıldığı iddiasını tekrarladı. Bu iddiayı ‘temcit pilavı’ gibi ısıtıp piyasaya süren Tayyip ve avnesinin bu muhteşem keşfi, hep alay konusu oldu. Zira emperyalist/siyonist güçlerin tasarladığı “İlimli İslam” projesinin baş aktörü olan bir şahsiyetin ekonomik, sosyal, siyasal zorbalığa karşı isyan edenleri “dış mihrakların oyuncağı” diye yaftalamasını ancak ahmaklar ciddiye alabilirdi.

Dış mihraklarla ilgili savına güçlü kanıtlar sunan “küresel şef”, Türkiye’ye karşı kurulan tezgahın aynısının Brezilya’ya karşı da kurulduğunu söyleyerek, iddiasını sağlam kanıtlara kavuşturdu. Hem Türkiye’de hem Brezilya’da yüzbinlerin sokaklara çıktığını, çoğunun genç olduğunu, uygunsuz sloganlar attığını, polis zorbalığına karşı direndiğini, “büyük medyaya” itibar etmeyip facebook, twitter başta olmak üzere “baş belası” olan sosyal medyayı kullandığını saptayan “büyük şef”, bu sayede Türkiye ile Brezilya’nın aynı “dış mihraklar” tarafından hedef alındığının kanıtlandığını vurguladı.

“Dış mihraklar”ın Brezilya’daki sinsi oyunlarına da ışık tutan “küresel şef”, bu ülkenin rejimini ağır bir yükten kurtarmakla kalmamış, gaflet içinde uyuklayan iktidarı da uyandırmıştır. Zira yüz kente yayılan eylemleri “halkın demokratik tepkisi” sanan Brezilya Devlet Başkanı Dilma Rousseff, AKP şefinin sarsıcı kanıtları sayesinde gaflet uykusundan uyanabilmiştir.

Ekonomik alanda mucizelere imza attığı söylenen iki rejime karşı patlak veren halk hareketlerinin artan işsizliğe, daha da vahşileşen sömürüye, günden güne bozulan gelir dağılımına, rant için çevrenin talan edilmesine, vahşi polis terörüne karşı biriken öfkenin dışa vurumu olarak değerlendirildi. Ne var ki, şifre çözücü “büyük şef”in bulguları, durumun farklı olduğuna işaret etti. Halkların böyle “basit sorunlar” için isyan etmediğini savunan “büyük şef”, Türkiye ve Brezilya halklarının sadece ve sadece “dış mihraklar”ın kışkırtmalarına alet olduğunu kanıtlamış oldu(!)

Türkiye’den sonra Brezilya’daki isyanın da şifrelerini çözen Ankara’daki dinci-Amerikancı şefin, iktidarın faşist zorbalığına rağmen halk hareketinin devam etmesine dair ise henüz bir açıklamada bulunmadığı bildirildi...

'Dinci terörün dostları' Doha'da toplandı

Türkiye, ABD, Fransa, Almanya, İngiltere, İtalya, Suudi Arabistan, Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) ve Ürdün dışişleri bakanlarının katıldığı toplantıda alınan kararlar, oluşumun 'halklara düşman' 'dinci teröristlere dost' olduğunu gösterdi.

İki yıldan beri Suriye'ye karşı savaşılan kökten dinci katilleri finanse eden, eğiten, silahlandıran ve yöneten emperyalistlerle suç ortakları, yıkıcı savaşı daha da tırmandırmak için düğmeye bastılar.

Son toplantılarını Katar'ın başkenti Doha'da gerçekleştiren "Suriye'nin Dostları" adlı bu gerici oluşumun, devam eden çatışmalarda birçok bölgede gerileyen tetikçilerini kurtarmanın telaşı içinde olduğu gözlemlendi. Zira bölge politikalarının geleceği, bu tetikçilerin kaderiyle doğrudan bağlantılı hale gelmiştir.

Türkiye, ABD, Fransa, Almanya, İngiltere, İtalya, Suudi Arabistan, Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) ve Ürdün dışişleri bakanlarının katıldığı Doha toplantısında alınan kararlar, bu oluşumun 'halklara düşman' 'dinci teröristlere dost' olduğunu birkez daha gözler önüne sermiştir.

"Tek yol savaşı tırmandırmak"

Ev sahibi sıfatıyla toplantının açılış konuşmasını yapan Katar Emiri Şeyh Hamad bin Casim el-Sani, "bu aşamadan sonra Suriye'deki iç savaşı sona erdirmenin tek yolu, Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'a karşı silahlı mücadelede zafer kazanmaktır" dedi.

Ortaçağ kalıntısı Katar rejiminin şeyhi tarafından yapılan bu açıklama, Doha'da toplananların kirli niyetlerinin itirafıdır aynı zamanda. Toplantıyı gerçekleştiren emperyalistlerle suç ortaklarından müteşekkil "Suriye'nin Dostları çekirdek grubu", cihatçı katilleri daha ağır silahlarla donatacağını açıkladı, ancak alınan diğer kararların gizli tutulacağını beyan etti.

"Suriye Halkının Dostları" adını kullanan bu oluşum, Suriye halkını vahşi bir şekilde katleden dinci teröristleri silahlandırarak, gerçekte kimin dostu olduğunu gösteriyor. Alınan kararların gizli tutulması, Doha'da toplananların rezil çıkarları için kirli bir savaşı yürüttüklerinin itirafıdır aynı zamanda.

Vurgulamak gerekiyor ki, emperyalistler adına tetikçilik yapan Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) ile cihatçı çetelerin, Baas rejimiyle baş etme gücünden yoksun olduklarını artık herkes kabul ediyor. Kusayr'da yenilgiye uğrayan, başkent Şam çevresinde güç kaybeden, bugünlerde ise başlayan Halep savaşında yenilgiye uğraması muhtemel olan bu tetikçilerin ağır silahlarla donatılması daha çok yıkım daha çok katliamdan başka bir sonuç yaratmayacak.

Savaşı tırmandırmanın yaratacağı sonuçları en iyi bilen Doha'da toplanan vampir takımıdır. Bölgesel çıkarları için oluk oluk Suriyeli kanı akıtmaktan geri durmayan bu oluşum, alanda Baas yönetimi lehine olan askeri dengeyi değiştirmek istediğini açıkça ilan ediyor. Yani Doha'da toplananlar, iki yıldır devam eden yıkıcı savaşı daha da derinleştirmek için her yola başvurmaya hazırlar. Bunun yaratacağı yıkım ve katliamlar ise, onları ve tetikçilerini zerre kadar

ilgilendirmiyor.

Suriye halkını cezalandırıyorlar

Emperyalistlerle bölgedeki —Türkiye, Katar, Suudi Arabistan gibi— azılı uşakları adına tetikçilik yapan ÖSO ile onlarca ülkeden devşirilen cihatçı katiller, ele geçirdikleri bölgelerde silah zoruyla şeriat yasalarını uygulamaya çalışıyorlar. Dinsel, mezhepsel ayırım yapan, kadınları hor gören, insanları aşağılayan ve sayısız vahşi cinayet işleyen bu tetikçileri, Suriye halkları desteklemiyor. Nitekim son anketler, tetikçileri destekleyenlerin oranının %10'lara düştüğünü (%70'i Beşar Esad'a destek verirken, %20'si ise tutum beyan etmiyor) gösteriyor.

Tetikçilerin Baas yönetimi karşısında güç ve mevzi kaybetmelerinin temel nedeni, halk desteğinden yoksun olmaktır. Bunun farkında olan tetikçiler, birçok bölgede "halkı cezalandırma" amaçlı saldırı ve cinayetler işlediler/işliyorlar.

Doha'da toplanan karşı-devrimci cephenin savaşı daha da tırmandırma kararı alması da, Suriye halklarının toptan cezalandırılması anlamına geliyor. Zira yıkım ve katliamların ağır faturasını bu halk ödüyor. Nitekim bu uğursuz toplantının ertesi günü Şam'da ortalığa salınan çok sayıda intihar eylemcisinin patlattığı bombalar ve keskin nişancıların şehirlerarası otobüslerde seyahat eden sivil halkı hedef alan vahşi saldırıları, Doha'da alınan kararların ilk yansımaları oldu.

Mezhep çatışmalarını kışkırtıyorlar

Dinsel, mezhepsel çatışmaların alevlendirilmesi için harcanan çabalar yeni değil elbet. Halkları birbirine kırdırmak için dört koldan seferber olan karşı-devrimci cephe halen bu iğrenç emellerine ulaşabilmiş değil. Sahada savaşılan ÖSO tetikçileri ile cihatçı teröristlerin katliamları, medyadaki düşkün kalemsör takımının kışkırtıcı haber, yorum ve makaleleri, şeyh bozuntularının mezhep çatışmalarına çağrı yapan fetvaları vb... Tüm bu uğursuz seferberlik, halkları birbirine kırdırma planının parçasıdır. Bu girişimler yeni değil, fakat son haftalarda belirgin bir şekilde yoğunlaştırıldı.

Bu planın başarıya ulaşması, bölge halklarının

emperyalistlerin, siyonistlerin ve kökten dincilerin güdümüne giren sürüler haline getirilmesi anlamına gelirdi. Her şeye rağmen Suriye halklarının bu tuzağa karşı direnebilmeleri, Doha'da toplananları çileden çıkarıyor. Ne pahasına olursa olsun, halkları parçalayıp köleleştirmek isteyen bu güçler, Lübnan'daki kökten dinci teröristleri piyasaya sürdüler.

Yine Doha toplantısından bir gün sonra, Lübnan'ın Sayda kentinde harekete geçen Ahmed el Esir adlı bir şeyh bozuntusunun başını çektiği kökten dinci çeteler, Lübnan ordusuna karşı saldırıya geçtiler. Lübnan ordusunun "Şii ve İran kuklası" olduğunu iddia eden şeyh kılıklı el Esir, orduya karşı savaş ilan etti. Burada amaç siyonist İsrail'e karşı direnen Hizbullah'ı, Şii-Sünni çatışmasına çekmek ve böylece Lübnan'dan başlayarak bölgeye yayılan bir mezhep savaşının fitilini ateşlemektir. Son günlerde fetva üzerine fetva yayınlayan şeyhler sürüsü ile aynı telden çalan körfez sermayeli medya, bu aynı rezil amaç için seferber olmuşlardır.

Öncesi ve sonrasıyla Doha toplantısı, emperyalistlerle işbirlikçilerinin Suriye cephesinde olası bir yenilgiyi önlemek için, her yola başvurabileceklerini birkez daha göstermiştir. Bundan dolayı halihazırda, Suriye halkı başta olmak üzere bölge halklarının en büyük düşmanı bu oluşumdur.

Suriye'deki savaşın daha da derinleştirilmesi ve mezhep çatışmalarının kışkırtılması, bölge haklarının kaderiyle oynayan ciddi bir tehdittir. Bundan dolayı bölge halklarının bu tehlikeyi ortadan kaldırebilmeleri hayati bir önem taşımaktadır. Bunun başarılabilmesi için, emperyalistlerle bölgedeki işbirlikçilerine karşı birleşik direnişin örülebilmesi ve halkların kardeşliğinin bu mücadele sürecinde pekiştirilmesi gerekiyor.

Emekçiler valiyi değiştirdi!

Mısır'da dinci gerici çetelerin gerçekleştirdiği bir katliamın sorumlusu olan Adil El Hayat yapılan eylemler karşısında istifa etmek zorunda kaldı.

Mısır'ın Luksor Valisi olan Adil El Hayat 1997 yılında aynı kette gerçekleştirilen dinci-gerici terör çetelerinin katliamının sorumlusu olarak görülüyor. İslami Cemaat üyesi Adil El Hayat istifasını duyurduğu açıklamada "benim yüzümden kimsenin kanının akmasını istemem" diyerek demagojiyle kendini masum göstermeye çalıştı.

Luksor kentinde 58 turist öldüğü saldırıdan sorumlu tutulan İslami Cemaat'in üyesi olan Adil El Hayat'ın, kente vali olarak atanması üzerine emekçiler sokaklara çıkarak günlerce polisle çatışmıştı. Emekçilerin basıncı karşısında devlet tutunamayarak valiyi geri çekmek zorunda kaldı. Devletin tavizini gölgelemek adına Adil El Hayat istifasını açıkladı.

Brezilya'da halk hareketinden yansıyanlar...

Toplu taşıma araçlarına yapılan zam uyanış için sadece bir kıvılcım oldu ve bu kıvılcım kısa sürede hükümete hesap sorulan geniş çaplı gösterilere dönüştü. Tüm ülke adeta bir yangın yerine dönüştü.

Brezilya, 1985 yılında askeri cuntanın yıkılmasından sonra yaşanan en kitlesel protesto gösterilerine sahne oldu. Ülkede kendiliğinden patlak veren gösteriler, kısa zamanda büyük bir halk hareketine dönüştü. Çoğunluğu gençlerden oluşan yüzbinler, milyonlar sokakların nabzını tutarak 100'ün üzerindeki kentte sokakları ve meydanları günlerce terk etmediler. Direnen kitleler, Türkiye'den, Gezi Parkı Direnişi'nden güç ve moral aldılar.

Brezilya'da eylemler 2 Haziran'da Sao Paulo'da otobüs, tren ve metro ücretlerinin 1,5 dolardan 1,6 dolara çıkartılmasına karşı başladı. Zammın yapılmasından önce öğrenciler ulaşımın parasız olması için eylemdeydi. Zamların gündeme gelmesi ile eylemler büyüdü.

Eylemlerin 4'üncü gününde protesto gösterisi yapan kitleye polis plastik mermi ve biber gazı kullanarak vahşice saldırdı. Çıkan çatışmada yüzün üzerinde kişi yaralandı, 200'ün üzerinde eylemci ise gözaltına alındı. Bu saldırı yüzbinlerce kişinin sokağa çıkması ve tüm kentlere yayılmasını da beraberinde getirdi. "Aşk bitti, şimdi savaşıma zamanı...burası Türkiye" diyen kitleler; Sao Paulo, Rio de Janeiro, Brasillia, Fortaleza ve Salvador başta olmak üzere 11 kentte sokaklara çıktı. Kitlelerin talepleri artık ulaşım zammını aşmış, hükümete, onun politikalarına yönelmişti. 2014'te yapılacak FIFA Dünya Kupası'na ayrılan 13 milyar dolarlık bütçenin eğitim ve sağlığa harcanması talepleri yükseldi. 200 bin kişinin katıldığı gösterilerde 'Yoksulluğa ve yolsuzluğa son!', 'FIFA seviyesinde hastane ve okul istiyoruz!' gibi pankartlar taşındı, hükümet ve sistem karşıtı şiarlar haykırıldı.

Eylemler hız kesmeden sürdü. 18 Haziran günü eylemciler meclis binasının çatısına çıktı, meclis binasının çevresinde insan zinciri oluşturdu. Rio de Janeiro'da yerel meclis binasının kapısı ateşe verildi. Birçok yerde polis ile çatışıldı.

Polise yönelik tepkiler nedeniyle eylemlerin şiddetinin artması, polisi "orantısız güç" kullanma konusunda dikkatli olmaya itti.

Sokağın gücünden, hareketin radikalleşerek büyümesinden korkan sistemin bekçileri ise kitlelerin

öfkelerini yatıştırmaya çalıştı. Devlet Başkanı Dilma Rousseff, 'Sokağın sesine kulak vermek gerek, gençlerin mesajını önemsiyorum' açıklaması ile gerilimi yumuşatmaya çalışırken, Sao Paulo Valisi Geraldo Alckmin, 'Ucuz ama kaliteli bir toplu taşıma hizmeti sunmak için ellerinden geleni yapacaklarını' ifade etti. Ardından iki büyük kentte, Rio de Janeiro ve Sao Paulo'da toplu taşıma ücretlerine yapılan zamlar iptal edildi.

Yerel yönetimlerin zam kararından geri dönmesi kitlelerin öfkelerini dindirmeye yetmedi. Sokakları boşaltmayan eylemciler protestolarını sürdürdü. Başta Rio olmak üzere 80 kente yayılan protesto gösterileri 1 milyondan fazla kişiyi sokağa döktü. Gösterilerin sonrasında Cumhurbaşkanı Dilma Rousseff, gösterici temsilcileriyle görüşeceğini ve kamu hizmetlerinin daha iyi hale getirileceğinin sözünü verdi. Hükümeti böyle davranmaya zorlayan ise gösterilerin Papa'nın Temmuz ayında Brezilya'yı ziyareti esnasında da sürmesinden duyulan endişe.

"Saraylara savaş kulübelere barış!"

Toplu taşımacılık zammının bir halk isyanına dönüşmesinin altında yatan nedenler, kapitalist-emperyalist sistemin içinde bulunduğu derin çelişkilerde yatmaktadır.

Son yıllarda Brezilya'nın, tıpkı Türkiye gibi, ekonomik kalkınmasından ve başarılarından söz ediliyordu. Brezilya'da halen 50 milyarder ve 150 binin üzerinde milyoner bulunuyor. Ama bu ülke dünya ölçeğinde toplumsal eşitsizliğin en fazla olduğu ülkelerden biri olmayı da sürdürüyor.

2012'de yüzde 0,9 olan büyüme oranı bu yılın ilk çeyreğinde yüzde 0,6'ya düştü. Bununla yaklaşmakta olan ekonomik krizin ilk sinyalleri gelmeye başladı. Sanayi üretimi yüzde 0,3 oranında azaldı, ki, bu önümüzdeki süreçte yeni işsizler ordusu anlamına geliyor. Enflasyon ise resmi rakamlara göre yüzde 6,5'e yükseldi.

Kitleler giderek daha fazla yoksullaşıyor ve alım

gücü düşüyor. Sağlık hizmetleri çok pahalı, devlet hastaneleri ve okullar yetersiz. Asgari gelir 244 Euro, ortalama maaş ise 454 Euro. Aşırı fiyatlar, ağır vergiler işçi ve emekçi kitlelerin belini büküyor.

Üniversite mezunlarının sayısı son on yıl içinde iki kat artarken, öğrencilerin çoğunluğu eğitim düzeylerine uygun ya da insanca yaşamaya yetecek kadar ücret alabilecekleri iş bulamıyorlar. Bu yüzden gösterilerde gençliğin önemli bir katılımı gözleniyor.

Son yıllarda Brezilya'da ücret kesintileri ve çalışma koşullarının düzeltilmesinin yanında eğitim ve sağlık sektöründe sürdürülen kısıtlamalara karşı grevler gündeme gelmişti. Ama hükümet ve sendika bürokrasisi grevlerin, protestoların önünü kesmeyi bir ölçüde başardı. Hükümet her yerde ekonomiyi desteklemek için işçilerden ve gençlerden daha fazla fedakarlık talep etmişti. Tüm bunlar Brezilya'da işçi ve emekçi kitlelerin, gençliğin öfkelerini alttan alta besledi.

Toplu taşıma araçlarına yapılan zam uyanış için sadece bir kıvılcım oldu ve bu kıvılcım kısa sürede, gelir dağılımında büyük uçurumların yaşandığı bu ülkede, hükümete hesap sorulan geniş çaplı gösterilere dönüştü ve tüm ülke adeta bir yangın yerine dönüştü.

***

Gelinen yerde protesto gösterilerinin geçici olarak bir durağanlığa girdiği görülüyor. Gençlik, işçi sınıfı ve yoksul emekçi kitleler günlerce süren mücadeleleri sonucu eylemin başlıca talebi olan ulaşım zammının geri alınmasını, eğitim ve sağlık alanındaki fahiş fiyatların düşürülmesini sağladılar. Ama sol ve ilerici partilerin alanları sağ ve gerici partilere terketmesi üzerine birçok mevzisini kaybetti. Bu, eylemlerin en büyük eksikliği oldu.

Eylemler sürerken, özellikle sağ ve gerici partiler şoven politikaları eşliğinde bayrak ve ulusal marş tartışmalarını gündeme getirdiler. Gösterilerde kendi dövizler ve bayraklarıyla eylemlere katılan sol ve ilerici partilerin taraftarlarına sopalar ve bıçaklarla saldırdılar. Bunu sol ve ilerici kesimlerin eylemlere bayraksız katılması izledi. Sağ ve gerici partilerin geliştirdikleri şoven söylemlere karşı koyabilmek için gençlik kitleleri, sol örgütler ve ilerici kitleler bayrak taşınan yürüyüşlere katılmama yolunu seçtiler. Böylece sokaklar sağ grup ve partilere terkedildi. Bu da birçok mevzinin kaybedilmesine neden oldu.

Tüm bu eksikliklere rağmen kendiliğinden başlayan ve gelişen direniş hareketi en geniş, deneyimsiz ve ilk kez eylemlere katılan gençliği kucakladı, gençliğin enerjisini açığı çıkardı. Ve işçi sınıfı, yoksul emekçi kitleler ve gençlik, kazanmanın biricik yolunun mücadeleden geçtiğini bizzat mücadelenin içinde öğrendi.

Bu kazanımları daha ileriye taşımak için gerçek bir sınıf partisine ihtiyaç var ve devrimci önderlik boşluğu, Brezilya işçi sınıfının önünde duran yakıcı bir sorun olmaya devam ediyor.

Köln'de 50 bin kişi Taksim'i selamladı

Köln bugüne kadar Taksim'le dayanışma amaçlı pek çok yürüyüş ve mitinge sahne oldu. Son olarak 22 Haziran'da yapılan 50 bin kişilik miting ile Taksim Direnişi selamlandı.

22 Haziran 2013 | Köln

Köln'de yapılan 50 bin kişilik miting ile Taksim Direnişi selamlandı. Köln bugüne kadar Taksim'le dayanışma amaçlı pek çok yürüyüş ve mitinge sahne oldu. Her eyleme her defasında binlerce insan katıldı. Ancak en kitlesel miting 22 Haziran'da yapıldı. Avrupa çapında örgütlenen mitinge 50 bin kişi katıldı. Katılımcıların büyük çoğunluğunu ise, her yerde olduğu gibi kadınlar ve gençler oluşturuyordu.

Avrupa Alevi Dernekleri Federasyonu'nun örgütlediği miting için Heumark Meydanı'nda toplandı. Saat 12.00'de başlayan mitinge SPD, Die Linke ve Yeşiller parti temsilcileri, Türkiyeli devrimci parti ve kurumlardan, TKİP, MLKP, TİKB, ATİK, ADHK, Halk Cephesi, Dev-Genç, Özgürlük Dayanışma, Özgürlük ve Emek Cephesi, Yek-Kom ve DİDF katıldı. Hepsisi de kendilerine ait pankart ve flamalarla mitingde yer aldılar. Taraftar grubu Çarşı da mitinge katılım sağladı.

Mitinge katılan kitle hayli canlıydı ve miting başından sonuna dek oldukça coşkulu bir atmosferde geçti. Bu canlı ve coşkulu atmosferin oluşmasında devrimci güçler tayin edici rol oynadı.

Mitingde en çok ve en sık atılan slogan "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganı idi. Yanı sıra, "Faşizme karşı omuz omuza!", "Direne direne kazanacağız!", "Bu

daha başlangıç, mücadeleye devam!", "Katil devlet hesap verecek!" ve "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganları haykırıldı.

Kürsü devrimci gruplara kapalı tutuldu

Türkiyeli devrimci parti ve kurumların yoğun katılımına, alana taşıdığı coşku ve hareketliliğe karşın kürsüden yararlanılmadı. O kadar ki, Alevi Federasyonu, birlikte oluşturdukları Demokratik Güçbirliği bileşenleri adına bir konuşma imkanı dahi tanımadı. Fakat öte yandan bir dönem birlikte bir sosyal yıkım hükümeti olarak icraat sergileyen SPD ve

Yeşiller temsilcilerinin ve Alman Sol Parti temsilcisinin, Taksim direnişi konusunda ucuz popülizm örneği olmaktan öte bir anlamı olmayan birer konuşma yapmalarına imkan yaratmayı ihmal etmedi. Bir de Türkiye'den davetli ÖDP Genel Başkanı Alper Taş ve EMEP temsilcisine kürsüden yararlanma hakkı tanındılar.

Alevi Federasyonu kürsüyü büyük ölçüde kendisi kullandı. Devrimci güçler sözkonusu olduğunda zaman darlığı ve "önceden kararlaştırılmış, program ve plan böyle" diye, hiç bir tutarlılığı olmayan türlü gerekçeler ileri sürülürken, konfederasyon başkanı Turgut Öker'den başlanarak, federasyon başkanı Hüseyin Mat ve diğer tüm temsilcileri sahne aldı ve konuştular. Kurum yöneticilerinin konuşmalarının tümü de kendilerine, kendi dar sorunlarına dönüktü. AKP ve yer yer de sünni karşıtlığına oturan bir içeriğe sahipti. Genele ilişkin değinmeler ise çok eğreti kalıyordu, esasta ucuz bir popülizm örneği idi. Sözkonusu olan Taksim Gezi Parkı ve 31 Mayıs halk hareketi olunca buna daha çok başvuruldu. Bu, son dönemde moda haline gelen, diğer sol hareketlerin de olur olmaz başvurduğu, '71 devrimci hareketi ve önderlerine dönük güzellemelerin bir tekrarıydı.

Alevi tabanı, ama özellikle gençler ve kadınlar bu tutumdan uzak bir duruş içindeydi. Devrimci

propagandaya, 31 Mayıs halk hareketi eksenli devrimci ajitasyona belirgin bir açıklık içideydiler. Devrimci güçlere sempati ve yakınlık gösterdiler, sık sık onlarla birlikte devrimci sloganlar haykırıldılar.

Komünistler mitinge "Haramilerin saltanatını yıkacağız! / Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" yazılı TKİP imzalı büyük boy bir pankartla katıldılar. Çok sayıda TKİP imzalı kızıl bayrak taşındı, gazete satışı gerçekleştirildi. Bu arada, BİR-KAR'ın, "Türkiye'de faşist devlet terörüne son!, Yaşasın devrim ve sosyalizm!" pankartı ile yürüdüğü gözlemlendi. Komünistler mitingde bağış karşılığında, üzerinde "Her yer taksim, her yer S21=Direniş!" yazılı rozetlerin satışını da yaptılar.

Dom Kilisesi önündeki Brezilyalı göstericilerle buluşuldu

Planda bir yürüyüş gerçekleştirmek de vardı, ancak bundan vazgeçildi. Bunun yerine alanda kalmak ve çeşitli gurupları sahneye çıkartıp, müzik dinletileri yapmak tercih edildi. Müzik dinletisi için sahne alanlardan biri de Mikail Aslan'dı. Mikail Aslan'ın kısa kılamlardan oluşan dinletisi dinleyicilerce belirgin bir ilgi gördü.

Mitingin devam ettiği sırada devrimci gruplar ortak bir kararla bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüş Heumark Meydanı'nda başladı. Yol boyunca durmaksızın, başta "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganı olmak üzere, mücadele sloganları ile Taksim selamlandı. Belli bir güzergahtan geçilerek ünlü Dom Kilisesi Meydanı'na gelindi. Burada Brezilyalı göstereciler de bir eylem düzenlemişlerdi. Karşılıklı atılan sloganlarla birleşildi. Ortaklaşa atılan "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganı ile bir kaynaşma yaşandı. Bir süre burada kalındıktan sonra, tekrar miting alanına gelindi.

Yürüyüşe yaklaşık 2500 kişi katıldı. Devrimci grupların taraftarlarının dışında, Alevi tabanındaki gençler de yürüyüşte yer aldılar. Yürüyüş gün boyu Köln'de estirilen devrimci havanın en belirgin kesitini oluşturdu.

Kardeş Türküler konseri

Günün son etkinliği, DİDF'in düzenlediği Kardeş Türküler konseriydi. Mitingin ardından bu kez Dom Kilisesi önüne gelindi. Kitle burada Kardeş Türküler'in seslendirdiği Kürtçe ve Türkçe türkülerini dinledi. Arada, Mikail Aslan sahne aldı ve her zaman ilgiyle dinlenen türkülerinden oluşan bir dinleti sundu. Coşkulu sloganlar eşliğinde izlenen bu müzik dinletilerinin ardından kitle dağıldı. Bu konser sırasında ayrıca, DİDF başkanı ve Sol Parti milletvekili Sevim Dağdelen birer konuşma yaptılar.

Avrupa'da dayanışma eylemleri

31 Mayıs büyük halk hareketi ile birlikte Avrupa'nın, irili ufaklı hemen her kenti çok sayıda dayanışma eylemine sahne oldu.

Özellikle 31 Mayıs büyük halk hareketi ile birlikte Avrupa'nın, en çok da Almanya'nın irili ufaklı hemen her kenti çok sayıda dayanışma eylemine sahne oldu. O kadar ki, Türkiye'deki gelişmeler saat saat izlendi ve saldırı olduğunda da hızla organize olunup, protesto eylemleri ile saldırı cevaplandı.

Bu eylemli dayanışmaları süreklileştirmek amacıyla Alevi dernekleri ve kimi yerlerde de devrimci gurupların oluşturduğu dayanışma platformları dayanışma çadırları kurdular. Bu çadırlar hala duruyor ve birer toplanma, bilgilendirme ve esas olarak da anında organize olup harekete geçme, eylemli dayanışma eylemleri gerçekleştirme işlevi görüyor. Nitekim bu çadırlar üzerinde bugüne dek pek çok dayanışma eylemi örgütlendi.

24 Haziran

Stuttgart'ta yapılan Montagsdemo eylemlerine katılan BİR-KAR, Taksim'de yükselen direnişin sesini buraya taşıdı. Eylem, her hafta olduğu gibi sermaye devletinin konsolosluğu önünde yapılan mitingle bitirildi. Yapılan yürüyüş ve mitinge yaklaşık iki bin kişi katıldı. Gerek yürüyüş ve gerek sermaye devletinin konsolosluğu önünde yapılan miting katılanların asıl gövdesini yerli halk oluşturdu.

Sermaye devletinin konsolosluğu önünde yapılan mitingde BİR-KAR mitingin konuşmacısı olarak yer aldı. Almanca olarak yapılan konuşmada son dört haftanın, mücadele-devlet terörü diyalektiğinde bir özeti sunularak, direniş hareketlerinin enternasyonal bir zeminde birleştirilmesinin önemine dikkat çekildi.

22 Haziran

Stuttgart'da "Her yer Taksim, her yer direniş!" şiarı altında saat 14.00'te Lautenschlagerstr'de bir araya gelen yerli ve yabancı ilerici güçler bir miting ve yürüyüş düzenlediler. Canlı bir atmosferin hakim olduğu miting ve yürüyüşte yapılan konuşmalarda, Taksim yenilgisini hazmedemeyen dinci-gerici AKP iktidarının estirdiği gözaltı ve tutuklama terörü teşhir edildi.

Kentin merkezinden geçilerek gerçekleştirilen yürüyüş çevredekiler tarafından ilgi ile karşılandı. Belediye Binası'nın önüne gelinerek burada miting yapan Brezilyalı emekçilerle buluştu. Birlikte haykırılan "Hoch die internationale solidarität!/Yaşasın enternasyonal dayanışma!" ile buluşma apayrı bir anlam kazandı.

Paris'de, ACCORT, Paris Taksim Direniş Platformu, Collectif de Taksim, Fransız sol partiler, CGT sendikası, Fransız ilerici öğrenci örgütleri ile yerli ve değişik uluslardan göçmen kurum ve kuruluşların ortak çağrısıyla yürüyüş yapıldı. Saat 14.00'te Bastille Meydanı'na yapılan yürüyüş boyunca sloganlar atıldı. Yaklaşık bin kişinin katıldığı eyleme, BİR-KAR/Paris "Yaşasın Taksim direnişi!"; "Yaşasın halkların kardeşliği!"; "Yaşasın devrim, yaşasın Sosyalizm!"; "Genel gerv genel direniş!" yazılı Fransızca dövizlerle katıldı.

21 Haziran

Taksim direnişini desteklemek için **Bochum**'da bir açık hava etkinliği gerçekleştirildi. Etkinliğe 300'e yakın insan katıldı. Dayanışma etkinliğinde, konuşmacılar, müzisyenler ve Taksim'e giden bir grup yer aldı.

Taksim'i ziyaret eden grup adına konuşanlar, Taksim Direnişi ile ilgili izlenimlerini anlatırken, gerçeğin sadece bir kısmını anlattı. Taksim Direnişi'nde sadece sıradan insanların yer aldığını dile getirdiler. Buna karşın, bu direnişe emeği ve militanlığı ile büyük katkısı olan, direnişin sürdürülmesi ve yaşatılmasında inkar edilemez bir rol oynayan devrimci güçlerden hiç söz etmediler. Bu ciddi bir eksikliği ve dikkati çekti. Türkiyeli örgütlerden BİR-KAR eyleme, üzerinde "Türkiye'deki faşist devlet terörüne son! Yaşasın devrim ve sosyalizm!" yazılı pankartla katıldı. Bildiri dağıtımı ve gazete satışı yapan BİR-KAR'lı katılımcılar, Taksim'de direnenlere maddi destek amacıyla bağış karşılığında kendi yaptıkları rozetleri sattı. Rozetlerin üstünde "Her yer Taksim, her yer direniş!" gibi sloganlar yazılıydı ve bu nedenle kitle tarafından sempatiyle karşılandı.

Şili'de gençlik yeniden sokaklarda

Şili'de öğrenci gençliğin iki yıla yayılan protesto gösterilerinde yaşanan geçici durulmanın ardından sokaklar Mayıs ayının sonlarına doğru yeniden ısınmaya başladı. Halen ülke genelinde özel ve kamu kurumu 24 üniversite ve 35 okulda işgal ve boykot eylemleri sürüyor. Orta dereceli ve yüksek okul öğrencileri protestoları ile, kamuya ait, ücretsiz ve kaliteli eğitim talep ediyorlar.

Polisin protesto gösterilerine azgınca saldırması geniş gençlik kitlesinde öfkeyi büyütüyor. Bir çok eylemde gösteri yapan öğrencilere karşı aşırı güç kullanan polis, 28 Mayıs'ta yürüyüş güzergâhını değiştirmek girişimine karşı direnen öğrencilere azgınca saldırmıştı.

13 Haziran'da lise öğrencileri ve üniversiteli gençlik Şili'nin bir çok kentinde taleplerini haykırmak için sokaklara çıkarak kitlesel gösteriler düzenledi, polisle militan sokak çatışmalarına girişti. 13 Haziran gösterileri liseli gençliğin çağrısını yaptığı ve örgütlediği ilk kitlesel gösteriydi. Gösteriye on binlerce öğrenci katıldı. Gösterilerde resmi rakamlara göre 324 kişi gözaltına alınırken 24 polis yaralandı. İnsan hakları örgütleri, en az 50 yaralı öğrenci olduğunu bildirdi. Buna ek olarak Şili Üniversitesi'ne izinsiz giren polis, üniversite işgal eylemindeki öğrencileri gözaltına almaya çalıştı.

Üniversite Rektörü Victor Pérez ve Şili Öğrenci Derneği (CONFECH) Başkanı Andres Fielbaum polisin bu tutumunu protesto ettiler.

Genç protestoculara karşı uygulanan vahşi şiddet, Birleşmiş Milletler Çocuk Fonu (UNICEF) tarafından da mahkum edildi. BM, Çocuk Hakları Sözleşmesi uyarınca çocukların ve gençlerin düşüncelerini özgürce ifade etme hakkına sahip olduğunu açıkladı. BM, liseli öğrencilere karşı polisin tutuklama terörü ve şiddetinin mahkum edilmesi ve sorumlular hakkında dava açılması çağrısını yineledi.

21 Mayıs'ta başlayan gösterilerin fitilini tutuşturan, Devlet Başkanı Sebastián Pinera'nın öğrencilerin taleplerini duymazdan gelmesi oldu. Sağcı Pinera hükümeti, elit bir zümrenin çocuğunun okumasına olanak sağlarken, parasız eğitimi haksız bulduğunu açıklamıştı.

Nisan ayı ortasında istifa eden eğitim bakanının yerine daha önce kadınlar için bakan olan Caroline Schmidt getirildi. Schmidt'in eğitim bakanlığındaki görevini ne kadar sürdürebileceği henüz bilinmiyor ama üç yıl içinde göreve getirilen dördüncü eğitim bakanı olarak kendini zor günlerin beklediği kesin.

26 Haziran'da tüm ülkede öğrenciler yürüyüş, grev ve boykota hazırlanıyorlar. Şili Öğrenci Derneği (CONFECH), işçi ve emekçi kitlelere de gösterilere destek için çağrıda bulundu.

Dünyada direniş ruhu büyüyor

Dünya'nın birçok ülkesinde işçi ve emekçiler çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi, ücret artışı, sendikalaşma hakkı talepleri ve artan devlet terörüne karşı grev ve protestolar gerçekleştiriyor.

Brezilya

genç sokağa çıktı. Sadece Rio de Janeiro 300 bin kişi gösteri yaptı. Önce barışçıl tarzda başlayan yürüyüşe polisin özel birliklerinin göz yaşartıcı gaz bombası ve plastik mermi kullanarak saldırması üzerine, protestocular barikatlar kurarak polisle çatıştı.

Çatışmalarda çok sayıda kişi yaralanırken, Sao Paulo'da Ribeirão Preto'daki protesto gösterisinde bir sürücünün aracını protestocular üzerine sürmesi üzerine bir kişi öldü. Başkan Dilma Rousseff daha önce planlanmış gezisini iptal ederek Cuma sabahı kriz toplantısı için çağrıda bulundu.

Hindistan

Hindistan'da Tamil Nadu eyaletinde bulunan Chennai Nokia Siemens Networks işletmesinde çalışan 120 işçinin 7 Haziran'da başlattıkları grev sürüyor. İşçiler daha yüksek ücret, sendikalaşma hakkı ve işten çıkarılan arkadaşlarının işe alınmasını talep ediyorlar.

Kosta Rika

Kosta Rika'da üç muz tarlasında çalışan yaklaşık 600 işçi çalışma ve yaşam koşullarını protesto ederek greve gitti. Greve giden işçiler Del Monte tekelinin yan kuruluşu olan Bandeco'nun kendilerine gıda ve suyun verilmemesinden şikâyetçiler.

Bandeco, Aralık ayında yapılan grevi yasadışı ilan ederek 59 işçiyi işten atmıştı. İşçilere düşmanlıkta sicili bozuk olan bu şirketin zorbalığı, işçilerin grev silahını kullanmasını önleyemiyor.

Brezilya

Brezilya'da protestolar yaygınlaşarak sürüyor. Cuma gecesi 100 yerleşim yerinde bir milyon işçi, emekçi,

Bangladeş

Yaklaşık iki ay önce Bangladeş'te bir tekstil fabrikanın yıkılmasından sonra başlayan eylemler devam ediyor. İşçilerin aileleri ve destekçileri ile birlikte sürdürdükleri protesto eylemlerine azınca saldıran polis, sermayenin bekçi köpekliğinde kusur etmiyor.

Hafta başında organize sanayi bölgesinde toplanan yaklaşık 5 bin işçiye plastik mermi ve göz yaşartıcı gaz kullanarak azgınca saldıran polis, birçok işçiyi yaraladı. 24 Nisan'da meydana gelen ve binden fazla işçinin katledildiği felaketten bu yana tekstil işçilerinin mücadelesi devam ediyor.

Aileleri ile birlikte mücadele eden işçiler hem katledilen arkadaşlarının hesabını sormak hem çalışma koşullarının düzeltilmesini istiyor. Geçen Cuma günü birkez daha fabrika önünde toplanan binlerce işçi taleplerini yükselttiler.

Öte yandan başkent Dakka'nın kuzeyindeki bir tekstil fabrikasında da 2 bin işçi, işyerinin kapatılması planlarını sokaklara çıkarak protesto ettiler. Patronlar, işçilerin çalışma koşullarının düzeltilmesi ve ücret artışı talepleriyle greve çıkmalarını, kapatma gerekçesi

olarak gösteriyor.

Cezayir

Cezayir'de yiyecek içecek sağlayan üç "catering" şirketinde çalışan 1200 işçinin grevi üçüncü haftasına girdi.

Devlete ait petrol şirketi Sonatracha'ya yiyecek içecek sağlayan şirkette çalışan işçiler, çalışma koşullarının düzeltilmesi ve ücretlerin arttırılmasını talep ediyorlar. Bir kısmı asgari ücretin de altında maaş alan işçiler yemek, su, dinlenme alanlarının içinde bulunduğu berbat koşulları da protesto ediyorlar.

Roma

Roma'da yüz binlerce kişi İtalya'da rekor düzeyde seyreden işsizliği protesto etmek için Cumartesi günü alanlara çıktı.

Protesto gösterisine katılan işçi, emekçi ve işsiz gençler Başbakan Enrico Letta 'yı sorunu çözmede başarılı olmamakla suçluyorlar. İtalya'da halen 4 milyon 570 bin kişi işsiz. 4 milyon 170 bin kişi ise güvenli olmayan işlerde çalışmakta veya bir part-time işte çalışıyor. Nisan ayında, işsizlik rekor düzeye çıkarak yüzde 12 arttı. 24 yaş altındakiler arasında ise bu oran yüzde 40'larda seyrediyor. Milyonlarca kişi iş bulma umudunu yitirmiş durumda.

Kanada

Kanada'nın Quebec ilinde pazartesi gününden bu yana 175 bin inşaat işçisi yeni bir toplu sözleşme için greve gitti. Grev nedeniyle büyük inşaatlar durdu. Sendikalar mesailerin ödenmesinde kısıtlamaya gidilmesini ve çalışma saatlerinin artırılmasını protesto ediyorlar. İşçiler, ayrıca yüzde 3 ücret artışı ve daha iyi çalışma koşulları da talep ediyorlar.

Stokholm

Stockholm'de yaklaşık 1400 otobüs sürücüsü greve gitti. Yeni toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde otobüs sürücülerini iş saatlerinin kısaltılması ve ücret artışı talep ediyorlar. Sendika, bu iki talebin yanısıra, otobüs güzergahlarında yapılan değişikliğe rağmen şoförlere iş garantisinin verilmesini talep ediyor.

Kamboçya

Kamboçya'nın başkenti Phnom Penh'de M & V Garment şirketinde çalışan binlerce işçi, sokaklara çıkarak barikatlar kurdu. Ödeneklerin arttırılması ve yemeklerin iyileştirilmesi için direnişe geçen işçiler, şirketin dayattığı kölece çalışma koşullarını değiştirme konusunda kararlı görünüyorlar.

H&M mağazaları için üretim yapan M&V şirketi, kadın işçileri kötü koşullarda çalıştırması ile ünlüdür. Geçen Mayıs ayında işçilerin sorunlarıyla ilgilenen bir ustanın işten atılmasını protesto etmek için 5 bin işçi greve gitmişti.

İsyan ve direniş ruhuyla mücadeleyi büyütelim!

Halen daha devrimci mücadeleye, sola ve sosyalizme yabancı olan gençlik kitlelerini kucaklamak için azami bir seferberlik içerisinde olunmalıdır.

Liseli gençlik hareketi, ülke ve dünya genelindeki olağanüstü gelişmelerle paralel olarak özel bir döneme girdi. Sermaye egemenliği altında dört bir yanı gerici uygulamalarla çevrilen toplum üzerindeki ölü toprağı 31 Mayıs Direnişi ile birlikte atılmış bulunuyor. Emperyalist merkezler ve sermaye sınıfı tarafından korunup kollanan dinci-gerici AKP iktidarının 10 yılı aşkın süredir toplumu gericileştirme hamleleri, saldırgan politikalar ve baskıcı uygulamalarının bir sonucu olarak patlak veren ayaklanma liseli gençlik kitlelerini de sokağa çıkardı.

Liseli gençliğin harekete katılımı eğitim alanında yaşanan sorunlara tepki veya sistem karşıtlığı temelinde gelişme de liseli gençlik içerisindeki politik unsurların harekete katılımında ve korku duvarının yıkılmasında önemli bir mesafe katedildi.

Liseli gençliğin harekete katılımını değerlendirmek için Taksim Gezi Direnişi sırasında harekete katılan ve sokak eylemlerinde aktif biçimde yer alan liseli gençlik kitlesine bakmak yeterlidir. Halk hareketi içerisinde liseli gençliğin bu kadar etkin biçimde yer alması birçok yönden ve özellikle liseli gençlik hareketinin tablosu açısından gelecek adına umut verse de liseli gençlik hareketini kesen temel mücadele gündemleri açısından da önemli eksiklikler barındırmaktadır.

Mücadele gündemleri güncelliğini koruyor...

Liseli gençliği bekleyen geleceksizlik, eşitsiz eğitim ve sınav sistemi, 4+4+4 eğitim sistemiyle eğitimde gericileştirme adımlarının hız kazanması mücadele görevlerinde hareketin halen daha mesafe alamadığına işaret etmektedir. Liseli gençlik içerisinde siyasal çalışma yürüten gençlik örgütlerinin atılgılığı da gözönüne alındığında sokağa çıkan liseli gençliğin gerçek bir örgütlülüğünden ve önderlikten yoksun olduğunu söylemek gerekir. Zira, sermaye ve onun partneri konumundaki AKP iktidarına geri adım atılabilmemesinin yolu buradan geçmektedir.

Milyonların sokaklara döküldüğü, militan ve kararlı kitle eylemlerinin ortaya çıktığı bir siyasal süreçte dahi bu durum ne yazık ki böyledir. Bir yandan, '80 askeri faşist darbesiyle beraber apolitizm batağına saplanan gençlik kitleleri eylem içerisinde özgürleşip bu kabuğu kırmaya çalışırken diğer yandan ise kendi yaşadığı geleceksizlik sorununa ise halen daha yabancıdır.

Bunun temel nedeni ise biraz önce de vurguladığımız gibi hareketin asgari bir örgütlülüğünden

yoksun olmasıdır. Benzer bir durum, geçtiğimiz yıllarda yaşanan şifreli sınav skandalında ortaya çıkmıştır. Arka arkaya ortaya çıkan skandallara karşı öfke liseli gençliği sokağa çıkarsa da hareket kısa süre sonra sönünlenmiş ve geri çekilmişti. Ancak bu kez sözkonusu olan şey şimdiye kadar görülmedik ölçüde geniş bir halk hareketidir ve kendi sınırları içerisinde bu sürecin birçok kazanımı olmuştur.

Sokağın, eylemin gücü...

Yıllardır kampanyalarla, toplantılarla, bildiri ve afiş gibi araçlarla sokağa çıkarmak için uğraştığımız liseli gençlik birkaç gün içerisinde harekete katılmış ve sokağın, eylemin gücüyle öğrenmiştir. Geniş kitlelerin eylem içerisinde yer almasıyla sokağa çıkmak ve eyleme geçmek geçmişe oranla doğal bir hal almıştır. Bu normalleşme, politikaya ilgi duyan fakat polis baskısı veya ailenin gerici kuşatması nedeniyle baskı altına alınan genç politik unsurlar açısından da önemli bir fırsattır.

Sürecin tüm kazanımlarına rağmen, liseli gençliğin temel mücadele gündemleri üzerinden düzen karşıtı mücadeleyi büyütme çabalayan liseli genç komünistler olarak omuzlarımızdaki yük geçmişe oranla daha ağırdır. Bir eşik aşılmıştır ancak önümüze yeni ve daha önemli bir eşik çıkmıştır. Milyonların sokağa dökülmesi ve kitle eylemlerinin yükselmesi bizi rehavete kaptırmamalı, halen daha devrimci mücadeleye, sola ve sosyalizme yabancı olan gençlik kitlelerini kucaklamak için azami bir seferberlik içerisinde olunmalıdır. Bu açıdan, elemeci sınav ve eşitsiz eğitim sisteminin özü ve özeti olan YGS-LYS'ler bunun en somut örneğidir. İsyan dalgasının hemen öncesinde gerçekleşen YGS ile geçtiğimiz günlerde 1 milyonu aşkın öğrencinin katıldığı LYS'ye karşı güçlü bir tepkinin ortaya konulmamış olması bunun en somut göstergesidir.

LYS ve eşitsiz sınav sistemi üzerinden liseli gençlik hareketinin tablosuna baktığımızda çıkarılması gereken en temel sonuç, Taksim Direnişi'nin ruhunu önümüzdeki süreçte liselere taşımak ve kesintisiz bir mücadeleyi örgütlemektir. Bunun için politika ve örgütlenme diyalektiğini doğru biçimde kuracak olan adımlar atmak önümüzdeki mücadele dönemi olmazsa olmazdır.

Devrimci Liseliler Birliği

Ekim Gençliği Yaz Kampı ertelendi!

Bir süre önce yaptığı açıklama ile yaz kampı örgütleyeceğini duyuran Ekim Gençliği, kamp hazırlıklarını sürdürüyordu. Baharın coşkusunun ardından kamp çağrısı yükselten Ekim Gençliği, "Gelecek ve özgürlüğümüz için buluşuyoruz!" şiarını kampüsle ve şehirlerin merkezlerine taşıyordu.

Tam bu dönemde, Gezi Parkı eylemleri ile başlayan ve 31 Mayıs günü azgın polis terörüne karşı gösterilen tepkiyle tüm illere yayılan halk hareketi gündeme girdi. Günlerce polis saldırısı ve çatışmalarla, bunun yanı sıra çeşitli illerde direniş meydanlarının kurulmasıyla süren halk hareketi, kaçınılmaz olarak tek gündem haline geldi. Yarattığı sarsıcı etkilerle şimdiden toplumsal mücadeleler tarihimize kendisine yer açan bu direnişi büyütme ve kazanana kadar sürdürmek için komünistler özel bir çaba harcadılar.

Ekim Gençliği de böylesi bir direnişin içinde yer alarak direnişi büyütme, işçilerin, emekçilerin ve gençliğin kurtuluş yolunda bir adım daha atabilmek için başından beri direnişin bir parçası oldu. Tüm güç ve imkanlarıyla direnişin içinde yer aldı. Bu dönem doğal olarak kamp çalışmasına ara verilmesine neden oldu.

Gelinen yerde, direniş farklı biçimlerle de olsa halen daha sürüyor. Direnişi güçlendirmek ve büyütme fazlasıyla önemli bir yerde duruyor.

Öte yandan, dinci-gerici AKP iktidarı, direnişin farklı eylem biçimleri ile devam ettiği şu günlerde adeta intikam almaya ve direnişi ezmeye çalışıyor. Ev baskınlarıyla, gözaltılarla, tutuklamalarla direnişin güçlerini kırmaya, türlü yalan ve manipülasyonla direnişi karalamaya ve aşağılamaya çalışıyor. Bu, komünistlerin ve devrimci güçlerin önüne dinci-gerici partinin saldırılarını püskürtmek için canhıraş çalışma görev ve sorumluluğunu koyuyor.

Ekim Gençliği de tüm bu görev ve sorumluluklarının bilincinde olarak yaz kampını bir süreliğine erteliyor ve direnişi büyütme için çalışmaya devam edeceğini ilan ediyor.

Ekim Gençliği, tüm okurlarını öncelikle tüm alanlarda direnişi büyütme ve direniş barikatlarında yaratılan birikim ve deneyimleri paylaşmak üzere **22-28 Temmuz** arasında gelecek ve özgürlük için yaz kampında buluşmaya çağırıyor.

Kahramanlık sözün çok ötesinde yürekte büyür

T. Kor

Kahramanlık üzerine söylenen her boş söz resmi tarih yazıcılarının işidir. Onların 'kahramanlık' dedikleri yenilgilerini gizlemek, gerçeği karatmak için yazılan senaryolardır.

Kahramanlık üzerine söylenen her boş söz resmi tarih yazıcılarının işidir. Onların 'kahramanlık' dedikleri yenilgilerini gizlemek, gerçeği karatmak için yazılan senaryolardır. Gerçeküstü, abartılı anlatımlarla kendilerini muktedir ve napağlıp göstererek gerçek kahramanları unutturma, onları yenememenin intikamını sözle sağlama çabasıdır.

Kahramanlıkta tarihin hiçbir zamanında resmi tarih yazıcıları tarafından gölgelenemedi. İskoçyalı William Wallace ile dünyanın öğrendiği gerçek kahramanların tarihte farklı anlatılması günümüzde de aynı cisimleşmiş haliyle devam ediyor. Sermayenin temsilcileri işçileri, emekçileri dizginlemek için hikayeler anlatırken gerçek kahramanları küçümsemek, yok saymaktan başka yol bulamıyorlar.

Taksim Direnişi bir kez daha bu gerçeği önümüze koydu. Direnişin gün gün gelişen bilincini kırabilmek, görmeyen, duymayan yüzleri kandırmak için yalanlara, sahte destanlara yaslanıyorlar. Tayyip Erdoğan direniş dair her konuşmasında ağzından salyalar akan aç kurt gibi "çapulcular", "işgal güçleri", "teröristler" söylevlerine başvuruyor. Lacivert üniformalı, kara yürekli ordusununsa 'zaferi'nden böbürleniyor, "kahramanlık destanı" yazdığından bahsediyor. Erdoğan unuttuğu olabilir ama direnişin Taksim zaferinin üzerinden sadece haftalar geride kaldı. 31 Mayıs ve 1 Haziran'da arkasına bakmadan üniformaları, kalkanları, ekip araçlarını bırakıp kaçan polisler ne kahramandır ne de destanın parçası. Burada resmi tarihin yazmadığı destanda yalnız ateşten, topraktan ve sudan yaratılan ve yaratan işçi sınıfının kahramanlık destanı var!

Çünkü tarih kahramanların yeni övgüleriyle değil sokaklarda yazılır. Ve sokaklar bu tarihi unutmayacak kadar yaşlıdır. Bunun için bizim sözlerimiz de uçacak tarih bilinci işçi sınıfına destanlarını kendi hatırlatacak. Düşmanları çok kez unutsa da kibirden kalkık burunları görmese de tarih orada duruyor öylece.

Taksim kadim dost, Kızıl Meydan. Unutturulmak istenen destanların, marşların meydanı... Taksim'e çıkın soluduğunuz havada kan kokusu vardır. Unutan

çoktur, lakin o meydanın her taşının arasından sızıp toprağına karışan bizim kanımız. Kaç şehit verdik uğruna. Kaç kez cenge çıktık bu meydanda. Kaç kez kendini ölümsüz gören, tek güç ilan edenler bu meydandan meydan okudu bize. Ama direniş çiçekleri hep boy verdi Taksim'de. Belki de Gezi Parkı'nı bunu için çok sevdik. Taksim'in kalan son toprak parçasında bizim direnişimiz filizlendiği için, 77'de katliama, kızıl flamalarla donatılmış nice şanlı 1 Mayıs'lara tanıklık ve de eşlik ettiği için.

Şimdi Taksim'i alarak bizi yendiğini, ordusunun destan yazdığını iddia eden Erdoğan'a tarihten bir gün hatırlatalım... 4 Kasım 1982'yi, zira Tayyip'ten önce de denendi meydan savaşıyla işçi sınıfına, tüm ezilen halklara karşı zafer ilan etmek. Ama bugün onlar fiziken erirken karşımızda tarih dünyanın en kızıl ve en görkemli 1 Mayıs'larını yine Taksim'de kutlandığını not ediyor.

4 Kasım 1982 ...

12 Eylül sonrası Evren paşaları çıkmıştı meydanımıza; amaç "anayasa seçimleri için kampanya" dendi ama herkes biliyordu ki amaç 'kızıl meydan'da her şeyin bittiğini, kazandıklarını hükürmekti. Alanın doldurulması görüntü için yetecekti. Darbenin yüzü Kenan Evren, AKM önüne kurulmuş yüksek platformda 'kucaklaşmak istediği' halkından metrelerce yukarda alana bağıyordu. "12 Eylül'den evvel bu meydan çok mitinglere toplantılara sahne oldu. Bugünkü gibi her taraf Türk bayraklarıyla donatılacağına kızıl bayraklarla donatıldı" diyordu Evren, bugün Erdoğan'ın paçavra demeye cesaret ettiğini o açıktan ifade ediyordu.

"Ve bu meydanın tarihe mal olmuş adını bile değiştirmek için 1 Mayıs meydanı dedirtmek için az mı çaba sarf edildi" diye devam ediyor Evren ve bizim ilan ettiğimizi o gün inkara ederek şunları söylüyordu: "Muvaffak olsalar bu meydanın ismi ne olacaktı biliyor musunuz sevgili vatandaşlarım? Kızıl meydan olacaktı!"

Evren'in ardılları çokça denedi buna benzer zafer ilanlarını yer yer itiraf ederek devrim korkularını ve kıramadıkları direnişleri bugünlere geldik. Erdoğan devraldığı koltuktan Evren'in cümlelerini türetiyor: "İşgal edilen meydan" diyerek, devrimcilerden duyduğu korkuyu "illegal örgütler" olarak tarif ederek konuşuyor Erdoğan. Ve Erdoğan, Polis Akademisi Güvenlik Birimleri Fakültesi mezuniyet töreninde "gösterilere karşı koymuş, adeta kahramanlık destanı yazmıştır" diyordu polisi için.

Ama biz gördük sadece kimyasal gazın vücuduna gelen plastik merminin karşısında göğsünü gere gere çıkarları. Alev alan gaz bombasını çıplak elle alıp uzaklaştıranları. Yaralananları sırtında taşıyan kahramanları. Barikatları ateşe verip zırhlı araçları teneke kutuya çevirenleri gördük. Bize bir kahramanlıktan bahsederseniz biz Ethem'i anımsarız. Biz direnişin simgeleşen dik duran kadınlarını hatırlarız. Maskeleri ve silahları arkasından

saldıranlara kahraman demek bu destanı okumayacaklara aittir. Bu destan umut üzerine yazılmış ve yazılmaya devam ediyor. Erdoğan konuşadursun tarih Taksim Kızıl Meydanı'nın 17 gün özgür kaldığını da gördü. Tamamen özgür olacağı günleri de kahramanlarıyla görecektir elbet...

TGS'den polis terörüne teпки

Türkiye Gazeteciler Sendikası İstanbul Şubesi, Taksim Direnişi sırasında polislerin gazetecilere ve haberciliğe yönelik tutumunu, Çağlayan'da yaptığı basın açıklaması ile protesto etti.

Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi önünde biraraya gelen gazeteciler, "Polis şiddetine son! Sorumlular yargılsın" pankartını açarak, sloganlarla polis şiddetini protesto etti.

Yaralanan gazetecilerin resimlerinin de taşındığı eylemde, basın açıklamasını TGS İstanbul Şube Başkanı Gökhan Durmuş okudu. Direnişi takip eden en az 28 basın emekçisinin polis saldırısında yaralandığını, gazeteci olmalarına rağmen doğrudan hedef alındığının altını çizdi.

Açıklamada, basın emekçilerine saldırın polisin, aynı zamanda halkın haber alma hakkına, basın ve ifade özgürlüğüne saldırdığı ifade edildi. Durmuş, sorumluların cezalandırılması ve yetkililerin istifa etmesi gerektiğini ifade etti. Açıklama, basın emekçilerine yapılan örgütlenme çağrısıyla sonlandırıldı.

Açıklamaya katılan Almanya Gazeteciler Sendikası Yöneticisi Michael Backmund, bir konuşma yaparak, Gezi direnişinde gazetecilerin karşılaştıkları baskıları takip etmek için İstanbul'a geldiklerini belirtti.

Açıklamanın ardından saldırıya maruz kalan gazeteciler adliye binasına girerek, suç duyurusunda bulundu.

Biber gazına yeni maske

Kimya biliminin kurucularından Paracelsus'a ait sözü Kimya Mühendisleri Odası (KMO) biber gazına ilişkin açıklamasında hatırlatıyor. Yüzyıllar önce vurgulanıyor kimyada temel kural: "Her şey zehirdir ve bu sadece doz meselesidir".

Polis şiddetinin en büyük aktörü olan biber gazı yapılan haberlerle aklanmaya çalışılıyor. Sermaye hükümeti AKP'nin polisin imajını yenileme çalışmaları kapsamında biber gazının da "zararsız" olduğu yalanlarını tekrarlıyor.

Taksim Direnişi'ne yönelik azgın polis saldırılarında aralıksız kullanılan biber gazı için 2003 yılında bir rapor hazırlanmış. İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün isteğiyle İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi tarafından biber gazının 'insan sağlığına zararlı olup olmadığı' yönünde bir araştırmaya konu edildiği ve bir rapor hazırlandığı haberi basında yer aldı. Ancak raporda savunulanlar şimdiye dek gerek kimya mühendisleri gerekse de hekimler tarafından yapılan açıklamalarla tezat oluşturmaktadır.

DHA vasıtası ile servis edilen ve tüm burjuva basında yer bulan habere göre, biber gazının yapısı ve yan etkilerinin ele alındığı raporda, etkiler sıralanarak şunlar söyleniyor: "Ancak bu etkilerin hiçbirisi kalıcı değildir. Bu bulgular o bölge su ile yıkandığında daha çabuk silinmektedirler."

İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi, Farmakoloji ve Klinik Farmakoloji Ana Bilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Lütfiye Eroğlu imzasıyla 27 Mart 2003 tarihini taşıyan raporda biber gazı içeriğinde bulunan bazı maddelerin zona tedavisinde ve cerrahi müdahalelerin ardından ağrı kesici olarak kullanıldığı, ayrıca bu maddelerle ayakların üşmesini önleyen pudralar yapıldığı bilgisi yer verilerek 'zehir değil şifa' yorumu ima ediliyor.

Biber gazının içeriğindeki maddeler ayrı ayrı ele alınarak "hava yolu ödemi ve bronşlardaki daralmayı önlediği", "zona tedavisinde ağrı kesici", "cerrahi sonrasında ağrıların giderilmesinde de etkili" olduğu vurgulanıyor. Fakat bilinen bir gerçek, bu gazın işçi ve emekçileri tedavi için değil alanlardan uzaklaştırmak için kullanılıyor olması. Yani içeriği faydalı maddelerden oluşsa bile etkisi rahatsızlık yaratan ve yoğun kullanımında kişiye zarar veren bir kimyasal silahtır. Ölümcül dozajı farklı değerlerde olsa bile yarattığı etkinin kişiye zarar verdiği ortada. AKP'nin

eski İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin de benzer bir biber gazı savunmasında biber gazının "doğal ve bitkisel" olmasına dikkat çekmişti. Kimyasal silahlar, içeriğiyle oynanmış olsalar bile doğal ortamlarda bulunan bitkisel özlere dayanıyorlar. Bu yanıyla ne Şahin'in "bitkisel" savunması ne de üniversite raporundaki vurgular gerçeği yansıtmamaktadır.

"Dosis Sola Facit Venenum"

Kimya biliminin kurucularından Paracelsus'a ait sözü Kimya Mühendisleri Odası (KMO) biber gazına ilişkin açıklamasında hatırlatıyor. Yüzyıllar önce vurgulanıyor kimyada temel kural: "Her şey zehirdir ve bu sadece doz meselesidir".

KMO araştırmasına gazın etkisi için ölçüm yöntemine dikkat çekerek başlıyor. Hayvanlar üzerinde yapılan deneylerin baz alındığı incelemeler üzerinden gazın etkisini sunuyor.

KMO araştırmalarıyla ülkemizde en yaygın kullanılan ve 'biber gazı' olarak bilinen 'Oleoresin Capsicum' için değerlerin etkisi şöyle vurgulanıyor: "100 tane fareye 4 saat boyunca 10000 gramdan fazla 'Oleoresin Capsicum' içeren hava solutursanız 50 tanesi ölmektedir. 100 tane farenin soluma, sindirim, cilt teması vb. yöntemlerle karın iç zarı bölgesinde 248 miligramdan fazla 'Oleoresin Capsicum' birikirse 50 tanesi ölmektedir."

Sermaye hükümetinin "sağlığa zararsız" ilan ettiği biber gazı için yapılan açıklamalarını doğru sapsak bile anlam olarak yanlışla düşüyor. Zira zararsız olsa da kullanım oranı ve şekliyle zararlı oluyor. KMO'nun da dikkat çektiği gibi testlerde zararsız gösteren hesaplarla polis saldırılarında kullanılan doz eşit değer değil. Polisin özellikle dar sokaklar ve kapalı alanlarda kullandığı gaz ile açık alanda dağılmayan özel gazları düşünüldüğünde İstanbul Üniversitesi'nin raporu sadece laboratuvar sınırındaki ölçümler üzerinden bir anlam ifade ediyor. Polisin kendi açıkladığı verilerle bile sadece direniş sürecindeki gaz kullanımı bir yıllık stoğa yani 130 bin tona denk

geliyor. Bu gazdan etkilenme oranının raporun hazırlanış verilerinin üzerinde olduğu ise aşikar.

Kaldı ki biber gazı kullanımının pratikteki etkisi sadece direniş sürecini bile baz aldığımızda karşımıza çıkıyor. Ankara'da İrfan Turan 3 gün gaza maruz kaldıktan sonra kalp krizi sonucu hayatını kaybetti. İstanbul'da Zeynep Eryaşar gazdan rahatsızlandıktan sonra kalp krizinden hayatını kaybetti.

Açık ki düzen savunucuları, ölümlere neden olan ve son dönemde sık kullanılır olması üzerine büyük tepki çeken biber gazlarını 'aklamaya' çalışıyor. Bir dizi sağlık örgütünün yaptığı araştırmalara, Kimya Mühendisleri Odası'nın çalışmalarına rağmen 2003 yılına ait bir raporun gündeme bugün getirilmesi başka bir anlam taşıyor.

Bir de raporun hazırlandığı tarih gerçeği var. Biber gazının çok etkin kullanımına başlanmadığı bir dönemde hangi firmaya ait biber gazı ile testin yapıldığı da meçhul. Yapılan incelemenin sonuçları doğru olsa bile bu aynı verilerin bugün de geçerli olduğu anlamına gelmiyor. Çünkü aradan geçen on yılda polis tüm silahlarını 'daha etkili' hale getirdi. TOMA'dan sıkılan tazyikli suya karıştırılan biber gazından portakal gazına, son kullanma tarihi geçmiş gaz bombası kullanma 'özeni'nden farklı menşei gaz bombası türlerine kadar yapılanlar düşünülürse, sıklıkla kullanılan biber gazının da on yıl içinde fazlasıyla 'değişikliğe' uğradığını tahmin etmek zor değil.

Tecavüzcüyü kollayan yargıya tepki

Cinsel istismar konusunda duyarsız davranan düzen yargısını protesto etmek için Kayseri'de yapılan oturma eyleminin başında hukukun tecavüzcüleri koruyan tutumuna yönelik Sercan Karaaslan bir basın açıklaması yaptı. Karaaslan Bingöl Solhan'da gerçekleştirilen tecavüz olayını dile getirdi. Karaaslan açıklamada "Hazarşah köyündeki karakolda görevli 8 asker hakkında 16 yaşında bir çocuğa cinsel istismar uyguladıkları gerekçesi ile soruşturma açılmıştı. 4 kişi tutuklandı. İtiraz sonucunda 4 sanık serbest bırakıldı. Bir defa daha tecavüzcüler aklandı!" dedi.

Savaşın kirliliğini dile getiren Karaaslan, "Savaşın kirliliğini biz kadınlar yaşıyoruz. Unutmayalım ki, özellikle savaşın tırmandığı 90 lı yıllarda yoğunluklu olmak üzere yüzlerce belki de binlerce kadına gözaltında ya da kaçırılarak tecavüz edilmiş, kadınların bedeni savaş alanlarından biri haline getirilmiştir" dedi.

Çeşitli tarihlerdeki tecavüzcüleri kollayan mahkeme kararlarını da hatırlatan Karaaslan basın açıklamasını mücadele çağrısı ile sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Karadeniz'in asi çocuğuna

O'nun ezgileri işçi, emekçi ve tüm ezilenlere dairdi... Dilleri yasaklanmış ulusların çocukları kadar asi, yüreğinin temizliği kadar güzel bir insandı Kazım...

Karadeniz'in asi çocuğu Kazım Koyuncu'yu kaybedişimizin üzerinden 8 yıl geçti. Koyuncu yakalandığı kanser hastalığından dolayı 25 Haziran 2005 günü yaşamını yitirmişti.

Pırl pırl devrimci bir ruhu olan Kazım Koyuncu da, Metin Lokumcu gibi Hopa'nın "eşkiya"larından biriydi.

Sanatı ve yaşamı...

1972 Artvin Hopa doğumlu olan sanatçı, ilk Lazca Rock grubu, Zuğaşi Berepe'nin kuruluşunda yer aldı. Grup, "Va Mişkunan" ve "İğzas" albümlerini çıkardıktan sonra dağıldı. Grup dağıldıktan sonra Kazım Koyuncu, Laz müziği ile Rock'ı birleştiren çizgide yürümeye devam etti. "Viva" isimli ilk solo albümünü, ardından "Hayde" albümünü yayınladı.

Lazca söylemesi üzerine şöyle diyordu: "Bu milliyetçilik mi dersiniz; bu başka bir şey derim. Milliyetçiliğin her türlüsüne karşıyım, ama babaannemin kullandığı dilin yeryüzünden silinmesine karşı durma duyarlılığına da sahibim... Yani Laz olmam bir tesaadüf. Evrensel düşünen bir insanım, müziğim de böyle olmalı. Ayrıca müziğe sadece müzik olarak bakmıyorum. Hangi akılla, hangi duygularla yapıldığı da önemli. Benim hayata karşı söyleyecek şeylerim var."

Koyuncu ruhu ve eylemiyle, devrimci bir sanatçıydı. Yaşama ve sanata bakışını şöyle anlatır: "Bu arada; hiç başımızdan eksik olmayan gökyüzüne, günün karanlık saatlerine, ara sıra kopsa da fırtınalara, birgün boğulacağımız denizlere, eski günlere, neler olacağını bilmesek de geleceğe, kötülüklerle dolu olsa bile tarihe, tarihin akışını düze çıkarmaya çalışan tüm güzel yüzlü çocuklara, Donkişotlar'a, ateş hırsızlarına, Ernesto "Çe" Guevara'ya, yollara-yolculuklara, sevgililere, sevimli melere, sadece düşleyebildiğimiz olamamazlıklara, üşürken ısınmalara, her şeyden sıcak annelere, babalara ve tadını bütün bunlardan alan şarkılara kendi sıcaklığımızı gönderiyoruz. Kötü şeyler gördük. Savaşlar, katliamlar, ölen-öldürülen çocuklar gördük. Kendi dilini, kendi kültürünü, kendisini kaybeden insanlar, topluluklar gördük. Yanan köyler, kentler, ormanlar, hayvanlar gördük. Yoksul insanlar, ağlayan anneler, babalar, her gün bile bile sokaklarda ölüme koşan tinerci çocuklar gördük. Biz de öldük. Ama her şeye rağmen bu yeryüzünde şarkılar söyledik. Teşekkürler dünya."

Böyle diyordu daha 32 yaşındayken ve yapacak çok şeyi varken yaşama gözlerini yummadan önce.

Katili sermaye düzeni ve devlettir...

Koyuncu, müziğiyle ve katıldığı etkinliklerde, Karadeniz'de çok sayıda insanımızın yaşamına mal olan Çernobil faciasına karşı mücadele edenler arasındaydı. Ölümü de "doğal" değil, Çernobil sonrası bölgeye yayılan radyasyonun sonucu "kanseri"di.

Dönemin bakanları ekrana çıkıp "bakın ben çay içiyorum bir şey olmuyor" diyerek, işçi ve emekçi kitleleri aldatmaya çalışmıştı. Bu, sermaye devletinin işçi ve emekçi kitlelere verdiği değerin de veciz bir ifadesiydi. Asalak kapitalistler zarar görecekti diye hiçbir tedbir alınmadı.

Koyuncu da bunu biliyordu ve bir röportajında şöyle diyordu: "Neredeyse her ailede bir kanser vakası var ve bu tesaadüf değil. Adamlar pişkin pişkin çıkıp çay içti karşımızda. Bunu yapan insan ya geri zekalıdır ya da çıkar gruplarına hizmet ediyordur. Şimdi bunlar cinayet değil mi?"

O'nun ezgileri işçi, emekçi ve tüm ezilenlere dairdi... Dilleri yasaklanmış ulusların çocukları kadar asi, yüreğinin temizliği kadar güzel bir insandı Kazım... Karadeniz'in sırtı lacivert hamsilerini ve mısır ekmeğinin zaferine inananlarını selamlıyor, ona sonsuz saygı ve sevgimizi sunuyoruz.

Zafer bizim olacak! Sözümüz olsun...

Koş oraya, o ateşe doğru. O ateşte hürriyet ve umudun seher vakti.

Bak türküler söylüyor dostlar, dostlar halaya durmuş ateşte. Oysa tükenmekte bedenleri. Sonsuza dek. Ve sonsuza dek yaşayacak adları, adlarımız...

2 Temmuz 93; felç bir karanlıktı, lanet bir gün, lanet bir yerdi. Güneşe uğurladıklarımıza yenileri eklendi. Oysa ne çok üzüldük çünkü erkendi gidişleri. Zamanı gelmeden bıraktılar bizi. Tarihin belleğinde kaldı isimleri. İsimleri kaldı kavganın gözlerinde.

2 Temmuz 93 Sivas, hatırlayın demiyorum. Hatırlamak için unutmak gerek. Asla unutmayın. Asla unutmayın sönmeyecek ışığı. Yolumuzu aydınlatın, ta ki zafer dek. Sonsuza dek sürecektir zaferin ilk gününde, analım adlarını. Onları ve diğerlerini hep birlikte yaşatalım.

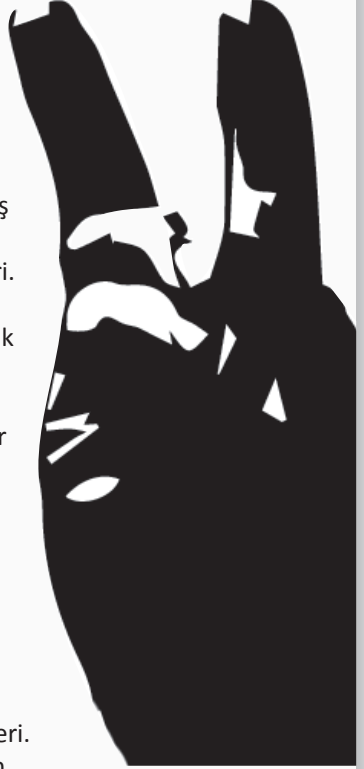
2 Temmuz 93; hangi karanlık, neyin ışığı? Hangi karanlıktı kustuğunuz. Kör vahşi ve kana sususamış. Çakal hırlayışlarıyla geldiğinizde. Türkülerimize takıldınız, umudumuza, inancımıza çarptınız. Kudurdunuz kudurasıya. Gözümüzü oymaya, nefesimizi çalmaya geldiniz. Geldiğiniz gibi yenildiniz gözümüzdeki ışığa, sesimizdeki aşığa. Yok etmek istedikçe siz, büyüdük biz. Ateş olduk yangın yerinde. Büyüdü ateş yandı. Hem de yirmi yıl sonra Taksim'de. Yeni yürekler eklendi ateşe. Biraz daha aydınlandı dünyamız, biraz daha büyüdü ateş. Tarih zorladı aydınlık yanını yer verdi yeni gelenlere.

Siz adı sanı belli olmayan. Siz vahşetin, korkaklığın ve hiçliğin mimarları. Yok etmek istedikçe siz, büyüdük biz. Unutmayın ki her masalın sonunda kazanır iyiler. Elbette zor ve meşakkatlidir kazanmak. Yürek ister, inanç ister, inat ister, bedel ister... Biz Spartucus'ten beri hazırız. Yaşamak için ölmek sırası geldiğinde tereddütümüz olmadı, olmayacak da.

Şimdi; bin selam olsun hep yaşayacak olanlara. Düşenlere, dövüşenlere. Bin selam olsun Spartacus'e, Paris barikatlarında dövüşen işçilere, Moskova önlerinde savaşan Bolşeviklere. Bin selam olsun Saygon zindanlarından Diyarbakır zindanlarına direnene. Bin selam olsun, Üç Fidan'a, Kızıldere'ye, Nurhaklar'a. Bin selam olsun Habip'e, Hatice'ye, Alaattin'e. Bin selam olsun Abdullah'a, Mehmet'e, Ethem'e...

Her düşen sıkılı bir yumruk gibi doğağacak yüreklerde. Ve biz kazanacağız, beyazın beyaz olduğu kadar açık.

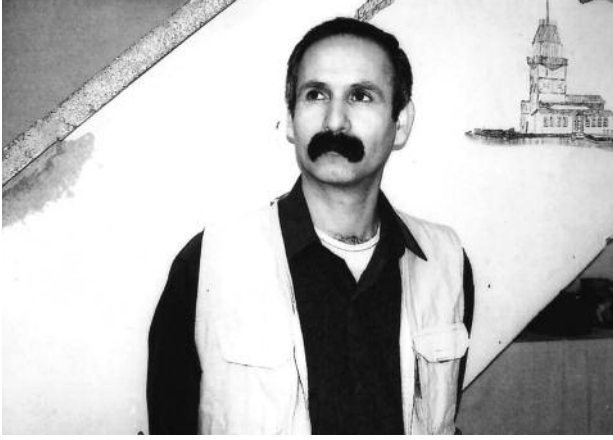
Zafer bizim olacak. Sözümüz olsun...

Zindanlardan mektup...

“Tüm duyarlı kamuoyu hasta tutsaklara kulak vermeli!”

Merhaba...

Size yeraltı nehirlerinin coşkunu ve kararlılığıyla tüm engelleri aşıya menzile varmaya kenetlenmiş ölümsüz bakışları alınlarımızda hissederek yürüyoruz. Özgürlük sevdasının güzelleştirdiği duyarlı ve direngen yüreklerinizi en içten devrimci duygularla selamlıyorum.

Sizin duyarlılığınızı bildiğim için bu mektubu size yazıyorum. Zulüm, baskı, işkence ve insanlık onuruna karşı yapılan bu saldırılara karşı sizleri duyarlı olmaya çağırıyorum.

Ben 1965 Van/Gevaş doğumluyum. Kürt özgürlük mücadelesinde, 5 Kasım 1996'da tutuklandım. Müebbet hapis cezası aldım. Sosyalisten Şoreşgeren Kurdistan / Kürdistan Devrimci Sosyalistleri dava tutsağım (eski PKK/DÇS). 17 yıldır tutsağım. 19-22 Aralık 2000 yılında 20 hapisaneye birden yapılan katliam sırasında Adana / Ceyhan Hapishanesi'nde ağır yaralandım, göğüs kafesim kırıldı. Tam 13 yıldır tedavim yapılmıyor. 19 Aralık Katliamı sırasında kırılan göğüs kafesimin kırık kaburgaları üst üste binmiş ve bir yumak gibi göğsümün üstünde kaynamıştır. Atılan kimyasal bombalar ve gazlar nedeniyle akciğerimin bir bölümü yanmıştır. Bana verilen yanlış ilaçlar nedeniyle midemde birçok yaralar meydana gelmiştir. Tedavim yapılmayarak beni diri diri mezara koymuşlar, günde 3-4 saat ancak uyuyabiliyorum. Çok şiddetli ağrılar yaşamaktayım. Uzanırken kırık kaburgalar kalbime basınç yapıyor.

13 yıldır tedavim keyfi olarak engelleniyor. Onlarca doktora gittim, her biri ayrı bir şey söyledi. Bazıları alay edersesine, “hiçbir şeyin yok” deyip geri çevirdiler. Bazıları KOAH teşhisi koydu, kimisi “zature olmuşsun” dedi. Kimisi ciğer zarımın kalınlaştığını söyledi. Yine bazıları da kansere yakalandığımı ancak farkına varmadan kanseri yendiğimi, bu yüzden ciğerimde büyük tahribatlar oluştuğunu... Bazı doktorlar da ciğerimin kimyasal gaz ve bombalardan kaynaklı zarar gördüğünü ve yaşanan bu hasar nedeniyle asla iyileşemeyeceğimi, bu nedenle iyileşebilmem için akciğer naklinin gerektiğini söylediler.

Normalde hekim tavsiyesine göre en fazla 60 gün kullanılması gereken ilacı 13 yıldır bana veriyorlar. Doktorlara neden bu ilacın bana verildiğini

sorduğumda ise doktorluk meslek ve ilkeleriyle bağdaşmayacak bir üslupla “bu ilaçlar pahalı ilaçlardır şükret, başkaları yazmaz, ne yapalım ölüyorsan öl hiç de umrumda değil” diyen doktorlarla da karşılaştım. “Zamanında tedavi olsaydın belki böyle olmazdı, artık yapacak bir şey yok, ömür boyu bu ağrılarla yaşayacaksın” deyip ağrı kesici ilaç yazarak geri çeviriyorlar.

Daha önce Meclis İnsan Hakları Komisyonu'na ve CHP'li milletvekili Dilek Akagün Yılmaz'a sağlık raporlarımı yolladım. Ancak hiçbirinden cevap alamadım. Yine milletvekilleri Sezgin Tanrıku, Hüseyin Aygün ve Veli Ağbaba'ya üç defa mektup yazdım. Ama o zamanlar kaldığım Erzurum H Tipi Hapishane idaresi tarafından “terör örgütü mensuplarıyla haberleşme...” gerekçesiyle el konuldular.

28 Ocak 2013 tarihinde Erzurum H Tipi Hapishanesi'nden, Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne hasta olduğum halde zorla sürgün edildim. Erzurum H Tipi Hapishane idaresi, Adalet Bakanlığı ve Ceza Tevkifevleri Genel Müdürlüğü, hastalığının ağır olduğunu bildiği halde sürgün ettiler. Sürgün sırasında kalp krizi yaşadım. Üç saat boyunca Tekirdağ Devlet Hastanesi'nde gözlem altında tutuldum.

Yaklaşık iki ay önce Tekirdağ Devlet Hastanesi servisine gittim. Doktora kendi sağlık sorunlarımı anlattım. Kalmakta olduğum hücrenin nemli ve rutubetli olduğunu ve hiç güneş görmediğini, nem ve rutubet nedeniyle nefes almakta zorlandığımı söylediğimde ve yine bana verilen ilacın yarardan çok zarar verdiğini de belirttiğimde doktor alay ederek cezaevi sağlıkçı gardiyanına “beyefendiye deniz manzaralı bir oda versenize” deyip, “gardiyanın hatırı olmasaydı gelip sana bakmazdım. Bu ilaçlar çok pahalı ilaçlardır, al başına koy ölüyorsan öl beni hiç ilgilendirmez...” deyince bu şartlar altında tedavi kabul etmeyeceğimi söyleyip hapisaneye geri dönmek istedim. Doktor da bundan sonra tedavimin cezaevi revirinde yapılmasını sevk raporuna yazarak hapisaneye gönderdi. Artık hastahaneye acil durumlarda dahi götürülmüyorum. Ağrı ya da acil bir durum yaşandığında iğne yapılıyor. Ancak iğneler ağrılarımı daha da arttırdığı için artık revire de çıkmıyorum. Şu anda tedavim keyfi olarak yapılmıyor. Ağrılar nedeniyle en temel ihtiyaçlarımı dahi gideremiyorum.

Ben sadece tedavimin insanca yapılmasını istiyorum. Başka hiçbir şey istemiyorum.

Tüm duyarlı kamuoyunun hasta tutsaklara kulak vermelerini istiyorum.

Selam ve sevgilerimi yolluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Umutla ve dirençle kalın.

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi
Mehmet Yamaç
10.06.2013

F eyleminde 66. hafta

Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen F oturmalarının 66. buluşmasında İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, hasta mahpusların serbest bırakılması için bir kez daha seslendi.

Sloganlarla başlayan eylemde ilk olarak Ümit Efe bir konuşma yaptı. Efe, konuşmasında Gezi olaylarına değinerek 20 gündür yaşanan saldırılarda egemenlerin gerçek demokrasi anlayışlarını sergilediklerini ifade etti. Gezi Parkı direnişiyle birlikte gençlerin, gerçek demokrasinin mücadeleye kazanılabileceğini gösterdiğini vurguladı. Efe konuşmasını hasta tutukluların serbest bırakılması gerektiğini ifade ederek bitirdi.

İHD Kurucu Üyesi Mine Nazari tarafından okunan basın açıklamasının bu haftaki temel vurgusu, 58 yaşında kalp yetmezliğine rağmen cezaevinde tutulan Sultan Özer ve 83 yaşındaki akciğer kanseri olan mahpus Gülbahar Demir'in durumu oldu.

Açıklamada, hasta mahpusların sağlık durumu ve cezaevinde yaşadıkları süreçler anlatılarak, hayati tehlikeleri olduğu ifade edilerek biran önce serbest bırakılmaları istendi. Hapishanelerde tutulmaması gereken yüzlerce hasta mahpusun olduğu, fakat Adli Tıp Kurumu'nun cezaevinde kalabileceklerine dair rapor verdiği ifade edilerek, pek çok hasta mahpusun bu yüzden cezaevinde hayatını kaybettiği belirtilerek açıklama sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/26 * 28 Haziran 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No:10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL
TEL: 0 (212) 654 94 18

“Aşk bitti artık her yer Türkiye!”

Kapitalist dünyanın ‘yükselen yıldızı’ G20 üyesi, İMF’ye olan kredi borçlarını ödeyen Brezilya’yı kasıp kavuran emekçi halk hareketi, ülkeyi bir baştan bir başa sarmaya devam ediyor. Başlangıçta metro ve otobüs ücretlerine yapılan zamma karşı başlayan eylemler, -18 yaşındaki öğrenci Camila Sena’nın “Bu artık [ulaşım] ücretiyle alakalı değil. İnsanlar bu sistemden o kadar iğreniyor, ve bundan o kadar bıktı ki, değişim istiyor” dediği gibi- ilk baştaki ‘masum’ sınırları aşarak hızla kapitalist sistemin sorgulanmasına dönüştü. Sermayenin eli kanlı uşağı ve bekçisi Erdoğan’ın, Taksim ve Brezilya’da yaşanan halk hareketlerini anlamakta gösterdiği alıklığın seviyesizliği ne olursa olsun, her iki hareketin derinlerinde yatan gerçeği 18 yaşındaki genç tam bir bilinç açıklığı ile ortaya koymuş oldu.

Ulaşım ücretlerine yapılan zamma karşı başlayan emekçi halk hareketinin hızla kitleselleşerek ülke geneline yayılmasının bundan daha özlü ve doğru bir belirlemesi olamazdı. Futbol gibi en popüler oyunla tanınan ve ünlenen ülke, bir anda kapitalist futbolu ve kapitalizmin yarattığı futbol mitlerini sorgular oldu. “Bir öğretmen Neymar’dan daha değerli” yazılı dövizler taşıyan göstericiler, burjuva medyanın efsaneleştirdiği futbol ‘starı’ Pele’ye ‘canın cehenneme’ diyerek, burjuva medyanın yaydığı kültürsüzleştirme operasyonuna kafa tuttu. Emekçiler ve onun gençliği kendi toplumsal ve dayanışma ölçüsünü ortaya koyarak, yıllardır burjuva değer yargılarının empoze edilen bireyselleştirerek hiçleştirme oyununa son verdi.

Kapitalist üretimin sonucu olarak yaşanan rüşvet, zenginliklerin paylaşılmasındaki uçurumun artarak devam etmesi, emekçilerin sağlık ve gençliğin eğitim haklarının gaspedilmesi gibi sosyal sorunlar somutunda, burjuva devlet ve onun dayandığı kapitalist temel protestoların hedefi oldu.

Kapitalist dünyanın ‘yükselen yıldızı’ G20 üyesi, İMF’ye olan kredi borçlarını ödeyen Brezilya şahsında başlayan emekçi halk hareketi protestoları, aynı toplumsal sorunlarla boğuşan kapitalist ülkelerin burjuva devletlerinin yüreklerindeki korkuyu daha da büyütme yetti.

İCOG’un Haziran ayı başında Stuttgart’da yapılan toplantısına katılan dört ülkenin delegelerinin ortaya koydukları somut bilgiler, kapitalist ülkelerde yaşanan sorunların kaynaklarının ve sorunlarının ortak olduğu gerçeğini ortaya koyan tespitleri, onların ortak korkularının temellerini de ortaya koyuyor: “Toplantıya katılan dört ülkenin delegeleri, otomotiv sanayiinde çalışan işçilerin çalışma koşullarını ve kapitalist tekellerin baskı ve sömürüyü artırmak için tuttıkları yolu somut örnekler üzerinden ortaya koyan ülke raporlarını sundular. İspanya’dan Jesus, Brezilya’dan

Mancha, Almanya’dan Jörn ve Türkiye’den Ali’nin sundukları ülke raporlarında bir kez daha kanıtlandığı gibi taşeronleştirme, esnek çalıştırma, işten atmalar, ücret ve sosyal haklardaki geriye gidiş, daha az işçi ile daha çok üretim yapma, taşeron işçilerle diğer işçiler arasındaki çok yönlü ayrımcılık, sendikasılaştırma, işçiler arasında kıskırtılan rekabet, çalışma saatlerinin uzatılması, emeklilik yaşının yükseltilmesi... bunlara karşılık olarak otomotiv tekellerinin artan kârları, gelir dağılımındaki uçurumun derinleşmesinin sonucu olarak sefalet-servet kutuplaşmasının yoğunlaşması, yükselme istidatına giren işçi hareketi ülke raporlarının ilk başta göze çarpan ortak yanlarını oluşturuyordu.” (İCOG- Otomotiv İşçileri Uluslararası Kongresi Koordine Grubu toplantısından...)

Aynı toplantıda Brezilya delegesi Mancha şunları söyledi: “2008’de yaşanan kapitalist sistemin krizi Brezilya’yı ciddi olarak etkiledi. Krize karşı bireysel tüketim kredisini teşvik eden devlet ve bankalar piyasaya çok miktarda para sürerek, insanları tüketime yönettiler. Kıskırtılan tüketim çılgınlığı otomotiv sanayiinin içerisine girdiği durgunluğu geçici olarak çözer gibi olsa da, gelinen aşamada yeniden üretimde bir tikanıklık yaşanmaya, bunun sonucu olarak da işten atmalar hız kazandı. Bireysel tüketici kredilerinin geri ödenmesinde büyük sorunlar yaşanıyor. Brezilya’da her 6 kişiye bir otomobil düşmektedir. Çalıştığım San Paola’daki mercedes işletmesi maliyetleri düşürmek için bazı bölümleri kapatma ve toptan işten atmak istiyor ve biz buna karşı aylardır direniyoruz.”

San Paola’daki mercedes işletmesinde çalışan işçi önderi Mancha’nın verdiği bilgileri, 2008’de dünya kapitalist ekonomisini etkisi altına alan kriz günlerinde Brezilya Devlet Başkanı Rousseff’un halefi Lula’nın ‘Orada (ABD’de) bir tsunami var, buraya ise sadece küçük dalgalar ulaştı, sörf bile yapamıyoruz’, demagojisi bize oldukça tanıdık geliyor. Kapitalist sistemin krizini benzer yöntemlerle erteleyen Erdoğan hükümeti ‘kriz bizi teyit geçti’ yalanı ile krizin aşıldığı safsatasını yaymıştı.

Kapitalist dünyanın ‘yükselen yıldızı’ G20 üyesi, İMF’ye olan kredi borçlarını ödeyen iki ülkenin kapitalist ekonomisi krize girmenin güçlü sinyallerini uzunca bir zamandır veriyor. Erdoğan bu korkusunu bastırmak için gerçekleri çarpıtarak, Brezilya’da yaşanan emekçi halk hareketinde arkasında faiz lobisi olduğunu tespit ederek saklamaya çalışıyor.

Sokaklara çıkan Brezilya emekçileri ve gençliği “Aşk bitti artık her yer Türkiye” diye nasıl haykırdı ise, ülkemizin gençliği de Camila Sena’nın söylediğini tekrarlayacaktır: “Bu artık [ulaşım- Taksim] ücretiyle alakalı değil. İnsanlar bu sistemden o kadar iğreniyor, ve bundan o kadar bıktı ki, değişim istiyor”...

